WOMEN'S PRIZE FİNALİSTİ 2026

LILY KING

Kupa

ROMAN

Sevgili

Çeviren
Selen Birce Yılmaz

KORİDOR

Kupa Sevgili

LILY KING

Bir gün senin hakkında kitap yazacağımı biliyordun.

Yazar olmak isteyen genç bir kadın, başkalarının hikâyelerini çok iyi anlayıp çözümleyebilse de kendi hikâyesindeki kırılmaları bir türlü anlamlandıramaz. Yaratıcı yazarlık okuduğu üniversitenin en parlak öğrencilerinden Sam ve Yash'la tanıştığındaysa işler değişir.

Arkadaşlarının ona taktığı lakapla Jordan, iskambil oyunları ve edebiyat tartışmalarının ortasında aşkı ve arkadaşlığı keşfederken, kendi entelektüel tutkusunun da farkına varır. Fakat öğrencilik günlerinin sonuna yaklaştıkça kararsızlıklar ve belirsizliklerle birlikte hayat yolu çatallanmaya başlar.

Yıllar sonra, hayalini kurduğu mutlu hayatı yaşarken sürpriz bir ziyaret onu geçmişiyle yüzleşmeye zorlar. Ulaşılamamış hedefler, dile getirilememiş duygular, kalp kırıklıkları, sırlar... Jordan geçmişe dair pişmanlıkları ile bugünkü sorumlulukları arasında bir denge kurmaya çalışırken kendi içinde bir hesaplaşmaya girer.

Lily King'in Women's Prize'ın yanısıra PEN/Faulkner ve Joyce Carol Oates gibi edebiyat ödüllerine aday gösterilen romanı *Kupa Sevgili* aşk, arkadaşlık ve hikâyelerin dönüştürücü gücüne dair zekice kurgulanmış bir anlatı.

"Zaman ve pişmanlık üzerine dokunaklı, incelikli bir aşk hikâyesi."
David Nicholls

"Bilgeliği ve duygusal yoğunluğuyla şimdiye kadar okuduğum en etkileyici romanlardan biri."
Priscilla Gilman

ÇAĞDAŞ

KDV'den muaftır

KORİDOR YAYINCILIK – 659

ISBN: 978-625-8510-12-6

Copyright © Lily King, 2025

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Grove Atlantic'ten alınmıştır.

© Tüm hakları saklıdır.
Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak göstererek alıntı yapılabilir.

•

Kupa Sevgili

Lily King

Özgün adı
Heart the Lover

•

Çeviren: Selen Bircc Yılmaz
Editör: Ramazan Kılınç
Son okuma: Şafak Talımaz
Kapak görseli: Amanda Hudson
Kapak uygulama ve sayfa tasarımı: Ecem Bozbay

•

Birinci basım: Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2026

Baskı ve cilt: Deniz Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 77699

Koridor Yayıncılık
Ömerli Mah. Harman Tepe Cad. No: 17 Kat: 4 Arnavutköy / İstanbul
Tel: 0212 – 544 41 41 / Faks: 0212 – 544 66 70 Yayıncevi Sertifika No: 49242
info@koridoryayincilik.com.tr www.koridoryayincilik.com.tr

LILY KING

Kupa

Sevgili

Çeviren
Selen Birce Yılmaz

Koridor

Lily King: 1963'te doğdu. Çocukluğu Massachusetts'te geçen Lily King, North Carolina Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı lisans eğitiminin ardından Syracuse Üniversitesi'nde Yaratıcı Yazarlık bölümünde yüksek lisansını tamamladı. Hem ABD'de hem de başka ülkelerde İngilizce ve Yaratıcı Yazarlık dersleri verdi. Şimdiye dek yayımlanmış altı romanıyla Kirkus Award, New England Book Award ve Maine Fiction Award gibi pek çok ödül kazandı. Ayrıca 1995'te MacDowell Misafir Sanatçı Programı'na kabul edildi ve 2000'de ABD'de her yıl yeni çıkış yapan yazarlara verilen Whiting Ödülü'nü kazandı. Romanlarının yanısıra *Ploughshares* ve *Glimmer Train* gibi edebiyat dergilerinde öyküleri yayımlandı. *Kupa Sevgili* kitabıyla da hem Women's Prize hem de PEN/Faulkner ödüllerinde finale kaldı.

Selen Birce Yılmaz: İzmir'de doğdu. Boğaziçi Üniversitesi Çeviribilim bölümünden 2017 yılındaki mezuniyetinden beri çevirinin çeşitli alanlarında çalışıyor. 2019'da başladığı kitap çevirmenliğinde şimdiye dek Oscar Wilde, George Orwell, Jack London, Charlotte Perkins Gilman gibi yazarların eserlerini çevirdi. Birlik ve dayanışma için Çevbir'de yönetim kurulu üyesi.

Kalbimin sahipleri
Tyler'a, Calla'ya, Eloise'e

- I -

Bir gün senin hakkında kitap yazacağımı biliyordun. Hatta bir kez, sen hariç tüm geçmişi deşeceğimi söylemiştin.

Sen olsan nasıl anlatırdın, asla öğrenemeyeceğim.

Benim için her şey burada, böyle başladı.

Hoca elinde tuttuğu iki fosforlu turuncu kâğıdı sınıfa gösteriyor.

Her eline birer sayfa alıp Daytona'da araba yarışı başlatanlar gibi havada sallarken "Özensiz dış görünüşüne bakmayın, bu ödevi sizlere okumadan geçmek istemiyorum," diyor.

Ödev, Bacon'ın "Yaşam ve Ölüm Tarihi" makalesinin modern halini yazmaktı. Ödevi yapmak için son ana kadar beklemiştim. Evde bulabildiğim tek kâğıt Cadılar Bayramından kalan renkli, kalın kartonlardı. Sayfaları daktiloya sokmak hiç kolay olmamıştı.

Hoca ödevi okumaktan ziyade resmen sahneliyor. Hikâyeye hayal ettiğimin de ötesinde canlılık ve mizah katıyor.

Aynı dersi çok zeki iki erkek öğrenci de alıyor. Birlikte ön sırada oturdukları için onları yalnızca arkadan görüyorum, birinin saçları bakıra çalan kahverengiyken, ötekininki kalın siyah atkuyruğu. Hoca sık sık bu ikiliye bir şeyler açıklıyor, o yüzden onların yüksek lisans yapan asistan öğrenciler olduğunu varsayıyorum. Ödevim elden ele bana ulaştırılırken ikisi de dönüp kâğıtların nereye vardığına bakıyor.

O günden sonra bakır saçlı olan arka sıralara doğru kaymaya başlıyor. Üç ders sonra yanıma yerleşiyor.

Çok geçmeden, kayıt sırasında kontenjanı dolmamış tek sanat tarihi dersi olduğu için aldığım Modern Mobilyalar dersime giderken bana eşlik etmeye başlıyor. Beraber aldığımız On Yedinci Yüzyıl Edebiyatı dersi sadece otuz kişilik ama Modern Mobilyalar, ortadaki hoca kürsüsünün etrafında dik bir

eğimle yükselen zemine minderli koltukların yerleştirildiği bir oditoryumda düzenleniyor. Hocanın arkasındaki dev ekrana Corbusier'nin B 306 şezlongunun veya Bauhaus tarzı iç içe geçen zigonların fotoğrafları yansıtılıyor. Bu derste uykusuzluğumu giderecek bolca zaman buluyorum.

Sam'in adımları kısa, aksak. Konuşması da kesik kesik, uzun sessizliklerden sonra kısa cümleler kuruyor. Sadece ortak dersimizden konuşuyoruz.

"Cromwell'in üstünde yeterince durmuyor," diyor. "Ona karşı direnişin, bir yazar neslinin hayal gücünü harekete geçirdiğini anlatmıyor."

Onaylıyorum. Başka ne yapabilirim ki? Ben sadece bir öğrenciyim, o ise hoca. Bu hemen anlaşılıyor zaten. Tanıdığım kişiler içinde sadece hocalar bu kadar bilgili. Halbuki Sam daha mezun bile olmamış. Son sınıf öğrencisi, benim gibi.

Daha sonra kütüphaneye gidip Cromwell'in kim olduğunu öğreniyorum. Modern Mobilyalar dersine bir sonraki yürüyüşümüzde Rump Parlamentosu hakkında ufak bir espri yapıyorum. Sam'in ses çıkarmayan, daha çok solumaya benzer bir gülüşü var.

Avcı filmini izledin mi, diye soruyor. Evet derken *The Compleat Angler* kitabının avcı karakteri Venator ile filmi karşılaştıracak sanıyorum. Onun yerine, filmi tekrar izlemek ister misin, diye soruyor. Cuma akşamı kampüste gösterilecekmiş.

Öğrenci Birliği binasının önünde buluşuyoruz. Biletleri almış bile. Gösterim salonu, ayaklı ekrandan ve karşısına sıralanmış metal sandalyelerden ibaret. Yerimize geçip ışıkların kapanmasını bekliyoruz. Oda arkadaşım Carson, erkek arkadaşı Bud'la yanımızdan geçiyor. Bud, Fort Bragg'da görevli özel kuvvetler askeri ve bulduğu her fırsatta buraya gelir. Üç sıra önümüzdeki boş sandalyelere yan adımlarla ilerlerken tartışıyorlar ama oturur oturmaz sarılıp yiyişmeye başlıyorlar.

Film başlıyor, uzun ve sert bir eser. Filmin yarısında ekrana değil, kucağıma bakıyorum. Sam yanımda yabancı biri gibi oturuyor. Nihayet, Christopher Walken'ın cenazesinden sonra yemek masasında "God Bless America"yı söylüyorlar, ekran donuyor ve eziyet bitiyor. Jenerikler belirir belirmez Sam ayaklanıyor, ben de onun arkasından Öğrenci Birliğinden çıkıyorum.

Yaşadığım Pye Sokağı veya bir şeyler içeceğimizi düşündüğüm şehir merkezi istikametinde olmayan bir yola giriyoruz. Bana birinci sınıfta kaldığı yurdu gösteriyor, ben de yanındaki binada kendiminkini işaret ediyorum. Seyrettiğimiz film yüzünden bu binalar, yurtlar, hayatımızın o yılları gözüme tarif edilemeyecek kadar naif geliyor o sırada. Sam'le bunları paylaşmak istiyorum ama dillendirmek de naif geliyor. Onun yerine ertesi gün erken kalkacağımı söylüyorum, Sam de birer bira içelim mi, diye soruyor.

Barların olduğu yöne yürüyoruz ama Sam yan sokağa dönüyor, beyaz çitlerle çevrilmiş bir bahçeye girip, tepesinde lamba yanan bir kapıya ulaşan, taş döşeli yolda ilerliyor.

"Neredeyiz?"

"Evimde."

Bana içeriyi göstermek istediğini seziyorum, ilgimi çekeceğini biliyor.

Çekiyor da keza.

Kapının topuzunu çeviriyor –kilitli değil– ve geçmem için kapıyı tutuyor. Sol yanda üst kata çıkan dik merdivenlerin bulunduğu ufak bir antreye giriyorum. Sağ taraftaki ufak masanın üstünde bir lamba, not kâğıtları ve kalem duruyor. Oturma odasının açık duran kapısından lacivert boyalı duvarları, çizgili kanepeyi ve bir duvarı kaplamış kitap dolu rafları görebiliyorum.

Kitapların çokluğunu dile getiriyorum.

"Bunlar öteki tarafa sığmayanlar," diyor. Sam'in peşinden oturma odasını geçip eski filmlerden fırlamış gibi duran

çalışma odasına giriyorum. Odanın dört duvarı da tavana kadar yükselen kitaplıklarla kaplı; kalın ayaklı bir masa ile şöminenin önündeki deri koltuk da takımı tamamlıyor.

"Akşamları pipo içtiğin yer burası mı?"

Dudaklarında minik bir gülümsemeyle deri koltuğun yanındaki masanın en üst çekmecesini açıp ahşap kutuya özenle sıralanmış, eski görünüşlü dört pipoyu gösteriyor.

Gülüyorum, o da derin bir nefes çekiyor.

"Burası kimin evi?"

"Dr. Gastrell'in. Chaucer için onu aldın mı? Veya Milton üzerine seminer dersi için?"

Kafamı sallıyorum. Gastrell'den bahsedildiğini duymuştum. Ona genelde "Gastrit" derler. Dersini sakın alma, dedikleri duymuştum, zor bir hoca olmasıyla meşhur. Ayrıca, lisans öğrencileri gerçekten seminer dersi alabiliyor mu?

"Merton'da araştırma yapmak için akademik izne çıktı." Gözlerimdeki kafa karışıklığını görmüş olacak ki, açıklıyor. "Oxford'da. Bu sene evine göz kulak olmamızı istedi."

"Siz derken?"

"Yash ile ben."

Yash?

Çok fazla şeyi bilmemi bekliyor.

İkimiz de bundan sonra ne diyeceğimizi bilemiyoruz. Sam pipoların durduğu çekmeceyi kapatıyor, ben de lavabonun yerini soruyorum. Merdivenin altındaki, üst kısmı eğimli kesilmiş kapıyı işaret ediyor. Tuvalete gitmeye ihtiyacım yok aslında. Sadece birkaç dakika yalnız kalmalıyım. Klozet çok derin, işediğim birkaç damla, suya değdiğinde müthiş ses çıkarıyor, o yüzden devam etmiyorum. Lavabonun üstünde oval bir ayna asılı. Parmak ucuna kalkarsam her seferinde alnımın yarısını, bir gözümü ya da ötekini görebiliyorum.

Koridor boş, sokak kapısı birkaç adım ötemde. On dakika içinde Pye Sokağı'ndaki odamda olabilirim. Gelgelelim,

Carson ile Bud orada ve kesinkes iş üstünde. Buzdolabının açıldığını duyunca sesin geldiği yöne gidiyorum.

Biralarımızı alıp lacivert odadaki çizgili kanepede oturuyoruz. Yastıklar da bizim kadar kaskatı ve Sam uzun sessizliklerden çekinen bir adam değil. Şişelerin etiketlerini soyarken ara ara konuşuyoruz. Bu hafta sonu çok işin var mı, diye soruyor, ben de bir öykü yazmam gerektiğini söylüyorum.

"Neden?"

"Kurmaca dersim için."

Benimle paylaşmamaya karar verdiği fikirlerle dolu başını ağır ağır sallıyor. "Neyi anlatacaksın?"

Etrafıma bakıyorum. "Muhtemelen bu geceyi."

Yüzü endişeyle doluyor. Sonra nefes verirken gülüyor. "Güzel espriydi."

Ön kapı hışımla açılıp arkasındaki duvara vuruyor.

Koridordan "Lanet olsun," diye bir ses geliyor. Kapı çarparak kapanıyor. "Kız beni takip etmişse diye kilitliyorum." Yüksek bir kahkaha duyuluyor. "Evde misin? Daisy nasıldı?" Salınarak içeri giriyor, sınıftaki diğer genç. Yash. "Tanrım. Meğer gözlerimin önündeymiş."

Açık bıraktığı gür siyah saçları omuzlarını geçiyor. Kahkahalarını durdurmaya çalışıyor.

"*Daisy* mi?" diyorum.

"Evet, Daisy," diyor. "Randevuya çıktığımız kızlara hep Daisy deriz. Benim bu akşamki Daisy'im hayli ilginçti." Yüzünde koca bir gülümsemeyle yakına geliyor. Gözlerimi Sam'e çeviriyorum, Yash'ı kovacağından endişeleniyorum ama onun da suratında ilk kez gördüğüm ufak bir gülümseme var. Artık üç kişi olmamızdan o da benim kadar rahatlamış gibi.

"Neler oldu?" diye soruyor Sam.

"Kappa'ya onu almaya gittim," diye anlatmaya başlıyor Yash. Orta sehpanın arkasında, karşımızda dikiliyor. Sam ile aynı anda, sanki televizyonu açıp izlemeye başlamışız gibi

arkamıza yaslanıyoruz. "Öncelikle, içeri girerken ahiret sorgusuna çekildik, tüm namusumuz ve şerefimizle bekâret yemini ettik, bir kan almadıkları kaldı. Sonra tüm masaların üstüne danteller serilmiş bir odada diğer zavallı heriflerle beraber yirmi dakika beklememiz gerekti. Tanrım, Ian denen o herif de oradaydı, Victor Hugo'nun son sözlerini söyleyen hani."

Sam kıkırdıyor. "Karanlığı görüyorum."

"Kappa'da karanlığı gördüğüm kesin. Oda ürkütücüydü, ayrıca tuhaf kokuyordu; bütün gün her yeri elledikten sonra annemin ellerinden yayılan kokunun aynısıydı." Bana bakıp parmağıyla havayı dürtüyor. "Annem herkesi dürter," diyor. "Sonunda merdivenden indiklerini duyduk, kızlar geldiğinde hepsi birbirinin aynısıydı, hangimiz kimle çıkacak unutmuştuk çünkü oyuncak evde saatlerdir hapistik. Neyse ki kızların arasından biri beni tanıdı da oradan kurtulduk. Pip's'e gittik, kızın babasından bahsettik. Nadir ve bir o kadar da berbat hastalıklardan biri varmış babasında. Anlattıklarına bakılırsa erkek kardeşi de tam bir dallama. Ha bir de üstüne, ismi 'kirli sünger üstüne konmuş vişne çürüğü bulamacı' olması gereken bir şeyler sipariş etmişim. Sonra kızı tekrar Kappa'ya bıraktım. Derken kız bana bir şey *göstermek* istediğini söyledi, içinde tek kişi kalmamış, ışığı iyice kısılmış oyuncak evde, duvara asılı iğrenç bir Konfederasyon tüfeğine bakmak zorunda kaldım. Tüfeğin *büyükbabasına* ait olduğunu söyleyince topukladım ama sanki kızın bacakları birden üç metre uzadı ve benden önce kapıya ulaştı. Beni askıların durduğu duvara dayayıp yılan gibi çenesini açtı. Korkunçtu. Onu savuşturmayı başarıp aramıza tel kapıyı sokabildim," –hayali bir kapıyı kalkan gibi kaldırıyor– "ve kibarca iyi geceler dileyip tabanları yağladım."

Sam öyle bir gülüyor ki bu sefer sesi duyuluyor.

Yash boğulur gibi gülünce özür dileyip gözlerini siliyor. Sonra dikleşip parmaklarını bize sallıyor. "Umarım bu cephede durum daha iyidir."

Ben, "Valla işler biraz garip," deyince ikisi birden kahkaha patlatıyor.

"Düzelir, merak etme. Sam'in tadına varmak için zaman gerek," diyor Yash. Sonra "*Bonne nuit*"* deyip paldır küldür yukarı çıkmaya başlıyor.

Sam kalkıp oturma odasının çift kanatlı kapısını kapatıyor. Tekrar kanepeye geldiğinde daha yakınıma oturuyor.

"Daisy? Lütfen bana Daisy Buchanan'dan esinlendiğinizi söyleme."

"Öyle ama iyi anlamda," deyip beni öpüyor.

Pazartesi günü Modern Mobilyalar sınıfına giderken Sam bana eşlik ediyor. Elli dakika sonra dersten çıktığımda da beni bekliyor.

"Öğle yemeğine bana gelmek ister misin?"

Hindili sandviç yedikten sonra kanepede öpüşmeye başlıyoruz. İşleri aceleye getirmiyor. Mantık dersine gitmem gereken vakte kadar devam ediyoruz.

Kampüste yürürken bulutların üstündeyim. Dr. Gastrit'in kanepesinde, bir pazartesi sabahı, güpegündüz yiyiştiğimi düşünüp düşünüp gülüyorum. Sam'le aramızdaki tuhaflık öpüşmeye başladığımızda kaybolmuştu. Çizgili kanepenin üstünde o güzel laflar etmişti, ben tatlı şeyler söylemiştim ve dahası, birbirimizi güldürmüştük.

Ne kadar tecrübesiz olduğumu anlamış mıydı? Şimdiye kadar tek sevgilim olmuştu, o da bir sene önceydi. Adı Jay'di, sonbaharda tanışmıştık, bahar tatilinde onu ailemle tanıştırmaya götürmüştüm ve annemin mutfağında ona duyduğum aşk bitmişti. Ayrılmak istediğimi, çok kötü bir tercih yapıp, okula dönmek için bindiğimiz uçakta söylemiştim. Ağlayıp çırpınmıştı ama bir türlü kalkıp kendini toplamak için tuvalete gitmemişti. Konuşmanın başında sakindi, bana sık sık söylediği lafları

*(*Fr.*) İyi geceler. (ç.n.)

tekrar etmişti, yani duygularımı devamlı bastırdığımı, sonunda tüm hislerimin itfaiye musluğu gibi patladığını, kendimi ona açarsam birbirimize daha yakın olacağımızı söylemişti. Israrının beni kararımdan döndürmeyeceğini yavaş yavaş fark edince beni suçlayıp duran sesi de yükselmeye başlamıştı. *Uçak biletlerimizi* o ödemişti. *Massachussets*'in *boktan* bir kasabası yerine arkadaşlarıyla *Key West*'e gidebilirdi. Annesi benim *lezbiyen* olduğumu düşünüyordu. O zamanlarda kapısı olmayan kokpite uzanan koridorda yankılanan tonda "Sana seks yapmayı ben öğrettim!" diye bağırmıştı. Söylediği doğruydu. O öğretmişti. Onunla tanıştığımızda bakireydim ve Jay de eğlenceli, sevgi dolu rehberimdi. O sırada ne onu ne de sevişmelerimizi kıyaslayacak örneğim vardı ama artık, Jay'in sekste son derece rahat olduğunu ve bu anlayışı bana da aktardığını biliyordum. Şimdi, öğrendiklerimi bir başkasına aktaracak olmamdan hiç memnun değildi. Hatta buna epey takmıştı kafayı. Hayatımın en uzun uçak yolculuğuydu ve tekerlekler piste değdiğinde derin bir nefes almıştım, özgürlük yakındı. Jay'den sonra, çalıştığım restorandaki barmenle, dönem başında son sınıfların verdiği dernek kutlamasında biriyle, en son da Cadılar Bayramında Carson'ın Cyndi Lauper kılığına girmiş bir arkadaşıyla öpüşmüştüm.

Sam beni cuma akşamı yemeğe davet ediyor. Dr. Gastrell'in yemek odasında mum ışığında baş başa bir yemek hayal ediyorum. Kapıda Sam'e bir şişe şarap uzatıyorum.

Sam bir yandan etiketi okurken koluna girmem için uzanıp beni oturma odasına götürüyor.

"Bu akşam 1987 yılı Riesling'ine sucuklu pizza eşlik edecek," diyor arkama doğru. Kanepede Yash ile bilmediğim biri oturuyor. Bu adamın tepesinde on beş santim kalınlığında turuncu bir bukle yığını yükseliyor. Kısa bacakları ile spor ayakkabılar içindeki dev ayakları Dr. Gastrell'in cilalı orta sehpasına yayılmış. Spor ayakkabıların yanında dört kutu pizza duruyor. Yash gidip şarap kadehi getiriyor.

Turuncu saçlı beni işaret ediyor. "Birinci sınıf. Tanışma etkinliği. Dale Greensmith'le gitmiştin."

"Seni Ivan'la tanıştırayım," diyor Sam.

Ivan gözlerini kapatıyor. "Siyah düğmeli kırmızı elbise."

"Ee, garip birisin."

"Doğru bildim ama, değil mi?"

"Elbise, evet. Etkinliğe kiminle gittiğimi ise hatırlamıyorum."

Yalan söylemişim gibi kahkaha atıyorlar, sanki giydiğim elbiseyi randevuya çıktığım adamdan daha iyi hatırlamam mümkün değilmiş gibi...

"*In Riesling veritas*,"* diyor Yash, çan çiçeği şeklinde, inanılmaz incelikteki ufak cam kadehlere şarap koyarken. "Dale Greensmith hakkındaki gerçekleri gecenin sonunda öğreneceğiz."

Sam ile ben, Yash ile Ivan'ın karşısındaki tekli koltuklara oturuyoruz. Şarap tatlı, içimi bayıyor ama narin küçük kadehi parmaklarımın arasında tutmak çok hoşuma gidiyor.

Ivan da daha önce hiç tanışmadığım edebiyat öğrencilerinden biri. "James Joyce'a dair aklına gelen her şeyi, hiçbir şeyi atlamadan söyle."

Şansıma, lisedeki edebiyat öğretmenim Joyce'la kafayı bozmuştu. "Bilinç akışı, yansıma sözcükler, epifani, evet yapacağım evet dedim evet ve usulca, usulca yağardı yaşayanlar ve ölenler üzerine."

Ivan avuç içlerini gözlerine bastırıp başını ileri geri sallamaya başlıyor. "'Usulca yağardı evrenin içinden, inerdi incecik, sonuncusundan gelircesine, yaşayanlar ve ölenler üzerine.' Sıçmış durumdayım," diye inledi.

"*Finnegan Uy'anması* üzerine tez yazıyor da," diye açıklıyor Sam.

Ivan ellerini şakaklarına kaydırıp medet umarcasına bana bakıyor. Ne yazık ki, bu eseri hiç duymamıştım.

---

* Latincede "Hakikat şaraptadır" anlamına gelen "in vino veritas" sözüne gönderme. (ç.n.)

Sam'e dönüp, "Sen de tez yazıyor musun?" diye soruyorum.

"Zorundayım. Onur öğrencileri için zorunlu."

"Hah, doğru." *Onur* öğrencileri. Farklı bir üniversiteye gidiyormuşum gibi hissetmeye başlıyorum, onlar da bunun farkında.

"Sen kimleri aldın?" diye soruyor Ivan.

Tarzları böyleydi. Hangi dersi değil, hangi hocayı aldığını sorarlar.

İsimleri hatırlamaya çalışırken zorlanıyorum. "Brody, Iyengar, Doukas." Aklıma sadece bu üçü geliyor.

Tanımıyorlar.

"Yaratıcı yazarlık dersleri veriyorlar."

"Zavallı mahluklar," diyor Ivan. Sam kaş göz yapıyor. "Onu kastetmedim... Koca bir dönem boyunca kötü yazılmış öyküler okumak korkunç olmalı demeye çalışıyordum."

"Artık o kadar kötü değiller. İleri seviye dersleri alıyorum." İleri seviye dersleri için 101, 201, 301 kodlu dersleri bitirmek zorunluydu.

Ivan, "Hah, *ileri seviye*," deyip gülüyor.

"Birinci sınıftayken bir tane yaratıcı yazarlık dersi almıştım," diyor Yash.

"Hayır, almadın," diyor Sam.

"Aldım. Iyengar'ın dersiydi." Bana bakıyor. "Kadın öykümden *nefret* etmişti."

"Sallıyorsun," diyor Sam.

"*Tiksinmişti.*"

"Ödevinde doğru işaretleri ve hoş bir yorum vardı."

"On beş sayfada sadece iki tane doğru işareti vardı ve yaptığı yorum da küçümseyiciydi."

"Değildi."

"'Potansiyel görüyorum.'" Yash yüzünü buruşturuyor.

"Sonuna 'dahiyane' veya '*şaheser*' yorumu yazılmamış ilk ödevin olmalı," diyor Sam.

"Hayır, o yüzden değil. Cidden. Ama 'potansiyel görüyorum' da ne demek? Şu andan çok uzak bir gelecekte bir yetenek parıltısı gösterme ihtimalim mi var demek?"

"Başka yaratıcı yazarlık dersi almadın o zaman?" diye soruyorum.

"Hayır, almadım."

"Aslında o dersi de almış sayılmaz," diyor Sam. "Üç hafta sonra bırakmıştı."

"Beğendiğim yazarların hiçbiri yaratıcı yazarlık dersi almamış," diyor Yash. "Benim için de sorun olacağını sanmam."

Ivan bana, kenarları yaldızlı, ortasında gül tomurcukları deseni olan narin, beyaz bir tabakta bir dilim pizza uzatıyor. "Kırmızı elbise giydiğin akşam dışında nasıl oldu da seni hiç görmedim?" diye soruyor. "Nerelerde saklanıyordun?"

Kardeşliklere üye değildim, kardeşlik partilerine gitmiyordum, haftanın üç akşamı bir restoranda çalışıyordum. "Bilmiyorum. İlk senemde golf takımındaydım, çok seyahat ettim." Gerçekleri biraz abartıyorum.

"Bizim üniversitenin golf takımında mıydın?" diye soruyor. Üniversitenin çok başarılı bir golf takımı var. On bir sene üst üste Atlantik Kıyısı Ligi şampiyonu olmuşlardı.

"Birinci sınıftayken evet. Sonra bıraktım." Aslında ilk hafta bırakmıştım.

"İşe bak. Demek daha okula gelmeden seçildin."

"Tüm takımlar öyle." 1920 senesinde miyiz sanıyor? Kimse üniversiteye başladıktan sonra spor takımlarına girmeyi denemiyor artık.

"Bu kız Daisy Buchanan değil, Jordan Baker," diyor Yash. Sonra bir kulağını bana doğru yatırıp "Sesin para şıkırtısı gibi mi?" diye soruyor.

"Hayır, golf bursundan vazgeçen biri gibi çıkıyor."

Jordan ismini bana daha çok yakıştırdıklarını görebiliyorum. Bana artık sürekli Jordan diyorlar.

Yash boş pizza kutularını mutfağa götürüp bir deste iskambil kâğıdıyla geliyor. "Eminim Jordan maça kızı oynamayı biliyordur."

Bilmiyorum ama kart oyunlarına bayılırım, hızlı da öğrenirim. O kadar ki, daha ikinci elde çok cesur bir hareket yapıyorum.

"Jordan, seni sinsi. Bu kıza arkanı dönme, Sammy."

Sam bana bir bakış fırlatıyor, yelpaze gibi açtığı kartlarının üstünden ufak gülüşü gözüküyor.

Altı el oynadıktan sonra Sam "Yeter," deyip desteyi toplu-yor, tekrar dağıtmıyor.

"Kıza gravürlerini gösterme zamanı mı geldi?" diye soruyor Ivan. "Odasında gerçek bir gravür duruyor, yemin ederim."

"Görmek ister misin?" Sam'in yanakları pembeleşiyor, gözlerinde de istekli bir bakış var.

Yash mutfakta bulaşık makinesini dolduruyor.

Başımla onaylıyorum.

Koridorda elimi tutuyor, dar merdiveni arkasından çıkıyorum. En üstte bir dönüş ve ardından iki basamak daha var. Sam duvardaki elektrik düğmesine uzanıyor. Eski tip bir duvar şamdanı hafif bir gecikmeyle loş bir ışıkla aydınlanıyor. Beni ön tarafa bakan yatak odasına götürüyor. Tepe lambasını açmıyor, gravür falan bakmıyoruz. Beni Dr. Gastrell'in çift kişilik yüksek yatağına çekiyor.

Bacaklarımız birbirine dolanmış öpüşürken, bütün akşam beni buraya getirmeyi hayal ettiğini söylüyor. Vücutlarımız tüm ağırlığıyla birleşiyor. Kot pantolonumu çıkaramadan orgazm olacağım sanıyorum. Fermuarımı açmayı bir türlü beceremeyince ikimizi de gülüyoruz, sonunda başarılı olup pantolonumu bileklerime doğru tekmelediğim anda Sam elini bacaklarımın arasına götürüyor. Ne kadar ıslanmış olduğumu fark edince gırtladığından hafif bir hırıltı yükseliyor. Onun da ne kadar heyecanlandığı fermuarını zorlayan organından belli. Ellerimi kemerine götürüyorum ama "Hayır" gibi anlaşılan

bir şeyler mırıldanıyor. Kumaşın üstünden tepesinin şeklini ve zonklamasını hissedebiliyorum. Hareket etmemek için var gücümle uğraşıyorum. Beni öpüp parmaklamaya başlıyor, ona neden dokunamayacağımı açıklamıyor.

Oturup pantolonumu geri çekiyorum. Arzu hâlâ içimde çalkalanıyor, ayık olmayı gerektiren durumlarda sarhoş olmak gibi rahatsız edici bir his.

"Lütfen yanlış anlama," diyor Sam.

Yash ile Ivan'ın aşağıda hararetle konuştuklarını duyabiliyorum, birkaç patırtıdan sonra Yash kahkaha atıyor. Dehşete düşüyorum, sanki aşağıdaki ikili burada neler olduğunu biliyor gibi. İkimizi odaya yollayan Ivan'dı. Neler olacağını biliyordu. Paranoyaya kapılmaya başlıyorum, derhal buradan çıkmam gerek.

Ayakkabılarımı giyip sutyenimi düzeltiyor, kapıyı açıyorum.

"Jordan." Sam bir anda yanıma geliyor. Koluma dokunuyor, sonra da kalçama. Tişörtümü kaldırıp baş parmağıyla beni okşuyor. "Lütfen gitme. Lütfen, lütfen, lütfen. İzin ver açıklayayım." Dudakları saçlarımın arasında, baş parmağı leğen kemiğimin üstünde geziyor. Aşağı inip, kapıdan çıkarken Yash ile Ivan'ın beni görmesini istemiyorum. Sonunda pes ediyorum.

Yatağın içine giriyoruz. Tişörtlerimizi ve iç çamaşırlarımızı çıkarmıyoruz. Arkamdan sarılıp beni kucaklıyor. Boynuma, kulaklarıma öpücükler konduruyor. Vücudum isyan ediyor. Gitmek istiyorum. Kalmak istiyorum. Arkamda sertliğini hissedebiliyorum. Jay'le böyle duygular yaşamamıştım. Sam açıklama yapmadan, benden önce uykuya dalıyor.

Erkenden uyanıyorum. Tuvaleti bulmam gerekiyor. Sam'i uyandırmadan usulca yataktan kalkıyorum. Kot pantolonumu bir kez daha giyip kapıyı açıyorum. Duvar şamdanı hâlâ açık ve koridorun ucunda iki kapı görebiliyorum. İkisi de kapalı. Tesisat nedeniyle, mutfağın üstündeki odanın banyo olacağını düşünüp soldaki kapıyı azıcık aralıyorum.

Banyo değil. Sarı bir yatak örtüsü serili tekli yatakta Yash uyuyor. Etrafı kitaplarla çevrili. Duvarların kenarları, yatağın etrafı kitap yığınlarıyla kaplı, birkaç tanesi de sarı örtünün üstünde, yanında. Daha önce suratında hiç görmediğim ciddi, odaklanmış bir ifadeyle sırtüstü uyuyor, sanki uyumak çok zor bir işmiş gibi görünüyor. Kapıyı örtüp koridorun ucundaki banyoya gidiyorum.

Döndüğümde Sam uyanık. Yanına sokuluyorum, uzun uzun öpüşüp sarılıyoruz. Jay'le sabahları seks yapmaktan zaten hoşlanmazdım ama sabah sabah seks yapamamanın hüsranını yaşamak daha da beter. Sam'in omzunun üstünden komodindeki kitapların isimlerini okuyarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum: *Aziz Augustinus'un İtirafları*, *Havari Pavlus*, *Özde Hıristiyanlık*.

Hah.

"Acıktım," diyorum. "Gitsem iyi olacak."

"Ben kahvaltı hazırlarım."

Mutfağa iniyoruz.

Bakımsız, eski moda, seramik lavabosu çatlak, zemini siyah-beyaz iri fayanslarla kaplanmış bir mutfak. Yarısı cam bir kapı arka bahçeye açılıyor, dışarıda da biçilmemiş otların arasında tek başına bir sandalye hüzünle bekliyor. Eski buzdolabının yanında, duvara yaslı ufak masaya oturuyorum. Sam, tepesinde plastik silindirden kahvenin çalkalanışının görülebildiği bir demlikte kahve yapıyor. Sam'in sırtı hep bana dönük, suyun kaynamasını beklerken bile...

Bana bir fincan doldurup süt ister misin, diye soruyor. Kahve içmediğim için hayır diyorum. O da isabetli oldu zaten sütümüz yok, deyip soluk soluğa gülüyor. Masada karşıma oturup gözlerini yumup kahvesini büyük yudumlarla içtikten sonra kalkıp fincanını ikinciye dolduruyor. Kahvenin tadını iğrenç bulurum, bana göre sadece anne babaların içeceği bir şey. Gitmem gerektiğini düşünüp dursam da kalkmıyorum. Sam ikinci

fincandan sonra yiyecek meselesini hatırlıyor. Buzdolabından bir şeyler çıkarmaya başlıyor, yardımcı olmayı teklif etsem de bana oturmamı söylüyor. Vücudum altüst halde. Jay'le böyle sessizlikler olmazdı. Onunlayken konuşacak bir şeyler aradığımı veya böyle duraksamaların araya girdiğini hiç hatırlamıyorum. Ayrıldığımızdan beri ilk defa o an, Jay'i özlediğimi hissediyorum. Sam'e Yash'la birlikte nasıl bu evde kalabildiklerini soruyorum, o da bana birinci sınıfta Geç Ortaçağ Edebiyatı için Dr. Gastrell'i aldıklarından beri buraya devamlı akşam yemeğine geldiklerini anlatıyor. Yash'la o derste tanışmışlar. Gastrell, Yash'a Sparrow'da –artık orası her nereyse– araştırma işi bulmuş. Ivan'ın da fakülte kulübündeki çalışma odasını kullanmasına izin vermiş.

"Öğrencilerine çok cömert davranır. Hiç dersini almamış olman şanssızlık."

Ben iyi bir edebiyat öğrencisiyim. Notlarımın hepsi A veya A- gelir, ödevlerimin altında güzel yorumlar yazar. Gelgelelim hocalarımın hiçbiriyle arkadaşlık etmiyorum, Iyengar haricinde hocalarımın hepsi erkek. Kimse bana ek gelir bulmadı, kalacak çalışacak yer vermedi veya seminer dersi almamı önermedi. Bir seferinde High Five'da, ikinci sınıfın bahar döneminde Modern Şiir dersini aldığım Profesör Wyler'a garsonluk yapmıştım. Hoca tek başınaydı ve üç kadeh viski içip işten kaçta çıktığımı sormuştu. Tahminimce amacı onur programı hakkında bilgi vermek değildi. Dr. Gastrell'i alsaydım belki yeşil yatak odasını yine görme fırsatı yakalardım ama bana evini bir seneliğine karşılıksız vereceğini sanmam.

Sam ekmek kızartıp sahanda yumurta pişiriyor. Tabakları masaya koyarken bir de ketçap şişesi getiriyor. Kurşun gibi ağır hissediyorum. Siyah kahveden birkaç yudum almak için kendimi zorluyorum.

Yash'ın merdivenden indiğini duyuyorum.

"Kahvaltıda ne var sevgili dostlarım?" diye sesleniyor

mutfağa girmeden. Nasılsa, benim hâlâ burada olduğumu biliyor. "Günaydınlar." Masanın yanında dikilip tabaklarımıza bakıyor. "Hayır, hayır, hayır. Kaç defa söylemem gerek?" Ketçabı kaldırıp dolaptan kırmızı, turuncu, sarı renkli üç şişe çıkarıp masaya getiriyor. "Sam'in yumurta pişirmesine asla izin vermemelisin. Baptist yavansılığına tüm ihtişamıyla maruz kalmak istiyorsan başka tabii..."

"Böyle bir kelime yok. Uydurma."

"Yavansal. Yavanımsı."

Kızarmış yumurtamın üstüne sarı ve turuncu şişelerden birkaç damla ekliyorum. Yash kırmızı sosu alıp yumurtalarının üstüne boca ediyor. Etiketleri solduğu için bunların Hindistan'dan gelip gelmediğine bakamıyorum. Sam, Yash'ın babasının Delhi'den Amerika'ya on dokuz yaşındayken tek başına geldiğini anlatmıştı. Yash'ın babası, uçaktan iner inmez Tennessee'deki en deli kızı hamile bıraktığını söylemekten hoşlanırmış.

Yash'ın kahvaltı hazırlamasını Sam'le birlikte izliyoruz. Buzdolabından lavaboya, oradan ocağa sekip duruyor. Çaydanlığı kaynatıyor ve kahvemi çayla değiştirdiğinde rahat bir nefes alıyorum. Duvara bakan sandalyeye, aramıza oturuyor ve nefes almadan yemeye başlıyor.

Birkaç lokmadan sonra duruyor. "Özür dilerim. Kurt gibi yerim."

"Büyük kardeşlerin mi var?"

Hayır anlamında kafasını sallıyor. "Tek çocuğum ama annem yemeği koyar koymaz bulaşıkları yıkamak isterdi, oradan alışkanlık. Senin kardeşlerin var mı?"

"Erkek kardeşim, bir de üvey olanlar var."

Gözlerini belertiyor. "Boşanmış ebeveynler. Süper." Sam'e bakıyor. "İki kâfire karşı bir aziz."

Kesinlikle yatak odasında neler döndüğünü biliyor.

Sam tabağını lavaboya götürüyor. "Ebeveynlerinden biri ölmüş olabilir, Yash."

Yash bana bakıyor.

"Boşandılar," diyorum.

"Kötü üvey anne?"

"Şeytanın arka bacağı."

Sam lavaboda oyalanıyor, tabağını gereğinden uzun süre yıkıyor. Hayatım boyunca dindar insanlarla tanışmıştım, hatta annem beni bir süre pazar ayinlerine götürmüştü çünkü koro şefine âşıktı ama başucunda Aziz Augustinus veya Aziz Pavlus kitaplarıyla uyuyan birine hiç rastlamamıştım. Sam kendine bir fincan daha kahve koyuyor. Dördüncü bardağı.

Yash bunu fark ettiğimi anlıyor. "Umarım kokusuna katlanabilirsin." Gözlerini Sam'e çeviriyor. "Anlatabilir miyim?"

Sam baygınca başını sallıyor.

"Valkür'ü tanıyor musun?"

"Kim?"

"Valerie Hayes?"

"Hayır.

"Sam'in eski sevgilisi. Kahveden midesi bulanırdı. Sam bir süre onun için kahve içmeyi bıraktı ama çekilmez birine dönüştü, o da başka bir hikâyenin konusu... Neyse, bir hafta sonu Sam'in ailesi ziyarete gelip hepimizi kahvaltıya çıkardı. Poşe yumurtalarımızı yerken Sam'in babası kahvesinden bir yudum alıp biraz fazla öne eğildi. Valerie yumurtasını o kadar ani kustu ki kimsenin eğilmeye fırsatı olmadı. Sağ kalan olmadı..."

"O kadar kötü değildi."

"O kadar kötüydü."

"Annemler Valerie'ye bayılmıştı."

"Annenler Valerie'ye bayılmıştı, evet. Bu olaydan sonra bile fikirleri değişmedi. İyi insanlar. Taşralı, iyi insanlar."

"Kapa çeneni, Horoz."

"Sadece birazcık dindarlar."

Sam içini çekiyor. "Birazcık."

"Minicik. Sam içlerindeki isyankâr. Hayal edebiliyor musun? Gallagher ailesinin kara koyunu bu işte."

Sam yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle kahve fincanına bakıyor.

"Gitmem gerek," diyorum. "Siz süper zekâların aksine ben daha Dryden'ın denemelerine başlamadım."

Kazağımı yatağın yanına koymuştum. Bırakıp gitmeyi düşünüyorum ama annem o kazağı ben lisedeyken örmüştü. Üst kata çıkıyorum. Kazağımı alıp çıktığımda Sam'i koridorda karşımda buluyorum. Yash'ın mutfakta bir şeylerle uğraştığını duyabiliyorum. Sam ellerini tişörtümün altına sokuyor, sonra pantolonumun arkasına indiriyor. Ağzı kahve demliği gibi kokuyor ve beni gerisingeri yatak odasına itiyor. Kapıyı arkamızdan kapatıyor. Yatağa ulaşmayı başaramıyoruz. Halının üstüne yığılıyoruz. Sırtım kapıya dayalıyken pantolonumu çekip çıkarıyor. Dili belki otuz saniyedir üstümdeyken geliyorum. Altımdaki elleriyle beni sallıyor, ağzını çekmiyor, biraz sonra tekrar geliyorum. Kapının çarptığını duyabiliyorum, sessiz olmak için elimden geleni yapıyorum ama sesler ağzımdan kaçıyor.

Bu işi iyi biliyor.

"Bu işte çok iyisin," diyorum.

Sırıtıyor. "Seks yapmamanın birtakım avantajları var."

"Gerçekten hiç seks yapmadın mı?"

Cevap vermiyor.

Biraz daha sorgulamam gerekirdi, biliyorum ama onun yerine kotunun düğmesine uzanıyorum (bugün kemer takmamış), o da beni engellemiyor.

Lisedeyken "o iş hariç her şey" derdik. Sam ile ben o iş hariç her şeyi yapmakta uzmanlaşıyoruz.

Carson ile kaldığımız oda, on bir kişinin daha yaşadığı bir evin parçası. Her ay kırk dört dolar kira veriyoruz. Isıtma yok, kasım ayı sonunda para toplayıp büyük bir tüplü ısıtıcı alıyoruz. İsmini Mavis koyduğumuz ısıtıcıyı oturma odasında tutuyoruz. Kışları ısınmak için ya battaniyelerin altında uyumak ya da Mavis'in dibine girmek gerekiyor. Breach'te –Dr. Gastrell buraya D. H. Lawrence'ın çocukluk evinin ismini vermişti– giderek daha çok kalmaya başlıyorum zira orada, her odadaki dev petekler gerçek ısıyla çatırdayıp cızırdıyor. Isınma ve su giderleri de ödemedikleri kiraya dahil, onlar da termostatı en sona getirmişler. Carson buraya ilk gelişinde devamlı sıcaklıktan bahsedip duruyor. Lahana gibi kat kat giydiği kıyafetleri çıkarıp koltuğun üstünde ufak bir dağ yaratıyor. "Sanki burada sıtma bile kaparmışım gibi geliyor." Üstünde sadece tişörtü kalana kadar soyunuyor ve kıvırdığı kolunu kaldırıyor. "Haftalardır dirseklerimi görmemiştim."

"Yıkanmıyor musun?" diyor Sam.

"Tanrım, hayır. Pye Sokağı'nda kışın duş alamazsın. Geberirsin. Spor salonunda yıkanıyorum." Carson voleybol takımındaydı. "Hızlı davranıyorum. Tüm takım arkadaşlarım peşimde." Sam'e dev gülümsemelerinden birini yolluyor.

Carson'ı yukarı çıkarıyorum.

"Burası daha da sıcak. Tanrım."

"Bu odada Tanrı'nın adını boş yere zikretme."

Yatağa bakıyor. "Demek sikişmediğiniz yer burası."

Onu susturuyorum.

Komodinde duran, ona bahsettiğim kitaplara bakıyor. "Bu işin sonu iyi olmayacak." Kafasını sallıyor. "Gelgelelim bu sıcaklık..." Çıplak kollarını sallıyor. "Seni anlıyorum."

Ivan bize Sir Hincomb Funnibuster diye yeni bir kart oyunu öğretiyor, o da Connecticutlı bir kızdan öğrenmiş. Desteden beşleri, altıları, yedileri ve sekizleri çıkarıyor. Kalan kartların içinde her simge bir aileyi temsil ediyor, papazlar da ailelerin reisi. Maça Bahçıvan, Sinek Komiser, Kupa Sevgili, Karo papazı da Sir Hincomb Funnibuster. Kalan kartlar papazların ailesinin mensupları. Bir aileyi tamamlayan ilk kişi oyunu kazanır. Tüm kartlar oyuncular arasında eşit dağıtılıyor, bu yüzden aileyi tamamlamanın tek yolu başka oyuncularla kart takas etmek ama takas istekleri aynı kibar cümleyle zikredilmeli ve birinin verdiği karta dokunmadan önce teşekkür ederim demek zorunlu. Teşekkür etmeyi unutursan "Sir Hincomb Funnibuster!" diye bağıran ilk kişi senin sıranı alır.

"Sam?" diyor Ivan.

"Evet."

"Lütfen Maça Bahçıvan'ın ikizlerini alabilir miyim?"

"Evet, alabilirsin."

Sam maça ikilisini masada sürükleyerek uzatıyor.

Ivan "Teşekkür ederim," diyor ama çok geç, karta çoktan dokundu, o yüzden bir ağızdan son kuvvet "Sir Hincomb Funnibuster!" diye haykırıyoruz. Sonra da hangimizin önce bağırdığına dair tartışmaya başlıyoruz.

Topladığın aileyi çaktırmamaya çalışıp ötekilerin de topladıkları ailenin üyelerini almalarını engellemen gerekiyor. İşbirliği yapıp tuzaklar kurmak, bolca entrika çevirmek gerekiyor. Hepimizin yalan söylediğimizi ele veren istemsiz hareketleri var. Ben devamlı topladığım ailenin papağanını (üçlüsünü) istiyorum. Sam hep büyük oğlu arıyor. Ivan bir türlü karta dokunmadan teşekkür etmeyi öğrenemiyor ve Yash da devamlı eşeği

unutuyor. Sam, "Sir Hincomb Funnibuster" diye bağırdığı her seferde ayağa zıplayıp bir şeyleri deviriyor. Yash, ben haykırdığımda gözlerimin patladı patlayacak düğmeler gibi pörtlediğini söylüyor.

Oyunu kazanmak, tüm aileyi herkesten önce tamamlayıp yelpaze gibi masaya açmak son derecede tatmin edici.

O gece, birkaç saat Sir Hincomb oynayıp o iş hariç seksimizi yaptıktan sonra Sam bana Valerie'yle ilişkisini anlatmaya başlıyor. Valerie de Sam gibi Baptistmiş, inançlıymış, çıktıkları ilk randevuda Sam'e evlenmeden önce kesinlikle seks yapmayacağını beyan etmiş. Birbirlerine sırılsıklam âşık olmuşlar ve aylarca çıktıktan sonra bir gece kendilerine engel olamayıp o işi gerçekten yapmışlar. Sam yüzünü ellerinin ardına gizliyor. "Dua ettik, rahiplerimize danıştık, komünyon almayı bıraktık. Ne yaparsak yapalım, o olay bizi bitirdi."

İnsan üretimi saçmalıklara inanarak ilişkinizi siz mahvettiniz, demiyorum. Onun yerine, "Âşıktınız. Bu çok doğal bir arzu," diyorum.

"O olay için kendimi asla affetmeyeceğim. Ona yaptığım kötülük için..."

"Anlattığın kadarıyla o iş karşılıklı olmuş gibi."

"Benim suçumdu."

"Neden?"

"Çünkü hep erkeğin suçudur."

"Niye? Ona tecavüz mü ettin?"

Öfkeyle bana bakıyor.

Gülüyorum. Yaşadığı ikilemi anlayamıyorum. Bana son derece uydurma geliyor. Çocukluğu güven içinde geçmiş insanlarda böyle davranışlar fark etmeye başlamıştım. Sanki sorunlarını kendileri yaratıyorlar.

"Neden birbirinizden özür dileyip, hata yaptık, çok yazık deyip hayatınıza devam etmediniz? İsa'nın tüm olayı bu değil miydi, affetmek falan?"

"Denedik, ama..." Bir süre doğru kelimeleri bulmak için uğraşıyor, sonra devam ediyor. "Bizler günahlarımız kadarız."

"Ne saçmalıyorsun Sam? Bu söz *Hamlet*'ten, Kutsal Kitap'tan değil. Ayrıca tam bir zırvalık."

Söylediklerime o kadar kızıyor ki bana sırtını dönüp konuşmayı bırakıyor. Sam uyuduktan sonra kalkıp buzhane evime dönüyorum. Pazartesi sabahı ise hiçbir şey olmamış gibi Modern Mobilya dersime giderken bana eşlik ediyor.

En keyifli günlerim, randevuya çıkacak Yash'a gömlek seçerken yardım edip onu uğurladığımız, sonra Sam'le yemek hazırlayıp Yash –ve genelde Ivan– dönene kadar ya film seyrettiğimiz ya kitap okuduğumuz geceler oluyor. Yash ile Ivan randevularından dönünce akşamlarının nasıl geçtiğini bize anlatıyor.

Ivan kendine hayran. "Harikalar yarattım," diyor, bir tıp öğrencisiyle su yatağı üstündeki macerasını anlatırken. "Benden daha iyisini bulamayacak."

Sam gülüyor. Arkadaşlarının yaptıklarını eleştirmiyor, öte yandan Yash da kimseyle seks yapıyor gibi değil. Genellikle Ivan'dan çok daha erken dönüyor ve akşamını bir fiyaskoymuş gibi anlatıyor. Bir sürü kızla çıksa da, Sam'in söylediğine göre gerçekten hoşlandığı kıza yanaşmıyor. Hesapta Lara Mertens'a vurgunmuş. Lara, Avusturyalı bir kız, aksanı o kadar hafif ki dikkatli dinlemeden anlaşılmıyor. Birkaç dönem önce Japonya tarihi dersini beraber almıştık. Çok şık, biraz hüzünlü, Amerikalılara katlanır bir hâli var. Ona tanrıça ismini takmışlar. Yash için doğru kişi gibi görünmüyor. Lara'nın cazibesini anlayabiliyorum, pürüzsüz teni, tiksinir gibi hafifçe kıvrılan dolgun dudakları, ısmarlama ceketleri... Öte yandan hiç eğlenceli biri gibi durmuyor. Yash kıvrak zekâlı, sivri dilli ve kendini rezil etmeye hep hazır. Onu anlayan biriyle beraber olmalı.

Sam'le tanışmamdan birkaç hafta önce tanıdığım bir kız kampüs dışında bıçaklanarak öldürülmüştü, okul gazetesinin

yayınladığı yegâne haber, olayı böyle tarif etmişti. Çevremde, benim haricimde kimse bu kızı tanımıyordu. Carson o yaz ailesinin yanına dönmüştü, ben de eylülde Pye Sokağı'ndaki eve çıkana kadar yaz boyunca kısa süreli kiralık odalarda kalmıştım. Ağustosta birkaç haftalığına Franklin Terrace'ta kaldığımda İran'dan gelen bu kız da oradaydı. İkinci sınıfa geçecekti, gündüzleri yaz okulu derslerine gidiyordu. O sıralar ben de akşamları High Five'da çalışıyordum, o yüzden pek karşılaşmıyorduk. Doğru düzgün bir iki kez sohbet edebilmiştik. Babasının vakti zamanında Şah için çalıştığını, o yüzden devrimin dokuzuncu günü Şah'la birlikte İran'dan kaçmak zorunda kaldıklarını, o sırada dokuz yaşında olduğunu anlatmıştı. Gördüğüm en narin ve solgun tene sahipti, sanki cildine hiç güneş değmemişti. Yan odadaki bir oğlana tutulmuştu. O da ikinci sınıfa geçecekti. Oğlanın ona çıkma teklif ettiğini söylerken evin içinde neşeyle ceylan gibi sekmişti. Bana bakire olduğundan bahsetmişti. Daha önce hiç erkek arkadaşı olmamıştı. Üç hafta beraber yaşamıştık. Giderken ona veda ettim mi, hatırlamıyorum. Evden çıktığım gün orada değildi. Sonrasında kampüste de karşılaşmadık. Bir ay sonra, ölmüştü. Oğlanın oda arkadaşı, tam yanımızdaki binada kıza tecavüz edip onu on altı kez bıçaklamıştı. Haberi, ertesi sabah üniversite radyosunda duydum. Cenazeye tek başıma gittim. Bundan kimseye bahsetmedim. Ne var ki, bazı geceler, zifiri karanlıkta Sam'in yatağında uyanıp onu, ufak, hokka gibiburnu ve narin cildiyle Cyra'yı düşünüyordum.

Kış tatilinden döndüğümüzde hepimizin ders programı artık farklı. Ocak ayında bir gün Sam'in orada olacağını düşünerek Breach'e gittiğimde Yash'ı çalışma odasında tek başına oturmuş pipo içerken buluyorum.

"Evde kimse yokken bunu mu yapıyorsun?"

"Evet. Sam pipolara dokunmamamız gerektiğini düşünüyor.

Antika olduklarını söyledi ama bana...” Pipoyu yuvarlak kısmından tutup kısık gözlerle abartılı üç nefes çekiyor. “Lord Mountbatten gibi hissettiriyor.” Çekmeceyi açıyor. “Gel, otur. Bir tane de sana hazırlayayım.” Fildişi pipoyu rafından çıkarıyor, içine tütün dolduruyor, yakıp bana uzatıyor. Piponun inanılmaz derecede derin bir kıvrımı var. Yash'ın dudaklarına dokunan uç kısmı biraz nemli.

“İçime çekecek miyim?”

“Sanırım hayır.”

Beraberce tüttürürken kestiğimiz pozlara gülüyoruz.

Sonra Yash pipoyu ağzından çıkarıyor. “Sana bir şey söylemeliyim Jordan. Aslında bunu çok daha önce dile getirmeliydim.”

Ben de tüttürmeyi bırakıyorum.

“Ben de cenazedeydim. Cyra'nın cenazesi. Seni orada gördüm. Seni dersten hatırlıyordum, yanına gelip bir şeyler söylemek istedim ama... Çok üzgün görünüyordun ve yalnızdın. Yapamadım, özür dilerim. Ben de cenazedeydim çünkü onu öldüren çocuğu tanıyordum ve sana bunu söylemek istemedim.”

“Onu tanıyor muydun?”

“Birinci sınıfta abisiyle aynı yurtta kaldık. Polis, odasında benim adımın yazılı olduğu bir polar bulmuş, annem tüm kıyafetlerime kalıcı kalemle ismimi yazar. Muhtemelen abisi benden çaldı, abisinden de ona geçti. Polis onun hakkında beni sorguladı, önce nedenini anlamadım, sonra gazetedeki haberi gördüm.”

“Tek bir makale.”

“Evet.”

“Üstünü bu kadar örtmeyi nasıl başardılar?”

“Bilmiyorum. Muhtemelen yabancı olduğu için. Sen onu nereden tanıyordun?”

Ona kiraladığım odayı, Cyra'ya dair hatırladığım her şeyi anlatıyorum. Beni dinlerken suratı uyurkenki gibi ciddi. Dev kadranlı saat, vaktin üçe geldiğini haber veriyor. Sam yakında

evde olur. Yash'ın arkasından mutfağa gidiyorum. Pipoları yıkayıp yerlerine koyuyoruz.

Cyra hakkında konuşmaya devam etmek istiyorum ama anlatabileceğim başka anı bulamıyorum. Cyra'yı çok az tanıyordum. "Dindar mısın?" diye soruyorum.

"Hayır, sanırım değilim. Bir şeyler olduğuma eminim ama dindar değilim."

"Ruhani bir şeyler mi?"

"Belki."

"Arayışta mısın?"

"Bir nevi... Hevessiz bir arayış yine de. Tanrı veya tanrıları aramadığım kesin."

"Sam *Aziz Augustinus'un İtirafları*'nı okumamı istiyor."

Yash gülümsüyor.

"Demek sen okudun bile."

"Sam'in arkadaşı olmanın koşulu diyebiliriz."

Bahçe kapısının açıldığını duyuyoruz. Hızlıca, çalışma odasından oturma odasına geçiyoruz.

Sam içeri giriyor.

Ben kanepedeyim, Yash karşımdaki sandalyede. Merhaba, diye sesleniyorum. Yash da "Buradayız," diyor. İkimizin de sesi doğal çıkmıyor.

Sam fark etmiyor.

"Selam." Kitaplarını sehpaya koyup yanıma oturuyor. "Stubbs'ın bu kadar sıkıcı olduğunu kimse söylememişti." Suratını buruşturuyor. "Burası garip kokuyor." Beni kokluyor. "İğrenç kokuyorsun."

Yash'la bakışıyoruz. "Pipoları denedik," diyor.

Sam başını sallıyor. "Ikiniz de berbat kokuyorsunuz."

"Biraz midem bulanıyor," diyorum.

"Benim de."

"Çocuk gibisiniz," diyor Sam.

Şubat ayında, Atlanta'nın hemen dışında yaşayan Sam'in ailesini ziyarete gidiyoruz. Kibar ve ciddi kimseler, Sam'e çoğunlukla Sam Bam deseler de oğullarının hayatını oldukça ciddiye aldıkları belli. Sam'e gösterdikleri ilgiye inanamıyorum, hangi dersleri aldığını sormuyorlar bile –tüm programını biliyorlar– onun yerine tatil ödevini Cicero'nun *Kader Üzerine* eseri üstüne mi yoksa Brutus'a mektupları hakkında mı yazacağını, hâlâ Hume'da zorlanıp zorlanmadığını soruyorlar. Sam birkaç hafta önce boynunun tutulduğundan bahsettiği için annesi ona yeni bir yastık hazırlamış. Boynunun tutulma sebebi denediğimiz garip bir pozisyondu ama hediyeyi kabul ederken bana manalı bir bakış bile atmıyor. Sam'in kız kardeşiyle erkek kardeşi neredeyse hiç konuşmuyor. Yemeğe çok ağır misafir gelmiş gibi uslu uslu oturuyorlar. Bana oturma odasının bitişiğindeki misafir odasını hazırlamışlar. Sam üst katta eski yatak odasında yatacak.

Akşamüzeri vardığımızda Sam, direksiyon sallamaktan yorulduğunu, üst kata çıkıp biraz kestireceğini söylüyor. Ardından önce komşulara gidip bir şeyler içecek sonra da yakınlardaki yeni açılan restoranda yemek yiyeceğiz. Ben gün içinde kestiren biri değilim, ayrıca üst kata çıkmam da kesinlikle söz konusu olamaz. Misafir yatağında kitap okuyorum. 17.30'da kafamı çıkarıp oturma odasına giden koridora uzanıp bakıyorum ama çıt yok. Komşulara kaçta gideceğimizi bilmiyorum, o yüzden hazırlanmaya başlıyorum. Bir elbise, külotlu çorap ve Noel için aldığım yeni gri çizmelerimi giyiyorum. Rimel sürerken kapı tıklanıp hışımla açılıyor.

"Yarım saattir seni bekliyoruz," diyor Sam. "Ne yapıyorsun?"

"Gelip beni almanı bekliyordum."

"Neden çıkmadın?"

"Çıktım. Etrafta kimse yoktu."

"Evet, seni fuayede bekliyorduk."

"Özür dilerim, *fuayeye* bakmam gerektiğini bilmiyordum."

Diğerlerinin yanına vardığımızda Sam durumu açıklar diye düşünüyorum. Tek kelime etmiyor.

"Özür dilerim," diyorum. "Beni beklediğinizi bilmiyordum."

Pek samimi durmayan şekilde gülümseyip hızlıca arabaya gidiyorlar.

Rimel yüzünden kendimi kötü hissetmeye başlıyorum. Rimel sürmemdeki tek neden Sam'i beklerken sıkılmış olmamdı. Halbuki onlar, süslenip püslenerek onları beklettiğimi düşünüyorlar.

Yemekten sonra Sam'in babası kahve sipariş ettiğinde kimsenin üstüne kusmayacağıma söz veriyorum ama kimse gülmüyor.

Baştan sona kötü bir ziyaret.

Ertesi gün arabaya bindiğimizde bütün fecaati konuşup güleceğimizi düşünüyorum ama Sam bu ziyareti bir gram bile komik bulmuyor. Öfkeden kudurmuş halde. Saygısız ve münasebetsiz davrandığımı düşünüyor.

"Münasebetsiz mi? Neyim ben, çocuk mu?"

"Davranışların öyle gösteriyor."

"Nasıl münasebetsiz davranmışım, anlatsana?"

"Komik bulduğun şeyler kabaydı. 'Kusmayacağıma söz veriyorum.' Neden o konuyu açtın? Neden Valerie'yi ailemin önünde rezil ediyorsun?"

"Valerie'yi rezil edemem çünkü Valerie orada değildi."

"Kendini üstün göstermek için yokluğundan faydalanıp onunla dalga geçtin."

"Biraz espri yapıp var olan buzları eritmeye çalıştım. Herkes çok kasıntıydı."

"Öyleydi çünkü programı altüst ettin. Komşulara geç kaldık, rezervasyona geç kaldık."

"Çünkü bana kaçta çıkacağımızı söylemedin!" Aynı şeyleri onuncu kez konuşuyorduk.

"O zaman neden odandan çıkmadın?"

"Neden gelip beni almadın? Yoksa günahkâr cazibemle seni baştan çıkarıp ölümcül günahlar işlemene sebep olacağım için kapıma dokunman mı yasaktı?"

Sam'in şikâyet listesi bitmiyor: maskara, uzun dar çizmeler, babasına kapıyı tutmam, alaycı karamsar esprilerim, babamın işten kovulduğunu söylemem. "Çok gereksiz olay yarattın."

"En azından işinden neden kovulduğunu anlatmadım."

"Lütfen bana da anlatma."

Ben de ona berbat bir ahlak bekçisi olduğunu, hem de bunu umursamaz, kendini üstün gören, Hıristiyanlığa yakışmayan şekilde yaptığını söylüyorum. O da benim, utandırıcı ahlaksızlıklarla dikkat çekmeye çalışan avam bir günahkâr olduğumu söylüyor. Vahşi bir kavgaya tutuşup, birbirimize ağza alınmayacak laflar ediyoruz. Ön camdan akıp giden kar taneleri havada uçuşurken yol alıyoruz, okula vardığımızda kar yağışı kesiliyor. Beni Pye Sokağı'na bırakmasını istiyorum ama yapmıyor. Tartışmaya devam etmek istiyor. Breach'e vardığımızda ev boş, Yash liseden arkadaşı bir kızı görmek için Virginia Üniversitesi'ne gitmiş. Sam beni yakalayıp ön kapıya dayıyor. Çok geçmeden üstümüzdeki kıyafetler yere saçılıyor ve kavganın ateşiyle sevişmeye başlıyoruz. Orada, koridorun halısız zemininde, üstünde defter duran küçük masa tepemizde sarsılırken gerçek anlamda seks yapıyoruz.

Sonrasında, Sam iyi görünüyor. Seyahat çantalarımızı yukarı çıkardıktan sonra tekrar aşağı inip sandviç hazırlıyor, sonra da ödevlerimizi yapmak için kanepeye geçiyoruz. O Horatius okuyor, ben de Whitman. Kahve yapıp oturma odasına bir fincan getiriyor, "Seni kusturmamasına memnunum" diyor. Gülüşüyoruz, ona yaslanıyorum, okumalarımıza devam ediyoruz. Mısır patlattığını veya çay demlediğini söylemek için içeri giren Yash olmayınca ortalık çok sessiz. Yash'ın Virginia Üniversitesi'ndeki hafta sonunun nasıl geçtiğini merak ediyorum, acaba

lise arkadaşıyla arkadaştan öteler mi diye düşünüyorum. Yarınki ders için yüz sayfa gerideyim ama kelimeler havada yüzmeye başlıyor, uykuya dalıp çıktığımı fark ediyorum.

"Yukarı çıkıyorum," diyorum. "Uykum geldi."

Sam kitabını indiriyor. Bana bakması birkaç saniye alıyor. "Acaba," diyor baş parmaklarını kitabın kenarında gezdirirken, "evine gidebilir misin?"

Yukarı çıkıp o odaya getirdiğim tüm eşyaları topluyorum. Fermuar kapanmıyor, sırt çantam patlamak üzere. Merdivenin başında Yash'ın odasının aralık kapısına bakıyorum. Burada olsa ağlamaya başlardım. Ama değil, o yüzden çantalarımı yüklenmiş, sarsak adımlarla aşağı inip tek kelime etmeden doğruca dışarı çıkıyorum. Sam arkamdan gelmiyor. Tekrar kar başlamış. Kaldırımdan bakınca pencereden kanepede oturan Sam'i görebiliyorum. Okuyormuş gibi mi yapıyor yoksa gerçekten okuyor mu bilemiyorum. Birkaç dakika sonra, çoktan gittiğimi düşünmüş olacak ki yüzünü pencereye doğru kaldırıyor. Korkmuş gibi görünüyor, sanki dışarıda usulca yağan kardan daha tehlikeli, yaşayanlar ve ölenler üzerine usul usul yağan bir şey var.

Pye Sokağı'ndaki ev daha soğuk, yatağım daha da küçük, Carson'ın horlaması daha da yüksek gelmeye başlıyor. Beraber yaşadığımız insanlar değişmişti. Atletik Joe'nun yerine İrlandalı Maxwell gelmiş, doktora yapan Jenny nişanlısını terk edip spor hekimi Caroline ile vıcık vıcık, sarmaş dolaş bir ilişkiye başlamıştı. İkisi, ısı yalıtımı için camları mavi plastikle kaplamıştı, o yüzden gündüzleri evin içi akvaryumu andırıyor ama yine de soğuk sabahlarda Mavis'in etrafında yer kapmak için yarışmak gerekiyor. Maxwell ile Caroline dindar ailelerde geçen çocukluklarından sonra toparlanmaya çalışıyor ve Ortaçağ üzerine doktora yapan Jenny'nin taktığı isimle Hıyarcık'ı terk ederek en iyi kararı verdiğimi söylüyorlar. Annem telefonda bana Sam'de Madonna-Fahişe kompleksi* olduğunu söylüyor.

"Tüm erkeklerde var," diyor. "Sadece Sam'inki daha belirgin."

"Belki sadece dürüst davranıyordur?"

"Kadınları aşağılamanın dürüstlükle hiçbir alakası yok. Bu bir üstünlük kurma çabası ve birkaç bin yıldır işe yarıyor." Annem benden daha iyi bir feminist.

Bana turuncu renkli bir uyku tulumu yolluyor, kafamı sokabileceğim bir kapüşonu da var, gayet rahat. Tulumu ben dersteyken Carson'ın da kullandığını söyleyince ona da bir tane yolluyor. Annem boşandığından beri para açısından sıkışık ama bu onun cömertliğine asla ket vurmuyor.

---

*Sevdiği kadınları âdeta Madonna (Meryem Ana'nın Hıristiyanlıktaki unvanlarından biri) kadar kutsal görüp sevişen kadınları fahişe addeden erkeklerin partnerlerine karşı cinsel isteksizlik hissetmesine yol açan sendrom. (ç.n.)

Kampüste Sam'e denk gelmiyorum ama bir seferinde Tate Hall'un kalabalık koridorlarında ders arasında Yash'ı görüyorum. Günün geri kalanını beni gördüğünde neden şaşırdığını düşünerek geçiriyorum. O gece uyku tulumumda Yash'la artık arkadaş olmadığımıza üzülerek yatıyorum. Geleceğe dair fikirlerim üzerine henüz düşünmediğimi fark ediyorum. Mezuniyetten sonra Sam'le ayrı yollara gideceğimizin farkındaydım ama Yash'la arkadaş kalacağımızı ve bunun hayat boyu süreceğini ummuştum. Artık bu olasılık çok uzak geliyor gözüme. En çok buna üzülüyorum.

Sam, eve gitmemi söylediği geceden on bir gün sonra Pye Sokağı'na geliyor. Bana kısa bir not verip okumamı bekliyor. Yazdıkları duygusuz ve tam anlamıyla bir özür sayılmaz. Mektubu "Kupa Sevgili" diye imzalamış, beni gülümsetiyor. Ağzımı açamadan beni öpüyor ve buzhane yatak odamda konuştuktan sonra birlikte Breach'e dönmeyi kabul ediyorum. Oturma odasına girdiğimde Yash ile Ivan gerçekten tezahürat yapıyor.

Sonraki sabah, pazar günü, Sam kiliseye gidiyor. Tanıştığımızdan beri hiç gitmemişti. Daha önce, yeni rahipten hoşlanmadığından bahsetmişti ama dün gece ona bir şans daha vereceğini söyledi.

Sam yataktan kalkarken gözlerimi açmıyorum. Yeşil yatak odasına dönmenin bana nasıl hissettirdiğinden emin değilim. Dün gece Sir Hincomb oynarken zafer sarhoşluğu yaşamıştım, herkesi kandırıp iki aileyi birden tamamladım ki daha önce bunu hiçbirimiz başaramamıştık. Yash bana pizza kutularından taç yaptı, Ivan da beni dansa kaldırıp odada döndürdü. Yatakta Sam'le sohbet etmeyi, sarılmayı denedik ama henüz başarılı olamıyorduk. Sohbetimizde bir konudan ustaca kaçındık: Ona göre aşağıdaki koridorda ikimiz de günah işlemiştik ama ben öyle düşünmüyordum. O geceden sonra gerçek seks yapmadık fakat aramızdaki düşmanlığa ve bunun bir daha

olmayacağına dair yeminlerimize rağmen sevişmeye beklediğimizden daha çok yaklaştık.

Yash'ın aşağı indiğini duyuyorum. On dakika sonra ev sotelenmiş soğan ve sarımsak kokmaya başlıyor, yumurtasının yanına patates mücver yaptığını biliyorum. Hızlıca inersem bana da yapar.

Döküm tavada patatesler cızırdıyor, Yash geldiğimi duymuyor. Kapıda durup Yash'ın patatesleri spatulayla kazıyıp çevirmesini seyrediyorum. Üstünde gri bir eşofman ve eprimiş mavi bir Allman Brothers tişörtü var. Saçları ıslak, ön kısmı alnının üstünde dev bir halka şeklinde. Demek bu yüzden Sam ile Ivan ona horoz diyor, saçlarını böyle kurumaya bıraktığı için. Ben ilk kez görüyorum.

Onu korkutmadan geldiğimi nasıl haber vereceğimi bilemiyorum. "Hmmm," diye mırıldanıyorum usulca. "Leziz kokuyor."

Sıçrıyor. Spatuladan birkaç patates parçası da havaya uçuyor.

"Tanrım, Jordan. Sam'le beraber bir yerlere gittiniz sanmıştım." Saçları böyleyken tam bir çatlak gibi ama aynı zamanda çok komik gözüküyor. Saçına baktığımı görüyor, ben de onun saçını düzeltmemek için kendini tuttuğunu görüyorum. "Komik değil. Kalbim yerinden fırlayacak."

"Özür dilerim. Gel, otur." Oturması için bir sandalye çekiyorum. "Ben karıştırırım." Elinden spatulayı alıyorum. Gerçekten sözümü dinliyor. Tekrar ona baktığımda çoktan saçını dağıtıp normal şekline sokmuş.

"Sam kiliseye mi gitti?"

Başımla onaylıyorum. "Çırpılmış yumurta yapayım mı?"

"Olur."

"Sen peyniri rendele," deyip kaşar ile rendeyi uzatıyorum. Birlikte yemek yapmaya alışkınız. Sam yerfıstığı ezmesi ve reçelle yaptığı sandviçlerle mutlu, Ivan da sadece dışarıdan yer. Buna karşın Yash ile ben tavuk ve sebze pişirmeyi severiz. Ben sık sık annemin *picadillo* tarifini yaparken Yash da

büyükannesinin Hint usulü tavuğundan pişirir. Ne var ki mutfakta hiç bu kadar uzun süre baş başa kaldığımız olmamıştı. Sadece iki kişilik hiç pişirmemiştik. Yumurtaları kâseye kırıp çatalla çırpıyorum. Patatesleri iki tabağa bölüştürüp yumurtayı tavaya döküyorum. Patates ve soğanların tavaya yapışan kısımlarını kazıyıp yumurtaya karıştırıyorum. Yumurtalar yapışmıyor, lop gibi pişiyor, Pye Sokağı'ndaki ucuz tavadaki gibi ufalanmıyorlar. Yumurtaları ateşten almadan hemen önce üstlerine peynir serpiyorum.

Yumurtaları masaya getirdiğimde Yash "Müthiş gözüküyorlar," diyor. Masaya daha önce hiç görmediğim yeşil mendiller yerleştirmiş.

Karşısındaki sandalyeye geçerken, "Her şey çok güzel," diyorum.

Aynı anda saate bakıyoruz.

Birkaç lokma alıp birbirimize pişirdiğimiz kısımlar için iltifat ediyor, sonra sessizce yiyoruz. Sam ile aramızdaki sessizliklere benzemiyor, Sam'leyken ancak söyleyecek bir şeyimiz olursa konuşuyoruz. Yash'laysa ne söylesem üstüne sohbet edebiliyoruz. Mesela yarım saat boyunca yeşil mendillerden konuşabilirdik: Onları nereden bulup getirmişti, mendiller bize neyi hatırlatmıştı, kim ütülemişti... Ne var ki, sahip olduğumuz süreyi iyi değerlendirmek istiyorum. On bir gündür onu çok özledim. Bir daha arkadaş olamayacağımızı düşündüm. Söyleyemesem de, bu düşünce kafamda tilki gibi dolanmaya devam ediyor. Sam gelene kadar yarım saatten biraz az vaktimiz var. Arkadaşlığımızı sonsuza kadar perçinleyecek önemli bir şeylerden bahsetmeliyiz. Bir pazar sabahının yirmi beş dakikasına sığmayacak kadar büyük bir beklenti. Ona bakıyorum, çatalının sırtına bıçağının yardımıyla yumurtayla patates koyuyor. Muhtemelen babasının ona öğrettiği gibi yemeğini İngiliz usulü yiyor, bıçağını sadece yiyecekleri kesmek değil, her şey için kullanıyor. Yüzünde, sanki konuşmadığımızın farkında

değilmiş, âdeta konuşmaya devam ediyormuşuz gibi minik bir gülümseme var.

Onu seyreden gözlerimi yakalayınca gülümsemesi genişliyor. "Dönmene sevindim."

"Ben de. Burayı çok özlemişim." Sanki özlediğim buraymış gibi gözlerimi odada gezdiriyorum. Sonra tezgâhtaki Dante'nin *Cehennem*'ini işaret edip hangi ders için okuduğunu soruyorum.

"Bu dönem için değil," diyor. "Gastrell'in sonbaharda vereceği Ölümsüzlük seminer dersinin okumalarını önden yapmaya başladım."

"Sonbahar mı? Bizimle beraber mezun olmayacak mısın?"

"İkinci sınıfta kaydımı dondurmuştum, bir sene daha okuyacağım."

Sam, Yash'ın neden kaydını dondurduğunu anlatmıştı. Yash'ın babası annesini psikiyatri hastanesine kapatmış, Yash'ın da gidip annesini oradan çıkarması gerekmiş. Yash'ın babasının böyle bir şey yapma yetkisinin nasıl olabildiğini sormuştum, meğer Yash beş yaşındayken boşanmışlar. Sam de bana, daha hikâyeleri olduğu gibi bile kabul edemezken neden yazar olmak istediğimi anlamadığını söylemişti.

Yash'ın sonbaharda nerede olacağını bilmek hoşuma gidiyor. "Ray Hart'ın 'The Last Fall' öyküsünü okudun mu? Üniversiteyi bir dönem uzatan bir genci anlatıyor."

"Lütfen anlat. İlgi çekici duruyor."

"Çok güzel bir öykü. Tüm arkadaşları mezun olup gitmiş, bir gün sınıfta eski kız arkadaşının ensesini görüyor ve bir zamanlar ona duyduğu hisleri hayretle hatırlıyor, bir ev arkadaşı var, sadece *Country Greats* isimli bir albüm çalıyor, yapraklar düşüyor, soğuklar geliyor, bir kızla beraber, ilişkileri ciddi değil ama bir futbol sahasının yanında aralarında çok güzel bir an geçiyor, kız gencin ceketindeki bir düğmeyi önce açıp sonra tekrar ilikliyor." Yash'ın yüzünde anlaşılmaz bir ifade dolaşıyor. "Gençliğe uzun, dokunaklı bir veda."

"Okumak isterim," diyor, başka bir şey eklemiyor. Ne bir espri, ne bir iğneleme...

"Çok iyi anlatamadım."

Arka kapı sarsılınca ikimiz de sıçrıyoruz. Sam bahçeye açılan mutfak kapısında. Kapıyı kuvvetle itince takılmış menteşeler açılıyor. Kimsenin bu kapıdan girip çıktığını görmemiştim.

İçeri girip kucağımdaki yeşil mendili alıyor. "Fiyakalı." Arkasını dönüp ocağa ve tavaya bakıyor. "Bana yok mu?"

Yash'la beraber ayağa fırlayıp soğan ve patates doğramaya başlıyoruz. Sam demlikteki soğumuş kahveden kendine bir fincan dolduruyor.

"Kilise nasıldı?" diye soruyor Yash.

Sam masada benim yerime oturup ayaklarını Yash'ın sandalyesine uzatıyor. "Yeni herif daha iyiye gitmiş diyemeyeceğim. Tüm konuşması soru cümleleriyle bezeliydi, sanki bizimle *beraber* arayıp sorguluyormuş gibi. Sahte herif."

"Belki *gerçekten* sorguluyordur," diyorum.

"O zaman bu işi yapmamalı. Tanrı soru değildir. Tanrı cevaptır."

Yash ile omuz omuza, geniş bir doğrama tahtasında birlikte çalışıyoruz. Ona bir bakış fırlatmak istiyorum ama Sam bu kadar gerginken beni yakalayabilir. Onun yerine, hiçbir şey kesmeden bıçağımı iki kez tahtaya tıklatıyorum. Yash da cevaben iki kez tıklatıyor.

Sam kahvaltısını yaptıktan sonra kütüphaneye doğru yürüyoruz. Yash, Annabel diye biriyle pastanede ders çalışmaya gitti. Sam elimi tutup beni yoldan çekerek bir ağaca dayıyor. Yolumuza devam etmeden önce bir süre öpüşüyoruz. Aramızdaki çekim, sahip olduğumuz tek bağ ama o da zayıflıyor. Yine de sonrasında, zorunlu bilim seçmelisi olarak kolay olduğu için aldığım astronomi dersi için okumam gereken *Kozmos*'a odaklanmakta zorlanıyorum. Onun yerine Sam'i seyrediyorum. Kütüphanede hep masaya yerleşiyoruz, halbuki onunla

tanışmadan önce pencere kenarındaki koltuklarda otururdum. Sam sol eliyle kitabını açık tutup sağ eliyle hızlıca not alıyor. Ovidius'un *Dönüşümler*'inden "Iphis ve Iánthe" isimli şiiri Latinceye geri tercüme ediyor. Kitabıma bakıyorum. Sanki farklı üniversitelerde okuyoruz. Sam bundan sonra Erken Modern Dönemde Ahlak Felsefesine geçecek. Yanı başında Hume, Rousseau, Kant kitapları dizili. Golf bursumu kaybettiğimden beri eğitim masraflarımı çektiğim krediler ve High Five'daki işimle karşılıyorum. Heba ettiğim bu kadar yıl boyunca bu saçmalıkları okumam yetmezmiş gibi bir de günü geldiğinde kredileri geri ödemem gerekecek. Her şeyi hafife almıştım. Sam'in ne kadar hızlı Latince yazdığına bakıyorum.

Sam kafasını kaldırıyor. "Ne oldu?"

"Hep yanlış kararlar verdim."

• • •

Danışman hocama gidiyorum. Verdiği Swinburne derslerinin hiçbirini almamıştım. Şimdi karşımda, sırtındaki yastığı düzeltip duruyor. Belli ki sakal bıyığını tıraş ediyor ama kafasının geri kalanındaki tüyleri kendi haline bırakmış; kulaklarından, burun deliklerinden kıllar fışkırmış, kalın kaşları birbirine girmiş.

Yaratıcı yazarlık alanında onur öğrencisi tezi yazmak istediğimi söylüyorum.

"Geç kalmışsın," diyor.

"Bir dönem daha okumak istiyorum."

"Bu bir dönem daha eğitim kredisi demek."

"Biliyorum. Onur öğrencisi tezi yazmak ve iki tane seminer dersi almak istiyorum."

"Bunlar için genel not ortalaman çok yüksek."

Ona not dökümümü uzatıyorum.

Dolaşık kaşları oynuyor. Arkasındaki yastığı çıkarıp sandalyesinin yanındaki daha ufak bir tanesiyle değiştiriyor, sonra not

dökümümü geri veriyor. "Öyle diyorsan öyle olsun," diyor ve ağzıyla sanırım kibar olduğunu düşündüğü bir şeyler yapıyor.

Birkaç hafta sonra yazarlık dersimden çıkınca Yash'la karşılaşıyorum. Öğlenle ikindi arası bir vakit, mart başları. Kışın kısa süreliğine zayıfladıktan sonra güneşin tekrar tüm kuvvetiyle ortaya çıktığı bir gün. Sam üç saatlik Ahlak Felsefesi seminer dersinde. Yash ile meydana yürüyoruz. Yash, buzlu çay alıp güneşin altında kitap okuyacağını söylüyor. Ben de tam aynısını planladığımı söylüyorum. Yazdığım öykünün o günkü derste topluca inceleneceğini hatırlayıp nasıl geçtiğini soruyor.

"Herkes güzel şeyler söyledi," diyorum.

"Bryce bile mi?"

Gülüyorum. Ona bir kez, kadın ana karakterlere hiç tahammülü olmayan sınıf arkadaşım Bryce'tan bahsetmiştim. Eğer hikâye bir kadın hakkındaysa Bryce muhakkak bir zamanlar tıpkı böyle bir kız arkadaşı olduğunu söylerdi. Bence bunu ne kadar sık söylediğinin farkında değildi. "Tek kelime etmedi," diyorum.

Vücudunu hafifçe benimkine dokunduruyor. "Öyküne bayılmış!"

Kafeteryadan çaylarımızı alıp güneş gören basamaklara oturuyoruz. Meydanda Yash'la otururken sanki üniversite hayatım böyle geçmeliymiş ama bir şekilde geçmemiş gibi hissediyorum. İçime bir hüzün saplanırken birden aklıma geliyor:

"Ben de mezun olmuyorum."

"Gerçekten mi?"

Ona tezimden bahsediyorum. Kaydolduğum seminer derslerine değinmiyorum. Bir tanesi Ölümsüzlük dersi, onu takip ettiğimi düşünmesini istemiyorum.

Bir şey söylemeden başıyla onaylıyor. Ayaklarının kıyısında duran *Altın Kâse*'yi işaret edip kitabın nasıl gittiğini sorunca o da bir hocasından duyduğu Henry James'in bir anısını anlatıyor: Henry James, yazar Constance Fenimore Woolson'ın

intihar ettiğini duyunca doğruca kadının Venedik'teki evine gidip ona yazdığı çok sayıdaki mektubu yok etmiş, kadının elbiselerini kanalda suyun dibine göndermeye çalışmış ama elbiseler batmamış bir türlü. Yash hikâyeyi büyük şevkle anlatıyor, Henry James'in elbiseleri batırmak için kullandığı gondol küreğini tutar gibi yapıyor, elbiseler su yüzüne çıktıkça suratına dehşet dolu bir ifade yerleştiriyor. Yash genelde sakin, hep iyi bir ruh halinde olur ama bugün fazlaca neşeli bir hali var. Hikâyeyi anlatmayı bitirdiğinde yerine geri oturup yüzünü güneşe doğrultuyor. "Kalacağına sevindim," diyor, gözlerini açmadan. "En azından bir arkadaşım olacak."

"Ben de mutluyum."

Bana tekrar omzuyla dokunuyor. "Gençliğimize beraber veda edeceğiz."

O gece High Five'daki vardiyamdan sonra Sam'e kararımı açıklıyorum, ilk benden duymasını istiyorum. Yatağında oturmuş, annesinin yolladığı Paskalya sepetindeki jelibonları yiyoruz. Beklediğimden daha sert bir tepki veriyor.

"İşlerini zorlaştırmaya bayılıyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyorum. Yargıç mikrofonu eline alıyor.

"Bursundan vazgeçip kredi çektin, kaldı ki ileride gerçek anlamda bir iş yapmayı planlasan bile eğitim kredisini geri ödemenin zorluğunu cümle âlem bilir. Şimdi de borcunu bir dönem daha artırmak istiyorsun ve bunun tek sebebi büyümek istememen."

Üstümde hâlâ iş kıyafetlerim, yani haki pantolon, sol göğsünde basketbol topu çıkartması olan mavi polo tişört duruyordu. Üniversitedeki her dönemimde çalıştım, hatta yazları iki işte birden çalışıyordum. Sam ise yaz aylarında babasının işyerinde yarı zamanlı çalışmış, önümüzdeki yaz çıkacağı Avrupa turundan sonra sonbaharda yine aynı yerde çalışmaya başlayacaktı.

Faturalar da dahil, bilabedel yaşadığı eve bakıyorum. Pembe renkli Paskalya sepetini sapından tutup aramızda sallandırıyorum. "Büyüme konusunda benimle yarışacak durumda olduğunu sanmıyorum Sam Bam," diyerek ondan küçük bir gülücük koparmayı başarıyorum.

Sam ile Ivan'ın tezlerinin teslim tarihi yaklaşıyor. Ivan endişesini yılın başında yaşayıp bitirmiş, şimdiyse kapanmış tezini yazıyor; buna karşın, tüm sene teziyle alakalı tek endişe emaresi göstermeyen Sam yerle bir halde. Hume'un yakınlık ilkesi üzerine tez hazırlıyor ama birdenbire kendini önceki argümanlarıyla çatışırken bulmuş durumda. Kahve tüketimi üç katına çıkıyor, sigara içmeye başlıyor. En fazla birkaç saat uyuyabiliyor, onda da sadece o yüzüstü yatarken ben başını okşayıp şarkı söylersem uykuya dalabiliyor. Ona söylediğim ilk şarkı "Scarborough Fair", bu şarkı bana "Been Too Long at the Fair"i hatırlatıyor.

"Sadece panayırlara dair şarkılar mı biliyorsun?" Yüzü yatağa gömüldüğünden sesi boğuk geliyor.

"Belki."

Ben "North Country Fair" şarkısına başlayamadan uykuya dalıyor.

Şarkı dönemi bir iki hafta sürüyor. Sam sesimin çok güzel olduğunu söyleyip bana Kalliope demeye başlıyor. Yash odasından beni duyabiliyor mu diye merak ediyorum. Sam tezini teslim ettikten sonra yavaş yavaş sakinleşmeye başlıyor. Sigarayı bırakmak için yardımımı istiyor. Büyükannelerinden ve büyükbabalarından iki kişi sigaradan ölmüş, o yüzden daha çocukken sigaraya el sürmeyeceğine dair ailesine söz vermiş. Mezun olmadan bırakmam gerek, diyor. Küçük sigara desteleri yapıp kurdeleyle bağlıyor, sonraki her gün sigara hakkını üçer üçer azaltıyorum. Altıncı gün, hakkı bitiyor.

Mezuniyetten birkaç gün önce son sınıf kutlaması var. Yash cesaretini toplayıp Lara Mertens'i davet ediyor. Orada buluşuyoruz. Açık hava partisi, canlı müzik ve içki barı var, dev bahçenin sınırlarına meşaleler gömülmüş. Lara candan davranıyor. İki yanağıma da birer öpücük kondurup hâlâ Japon tarihi dersi alıp almadığımı sorup gözlerini deviriyor. Yash konuştuğunda, onu dikkatle dinliyor. Lara, Yash'tan hoşlanıyor. Yash ise kendi gibi davranmıyor. Diğer kadınların yanında sahte davrandığını, kendini sakladığını fark etmiştim. Lara'yla farklı olacağını düşünmüştüm ama belli ki öyle değil. Başka arkadaşlarımız gelince onlardan ayrı düşüyoruz, bir noktada Sam bana Yash ile Lara'ya bakıp durmayı kesmemi söylüyor.

"Yash'ın güzel zaman geçirip geçirmediğini anlayamıyorum."

"Tabii ki güzel zaman geçiriyor. Dansa tanrıçayı getirdi."

Yazarlık sınıfımdan iki arkadaşımla karşılaşıp biraz onlarla konuşuyorum, derken Sam'in, arkadaşı Brent'ten iki dal sigara aldığını görüyorum. Arkadaşlarımdan müsaade isteyip yanlarından ayrılıyorum, Sam'in yanına gidip cebinden sigaraları çalıyorum. Sam geri almaya çalışıyor ama sigaraları yumruğumun içinde sıkıca tutuyorum, itişirken tökezleyip yere düşüyorum.

Parti yarı resmi kıyafet kuralında olduğu için giydiğim açık yeşil elbisemle yerdeyim. Bana bakan Brent'in gözlerindeki tiksintiyi görüyorum. Saklamaya fırsatı olmuyor. Yardım etmek için elini uzatmıyor. Sam uzatıyor ama tutmuyorum. Ayağa kalkıp elbisemin arkasındaki toprağı silkeliyor, sonra doğruca yola çıkıp Pye Sokağı'na kadar üç kilometre yürüyorum.

Mezuniyet törenine gitmiyorum. High Five'da kahvaltı ve akşam yemeği vardiyam var, işten gece yarısı çıkıyorum. Ev arkadaşlarım parti veriyor. Verandada onlarla bira içip bütün sene orada yaşamamış olmama dair beni dostça azarlamalarını dinliyorum. Evden sadece Carson ayrılıyor. Hazirandan itibaren ayda 88 dolar kira ödeyeceğim ve tüm oda benim olacak. Beni artık sık sık göreceklerini söylüyorum. Carson ile Jenny'yi terastaki salıncakta öpüşürken bırakıp içeri giriyorum, bu durum beni hem şaşırtıyor hem de uzaklaştığımızı hissettiriyor. Son zamanlarda eve pek gelmiyordum ki Carson bu gelişmeyi bana anlatsın. Odama gidiyorum, eskiden Mavis'in durduğu oturma odasında çalan müzik ve yapılan danslardan zemin sarsılıyor. Penceremden sokağa bakıyorum, kampüsten şehre doğru yokuş aşağı yürüyen aile ve öğrenci kalabalığını seyrediyorum. Aileler öğrencilerin arasına karışmak için epey çaba gösteriyor, hatta bazıları hayli sarhoş ve heyecanlı ama vücutları her nasılsa öğrencilerden farklı hareket ediyor. Annemi veya babamı mezuniyete davet etmezdim, onlar da gelmeyi teklif etmezdi ama şimdi, böyle bir hafta sonunda, yanında ailenden kimse olmamasının ne kadar can yakabileceğini anlıyorum. Aralıktaki mezuniyet törenine kalacağımı hiç sanmıyorum, o yüzden bunu dert etmeme gerek yok. Şimdi mezun olmamak her açıdan iyi bir karar olmuştu.

Pencerenin önünde uzun süre dikiliyorum. Sokak lambalarının altından geçen tanıdığım bazı kimseleri görüyorum: İkinci sınıftaki psikoloji dersimden Mark, geçen sene aynı

yurtta kaldığım Ryanne ile Landry. Sonra Brent'i ve Sam'in başka bir arkadaşı Cole'u görüyorum, yanlarında da Yash'ı. Biraz arkalarından yürüyor. Partiden beri onu görmemiştim. Lara'yla randevusu nasıl gitti bilmiyorum. Pencereyi açıp ona seslenmeyi düşünüyorum ama onun yerine geri çekiliyorum. Benim, Sam'in ve Ivan'ın etrafında değilken başka insanların yanında nasıldı acaba? Odama hiç gelmemişti, muhtemelen bu evde yaşadığımı bilmiyor. O bir şeyler anlatıyor, diğer ikisi de gülüyor, söylediklerini keşke ben de duyabilseydim diyorum. Evimin yanından geçerken verandadaki insanlara, sonra da doğrudan pencereme bakıyor. Kıpırdamadan duruyorum. Ne görebildiğini bilmiyorum. Yürümeye devam ediyor.

Carson ertesi sabah ailesiyle birlikte üç arabalık konvoyla Brooklyn'e dönüyor. Kaldırımda teker teker hepsine, en uzun da Carson'a sarılıyorum. Jenny son anda, elinde fırından yeni çıkmış bir kekle geliyor. Herkesin gözlerinin yaşarmasına şaşırıyorum. Onları uğurladıktan sonra odama dönüyorum. Büyük ve bomboş geliyor. Ancak şimdi, bu sene ne kadar çok ortalıktan kaybolduğumu anlayabiliyorum. Buraya taşındığımızda ağustostu ve ortalık fırın gibi sıcaktı, Carson'la tekli yataklarımızda yatıp buz parçalarıyla kendimizi serinletip, uykuya dalmadan sohbet edip gülüşürdük. İkinci sınıftan beri beraber kalıyorduk. Ailem hakkında her şeyi bilirdi, hiçbiriyle tanışmamış olsa da hiçbir gelişmeyi unutmazdı. Erkek kardeşimden deli gibi hoşlanırdı, eşcinsel olması umurunda değildi. Eğer bir gün babamla tanışırsa kasıklarına tekme yapıştıracağını söylerdi. Ailesi senede iki kez ziyarete gelirdi. Annesi Carson'a hamile kaldığında Carson'ın babası gibi o da lise üçüncü sınıftaymış, babası durumdan çok korkup Teksas'a kaçmış, annesi de bebeği doğurup fotoğrafını babasına yollamış. Bir hafta geçmeden babası özür dileyerek annesinin kapısında bitmiş. İkisinin de aileleri Carson'ın bakımına yardım etmiş, anne babası

da liseyi bitirip iş bulmuş, ev almış ve dört çocuk daha yapmış. Kardeşleri Carson'dan yaşça çok küçük olsa da hepsi ablalarına tapıyordu. Arabadan çığlık çığlığa iner, Carson'ın tepesine üşüşürlerdi. Bizim odamızda yatarlardı, Carson'la yatma sırası kimde diye dördü birden kavga ederdi. Geçtiğimiz ağustosta en küçükleri Meg benimle yatmak istemişti. Gelebilsin diye kenara kaymıştım. Bana güzel koktuğumu söylemişti –o ise tam tersine, yanık meyankökü kokuyordu– ve dokuz saniye sonra uykuya dalmıştı.

O ağustos sanki on sene önceydi. Bu seneyi düşünüyorum. Derse gitmeden önceki sabahlarımız aklıma geliyor. Ilık eylül sabahları Carson'la beraber verandada oturur, mısır gevreği yerdik. Derslerin başladığı ikinci hafta evde 70'ler partisi düzenlemiş, bangır bangır Earth, Wind & Fire ve Queen çalmıştık. Komşular şikâyet ettiği için gelen polis verandada bizimle oturup aslında astronot olmak istediğini anlamıştı. Bir hafta sonu Joe ve Caroline'la birlikte arabayla Hatteras'a gitmiştik. Cadılar Bayramı partisi vermiştik. Birkaç gün sonra sabah alarmım çalıp radyo başladığında üniversite kanalında Cyra'nın öldürüldüğünü duymuştum.

"Onu tanıyorum," demiştim.

"Kimi tanıyorsun?"

"Dinle." Radyonun sesini açmıştım.

Sonrasında Carson'ı hatırlamıyorum. Devamı bulanık. Ne olmuştu? Cenazeye gittim. Sam'le tanıştım. Yash'la tanıştım. Unutuldu gitti.

Yatağa dönüyorum. Carson ile ailesi bu sıralar otoyola varmıştır diye düşünüyorum. Saat öğlen on bir buçuk. Ölümüne yorgunum.

O akşam eve döndüğümde verandada Breach'te bıraktığım eşyaların durduğu bir kutu buluyorum. İçinde birkaç tişört, Kozmos, benim olmayan bir tarak var. En altta, Breach'teki giriş

kapısının yanında duran ufak not kâğıtlarından birine yazılıp ikiye katlanmış bir pusula duruyor.

Kavga ettiğimiz için üzgünüm – ikimizin de inadı tutabiliyor. Birkaç saate gidiyorum. Sanırım ikimiz yolun sonuna geldik. Hayli ilginç bir yolculuktu, ne dersin? Bir süre önce Yash'ın babası arayıp aşk hayatımı sordu. Olanları anlattım, o da Jordan tam boşanılacak bir kıza benziyor, dedi. Bunu yanlış anlayacağını biliyorum. Yine de bu, illa ilişkimizi yürütmek zorunda olmadığımızı gösterdi bana. En azından artık kendi kafamda kurup durduğum "safsataları" savunmak zorunda kalmayacağım.

Bir gün mezun olmayı unutma!

*Cura ut valeas,** Sam

O zamana kadar bana yazılan hiçbir şeyi yakmamıştım ama bu pusulayı doğrudan ocağa götürüyorum. Tutuşturduğum kâğıdın lavaboda kıvrılıp kararmasını izliyorum. Suyu açınca kül parçaları giderde yok oluyor.

Yine de kelimeler kafamda yankılanmaya devam ediyor. *Jordan tam boşanılacak bir kıza benziyor*. İçimi en acıtanı, bunun muhtemelen doğru oluşu. Mutlu bir evlilik görmemiştim. Annem evliyken çok mutsuzdu, iyi bir adam gibi duran koro şefi için babamı terk etmişti ama onlar evlenemeden adam ölmüştü. O zamandan beri annemin sevgilisi olduğunu sanmıyorum. Babam ise futbol antrenörlüğü yaptığı liseli erkek öğrencilerle içki içip onlara ofisindeki, kızların soyunma odasını dikizleyebilecekleri deliği gösterdiği için işinden kovulduğunda ona destek olan komşusu Ann'le evlendi. Ann'e, anneme olduğundan daha beter davranıyordu. Erkek kardeşim yakınlarda bir ara Ann'in, babamdan saklanmak için girdiği dolaptan onu aradığını anlatmıştı. Polisi ararsa ne olacağını sormuş. Babamın hapse girmesini istemiyormuş.

---

* (*Lat.*) Kendine iyi bak. (ç.n.)

Yani ben muhtemelen boşanılacak bir kızım.

En azından Sam artık yok. Yash yaz tatilini geçirmek için Knoxville'e gitmiş miydi bilmiyorum. Kütüphaneye yürüyorum. Bomboş. Daha geçen hafta burayı tıklım tıkış dolduran son sınıf öğrencileri toplanıp gitmiş. Eski bir *New Yorker* sayısından Ray Hart'ın "The Last Fall" öyküsünü bulup fotokopisini çekiyorum ve Breach'e gidiyorum. Yash'ın arabası hâlâ orada, yatak odasının ışığı yanıyor. Sessizce arkaya dolanıyorum, mutfak kapısının altından sayfaları gidebildiği kadar ittirip kaçıyorum.

İki gün sonra Yash'ın arabası da kayboluyor. Garaj yolunda toprak dolu bir el arabası, yanında da çuval bezine sarılı serpilmiş iki açelya fidanı duruyor. Arka bahçe biçilmiş, havaya geçmişi anımsatan tatlı bir koku hâkim.

Yeni bir eğitim kredisine başvurup şehirdeki en pahalı restoran Chantal'da birkaç akşam yemeği vardiyası alıyorum. Chantal'da sadece altı masa var ve on beş dolardan ucuz ordövr yok.

Chantal'da eğitim aldığım ilk gece eve dönerken Cyra'yla üç hafta beraber yaşadığımız apartmanın önünden geçiyorum. Durup ikinci kattaki kapımızı bulmaya çalışıyorum. Hatırladıklarımın azlığı beni rahatsız ediyor, kim bilir o sırada aklım nerelerdeydi. Hatta belki ne kadar kaba davranmıştım. Belki Cyra yalnız hissediyordu. Birinci sınıftan arkadaşları daha okula dönmemişti. Buzdolabına hiçbir şey koymuyordu, onu hatırlıyorum. Buzdolabında sadece çalıştığım restorandan getirdiğim, alüminyum tabakların içinde, karton kapakla örtülmüş yiyecekler olurdu. Cyra yemek pişirmeyi biliyor muydu? Getirdiğim yemekleri onunla paylaşmayı teklif etmiş miydim? Bütün bina, kat boyunca uzanan balkonlar yüzünden ucuz pansiyonlara benziyor. Balkonların muhtelif yerlerinde eğlenen gruplar var. Burada yaşadığım yaz boyunca da ortam böyle

olmalıydı ama aklımda bu şekilde kalmamış. Cyra yan taraftaki oğlanla ve onun oda arkadaşıyla balkonda tanışmış olmalı. Onu hatırlamak benim görevim gibi hissediyorum. Üniversite, Cyra'nın hikâyesinin üstünü nasıl böyle örtebilmişti? Oturma odamızda ceylan gibi sekişi hâlâ gözümün önünde.

Orada bir süre durduktan sonra eve yürümeye başlıyorum. Pye Sokağı'nın başında Bubble Time diye bir çamaşır yıkama yeri var. Orada durup pencereden içeri bakıyorum. Güzel müzik çalan hoş bir yer, kafe kısmı da var, içeriye ve dışarıya masa sandalye atılmış. Duvarlar fosforlu renklere boyanmış, çamaşır makinelerinin her birine farklı bir hayvan çizili. Yıkanacak çamaşırlar aslan veya katil balinanın ağzına sokuluyor. Burada iş bulmanın zor olduğunu duymuştum. Asgari ücretin üstünde ödeme yapıyorlar ve kafe ile kasanın bahşiş kutusu hep dolup taşıyor. Söylentiye göre buranın sahibi çift, arka otoparktaki kulübede uyuşturucu satıyormuş.

İçeri girdiğimde ortalık sakin, kanepede iki kişi kitap okuyor ve dükkânın sahibi Lorna kasada. Kafasını kaldırmıyor. Yeşile dönmüş suyla dolu bardakta fırçasını yıkıyor. Tezgâha yaklaştığımda elinde meyve tutan bir kentaur çizdiğini görüyorum; uzun saçlı, kâküllü, memeleri açıkta dişi bir kentaur.

"Çok güzel," diyorum, çünkü öyle.

Kafasını kaldırıp bana bakıyor.

"Çalışan arıyor musunuz?"

Fırçasını yüzümün hatlarını çizecekmiş gibi kaldırıyor. "Tabii. Niye olmasın?"

Bubble Time'da Claudette'le tanışıyorum. Claudette iflah olmaz bir flörtöz. Bahşiş kutusunun dolup taşmasının en büyük sebebi o. Çamaşır işleri bittikten sonra bile herifler ortalıkta dolanmaya devam ediyor. Ayrıca Häagen-Dazs'ta da çalışıyor. Claudette saat gece on birde dükkânı kapattığında oraya gidiyorum, dağ gibi dondurma yedikten sonra dükkânı kilitleyip

çıkıyor, çit boyunca piknik masalarıyla bira fıçılarının dizili olduğu açık hava barı Don't Answer'a gidiyoruz. Claudette'le olunca, çıktığı çocuğun yancısı bir erkekle tanışmak kaçınılmaz. Onlarla sıkıştırılmış toprak pistte dans edip tek başıma eve dönüyorum. Pye Sokağı'ndaki odamı seviyorum. İtip birleştirdiğim yatakta yanıma bir yığın kitap alıp gece geç saatlere kadar ve sabahın erken vakitlerinde kitap okuyorum. Dr. Gastrell'in sonbahardaki seminer dersi için *Don Quijote*'yi okumaya başlıyorum. Notlar alıyorum. Bir öykü yazıyorum, sadece beş sayfa ama herhangi bir ders için yazmadığım ilk parça. Yazdığımı beğeniyorum. Her nedense farklı bir tat veriyor. Tamamen bana ait.

Bubble Time'da kasanın arkasında büyük boyutlu bir astroloji takvimi asılı. Her günün kutucuğunda müstehcen anlaşılabilecek gezegen konumları yazıyor: Kova evinde Islak Venüs, Akrep evinde Yatık Jüpiter. Hazirandan eylülün üçüne atlıyorum, o gün Yash'la ilk ders günümüz. Merkür ile Satürn çakışması, hiç seksi değil.

Bir gözüm takvimde. Sam'in Barselona'ya uçacağı güne bakıyorum. Ülkeden ayrılmıştı. O gece Claudette'le birlikte Don't Answer'a gidiyoruz. Sadece Prince çalıyor, "1999" şarkısında herkes piknik masalarının üstüne çıkıp dans ediyor.

Ertesi sabah kapımdaki çiviye asılı bir not buluyorum.

Yash aradı.

Yash'ı geri arayamam. Numarasını bilmiyorum. O yaz babasının çiftlik evinde kalacağını söylemişti. Babasının numarasını operatörden isteyebilirim ama tutup da orayı arayamam. *Jordan tam boşanılacak bir kıza benziyor.*

Yash bana ulaşmaya çalışıyorsa mutlaka Sam'in başına bir şeyler gelmiş olmalı. Belki uçağı düşmüştü, belki tren kazası, belki bir gece kulübü yangını... Korkunç bir kaza olmalıydı.

Yash tekrar aradığında Bubble Time'dayım. Lorna'nın kocası Michael ahizeyi bana sallıyor. "Bir oğlan arıyor," diyor gayet net duyulur bir fısıltıyla.

Midem takla atıyor. Telefona uzanıyorum.

"Jordan," diyor, beni arayıp bulmasının tuhaflığını kabul edercesine hafifçe gülüyor.

"Yash," diyorum, müziği engellemek için diğer kulağımı parmağımla tıkıyorum. Kendimi kötü habere hazırlıyorum. Ne diyeceğini bilmiyorum. "Ne oldu?" Sesimdeki endişeyi duyabiliyorum.

"Ee, ben..." Arka plandan kırılma sesi geliyor. "Hay lanet. Felaket felaket üstüne. Düşünüyordum da, yani merak ediyordum... Burada iş bulamadım. Oraya geri gelmeyi düşündüm. Kiralayabileceğim birkaç odanın haberi kulağıma geldi ama Pye Sokağı'ndaki evinde müsait bir kanepe varsa bir iki gece sende kalabilir miyim diye soracaktım."

Ciğerlerim daralıp âdeta alev alıyor. Michael devasa bir cips tabağını yalayıp yutarken beni izliyor. Gözlerimi sımsıkı yumuyorum. "Evet, tabii bir kanepe var. Bizim bir kanepemiz var. Dilediğin gibi kal."

Yarın gelse çok mu erken olacağını soruyor, ben de hayır diyorum. Sonra kapatmam gerektiğini çünkü kafası güzel patronumun bana dik dik baktığını söylüyorum.

"Dik dik bakmıyordum," diyor Michael ben telefonu kapattıktan sonra. "Senin için ambulans çağırmama gerek olacak mı ona bakıyordum."

Daha sonra, ben kirli kanepe yastıklarını en büyük makinelerimizden birine tepiştirirken Claudette gelip "Yash'ın kanepede yatmayacağını biliyorsun," diyor.

"Hayır, öyle değil."

"Bu elemandan ne kadar çok bahsettiğini biliyor musun?"

"*Onun tarafında* işler öyle değil. Olsa bile, yapmaz. Asla yapmaz."

"Peki."

Kasanın arkasında çömeliyor. Michael'ın CD yığınını karıştırdığını duyabiliyorum. CD çalardaki diski değiştirince sekiz hoparlörden birden bangır bangır "Jessie's Girl" çalmaya başlıyor.

"Hayır, hayır, hayır," diyorum ama beni kapının yanındaki boşluğa çekip benimle dans etmeye başlıyor.

• • •

Ertesi akşamüzeri mesaim bitince yokuşu koşarak çıkıyorum. Arabası orada, annesinin eski kırmızı Chevy Nova'sı. Arabaya dokunuyorum. Gerçek. Yash burada.

Verandanın merdivenlerini ağır ağır tırmanıyorum. Pencereden, içeride Dylan çaldığını duyabiliyorum. Kafasının arkasını görüyorum. Yeni temizlenmiş kanepede, ev arkadaşım Maxwell de armut koltukta oturuyor. Sinekliğin arkasından onları dinliyorum. *Blonde on Blonde* üzerine ateşli bir sohbet dönüyor. Yash, daha önce üstünde görmediğim bir gömlek

giymiş. Elleri dizlerinde, uzun parmakları ritim tutuyor. Evimde. Dylan, Johanna hakkında şarkı söylüyor.

İçeri giriyorum.

Ayağa fırlıyor.

"Kanepeyi bulmuşsun."

"Kanepeyi buldum."

"Yolculuk iyi geçti mi?"

"Evet, iyiydi."

Sarılmıyoruz. Maxwell garip tavırlarımızı izliyor. Odadan çıkmaya hiç niyeti yok.

"Kalmama izin verdiğin için çok teşekkür ederim." Gözlerini Maxwell'e çeviriyor. "Sadece bir iki gece kalacağım."

Maxwell sırıtıyor. "Hı-hı..." Maxwell bir oda boşalana kadar üç ay bu kanepede yatmıştı.

"Aç mısın?" diye soruyor Yash. "Akşam yemeğine çıkalım mı?"

İş kıyafetlerimi çıkarıp en sevdiğim yazlık elbisemi giyiyorum, açık mavi, önünde etek ucuna kadar iri beyaz düğmeler iniyor. Yash'la birlikte hiç yaz geçirmemiştik. Kendimi nefes almaya zorluyorum.

Nova'sındayız. Bu arabaya daha önce birkaç kez binmiştim. O seferlerde Ivan önde olurdu, Sam ile ben de arkada. Birinde, ormanda verilen bir partiye gitmiştik. Başka bir seferde Raleigh'de bir barbekü restoranına gitmiştik. Şimdi ben yolcu koltuğundayım, Sam Avrupa'da ve Yash bana bakıyor.

Yash'a Willie Sylvester'ı anlatmak istiyorum. Willie altıncı sınıfta teneffüsteyken bana çıkma teklif etmişti. Üçüncü sınıftan beri ona âşıktım. Bana çıkma teklif ettiğinde "Rüyada gibiyim," demiştim. Yash'ın arabasının yolcu koltuğunda otururken aynen öyle hissediyorum.

"Nereye gidelim?" diye soruyor.

Cate's'i öneriyorum çünkü şehrin birkaç kilometre dışında ve Yash'ın bir seferinde hayatında tattığı en güzel ekmek

tatlısını orada yediğini söylediğini hatırlıyorum. Gidecek bir yer söylediğimde rahatlıyor, arabayı vitese takıp yavaşça çıkıyor. Nova hiç değilse on beş yaşında. Kokusu, koltukların döşemesi, tırtıklı vinil kaplı ön paneli bana çocukluğumu hatırlatıyor.

"Sen çocukken bu araba var mıydı?"

Gülümsüyor. "Annemin bağırdığını duyabiliyorsun, değil mi?" Yoğun bir güneyli aksanıyla konuşmaya başlıyor. "Size ne olduğunuzu söyleyeyim mi? Bence hepiniz tembel tenekelersiniz!" Direksiyona yapışıp, gözlerini önce bana doğru kısıp, sonra dikiz aynasına yüzünü yaklaştırıyor. "Siz üçünüz. Üç tembel tezek." Gözlerini tekrar yola çevirip elini havada tokat gibi sallıyor.

"Diğer ikisi kimdi?"

"Arlo ile Bean. Sokağın diğer yanında yaşarlardı. Annem kendi çocuğuymuş gibi onlara da bağırırdı. Aramızdan su sızmazdı."

Eve döndüğünde onlarla görüştün mü, diye soruyorum. Arlo'nun Mississippi'de petrol kulesinde çalıştığını, Bean'in Stationary diye bir müzik grubunu yönetmek için okulu bıraktığını anlatıyor. "Toto'dan daha ünlü olacaklar, demişti, ben de Toto kim lan, diye cevap verince çıldırmıştı. Hâlâ Toto kim bilmiyorum ve Stationary'nin adını da kimse duymuş değil ama Bean Japonya'da bir hayran kitlesi oluşmaya başladığını iddia ediyor. Dudağımdaki bu yara izi var ya." Bana belki yüz kez gördüğüm izi göstermek için eğiliyor. "Dördüncü sınıftayken 'Fly Like an Eagle' parçasına berbat dèmiştim. Yoklama sınıfında oturuyorduk, Bean beni sandalyemden itince ön dişim dudağımı deldi. Amaṇın, varmışız." Toprak garaj yoluna giriyor.

Cate's bir çiftlik evi. Tüm ışıklar açık. Yash motoru kapatıp arabadan çıkmaya niyeti yokmuş gibi bana dönüyor. "Senin komşuların kimlerdi?"

Titrek sesle konuşan, tüylü beyaz bir köpeğe bakan Bayan Kane'den bahsediyorum. Bayan Kane annemin okumama izin

vermediği kitaplar yazardı. "Yine de bulmayı denedim ama kütüphanede yoktu."

"O zaman şimdi bulmalıyız."

"Buluruz," diyorum. Önce ona bakıyor, sonra yüzümü çeviriyorum. Ne kadar mutlu olduğumu görmesinden korkuyorum.

Çiftlik evinin merdivenini tırmanıyoruz. Sanki randevuya çıkmış gibiyiz, sanki yıllarca başkalarıyla bunu yapmış ama hiç baş başa yemeğe çıkmamış bir çiftiz. Garson bize iki kişi misiniz, diye soruncaya kadar konuşmuyoruz. Kadın bizi arka verandanın köşesinde çift kişilik ufak bir masaya götürüyor. Masamız çiçek bahçesine bakıyor. Bitkiler yeni sulanmış, hava nemli, ayağımızın dibindeki güller ile alev çiçeklerinin kokusu buram buram ortalığı sarmış.

Garson elinde bir sürahi soğuk çayla geliyor. Önlüğünün cebinden kibrit kutusu çıkarıp masanın ortasındaki cam fanusta duran ufak mumu yakıyor. Bizden başka öğrenci yok. Etrafımızdaki herkes, garson kadın da dahil olmak üzere, bizden onlarca yaş büyük. Sam'i tanıyan kimse bizi göremez, yemeğimizi bölemez. Sadece ikimiziz. Yash şu an tamamen benim. Menüyü inceleyen Yash'a, sevdiği şekilde alnına dökülen gür saçlarına, yaralı dudağına kaçamak bakışlar atıp duruyorum. Ona asla dokunamayacağım. Bunu biliyorum. Sam'in ona ne anlattığını bilmesem de, Sam'le ayrılığımızın kesin olduğunu düşünse bile, Yash'ın çizgiyi aşmayacağına eminim. Benden o şekilde etkilenseydi burada olmazdı. Yanında birkaç gün kalabileceği bir sürü başka insan tanıdığına eminim. Tüm bunları düşününce rahatlıyorum. Bu bir randevu değil.

Garson içecek siparişlerimizi alıp bizi verandanın köşesindeki masamızda baş başa bırakıyor. Birbirimize bakıp gülüşüyoruz.

Ona tam evde neler olduğunu soracakken Yash öne eğilip aynı anda, "Seni Sam'e gösteren bendim," diyor.

"Ben de hocanın okuduğu, Bacon'dan devşirme saçma sapan parodim sanıyordum."

"Ödevin parodi olmaması gerekiyordu. Ödev 'modern taklit' yazmaktı. Ne var ki, seninki bir parodiydi."

"Dayanamadım."

"Gerçekten komikti."

Övgüyü kabul ediyorum. Ödevi o kadar komik kılanın hoca olduğunu söylemiyorum.

"Yazarken komik olmak hiç aklıma gelmiyor. Hep karamsar şeyler yazıyorum."

"Ama sen çok komik bir adamsın."

"Hah, değil mi!" Gözlerini şaşkınlıkla açıyor. Gülüyoruz.

"Yani Sam beni ödevim sayesinde fark etmedi demek."

"Hayır, ödevden biraz daha önceydi. Ama seni ilk ben gördüm."

Gözlerimi menüye indiriyorum. Yüzüme hücum eden kanın beni terletmeye başladığından endişeleniyorum. Soğuk çaydan bir yudum alıyorum, sonra bardağa doğru üflüyorum ki soğuk hava yüzüme essin.

Garson iki birayla gelip siparişlerimizi alıyor. Kâğıt menüyü hızlıca teslim ediyorum, elimin titrediğini Yash'ın fark etmediğini umuyorum.

"Peki, evde neler oldu?"

Yash başını sallıyor. Bu konuda konuşmak istemiyor.

"Gazetede eniştenle çalışmayacak mıydın?" Yash'ın Percy eniştesi *Knoxville News Sentinel*'da çalışıyordu. Bir seferinde eniştesinin *Winesburg, Ohio* kitabındaki karakterlerden birine, büyük hayallere sahip ama memleketinde kısılıp kalmış gazeteci George Willard'a benzediğini söylemişti. Ne var ki, Yash eniştesine kitabı verip karakterle arasındaki benzerliğe işaret ettiğinde adam sadece "Yanlış tahmin evlat," demiş.

"Yapamadım işte. Orada durmak istemedim."

Bu konuda daha çok konuşacağını düşünmüştüm.

Onun yerine Dublin'deki Ivan'dan gelen mektubu anlatıyor. "İlk satırı şöyleydi: 'Ev sahibimin kızını ayarttım.'"

"Devamı şöyle miydi? Muhteşemdim."

"Aynen öyle. Sonraki varış yeri Polonya, seçimlerde orada olacak."

Polonya seçimleri Pye Sokağı'nda bir tartışma konusu. Dayanışma, Komünist Parti'yi alaşağı edecek ve Doğu Bloku'ndan ayrılacak gibi duruyor. "Kaldığım evdeki Marksistler mutlu değil," diyorum.

"Marksistler hiçbir zaman mutlu değil. Ne kadar tasfiye, ne kadar toplu mezar olursa olsun mutlu olamazlar."

"Ayrılacak bir sonraki ülke Macaristan olabilir. Blok'un dağılması mümkün mü sence?"

"Sonra duvar yıkılacak ve herkes, Marksistler bile, sonsuza kadar mutlu mu yaşayacak?"

"En azından şimdikinden daha mutlu olurlar."

"Belki, o da kısa bir süre için. Sonra başka bir güç çıkıp onları yine sefil edecek. İnsan ırkı olarak iyiye gittiğimizi söyleyemeyiz."

"Hayır, iyiye gidiyoruz."

Yash gülüyor. "Hayır gitmiyoruz."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin? Tüm edebiyat değişebildiğimiz, büyüyebildiğimiz, aydınlanabildiğimiz, daha iyi olabildiğimiz, hatalarımızı anlayabildiğimiz önermesi üstüne kurulu."

"Çok geç. Hiç fark etmedin mi? Hep çok geç. Oedipus, Macbeth, Raskolnikov."

"Onlar için, evet. Bizim için, hayır. Ayrıca bazı konularda daha iyiye gittik. Etik açıdan. Vicdani açıdan."

"Hayır gitmedik. İnsan davranışı değişmez." Yash bundan son derece emin.

İyiye gittiğimiz konusunda ısrar edip demokrasinin yayılışı, köleliğin kaldırılışı, dini hoşgörünün ve kadın haklarının artışı gibi bariz örnekler sunuyorum.

O da karşılık olarak Hiroşima, Nagazaki, Gulaglar, Vietnam örneklerini veriyor. Bu asırda savaşlarda ve hükümetlerinin

eliyle ölen insan sayısının önceki bütün yüzyılların toplamından fazla olduğunun altını çiziyor. Eğer etik başka bir insanı öldürüp öldürmemekle ölçülüyorsa kesinlikle kötüye gidiyoruz, diyor. Ben de savaş teknolojisinin değiştiğini, çoğunluğun adalet anlayışının geliştiğini, özgürlüğe inancının arttığını ve belki de bu savaşların geçmişte toprak ve mal için yapılan savaşlardan daha etik olduğunu öne sürüyorum. "Bu savaşlar sence mal için değil mi? Evet, kültürel normlar ve akımlar kısıtlı alanlarda geçici ilerlemeler sağlıyor olabilir ama bu insan ahlakında bir değişim olduğunu göstermez. İçimizde, eskiden neysek aynen öyleyiz ve kendimizi bir an evvel yok edene kadar da öyle kalacağız. Bunun aksine inanmak geceleri uykuya dalabilmek için kendine söylediğin bir yalandan ibaret."

"Ahlaki ilerlemeye inanmadan yaşayabileceğimi sanmıyorum."

"Ben de kendimi kandıramam. Acının ve korkunun yanında güzellik de olmalı, Aristoteles'in de söylediği gibi. Bizim şu malum insanlık halimiz."

"Sence hayat bu mu? Bir trajedi?"

"Tabii ki bir trajedi. Çok aptalca bir trajedi hem de. Absürtlüğü, en az çaresizliği kadar derin."

"Umuda yer yok mu?"

"Pek yok."

"Umut olmadan yaşayamam."

"Ben yaşarım. Böyle gayet iyiyim."

Garsonun elinde tatlı menüleriyle kapıda oyalandığını fark ediyoruz.

Bize doğru gelmeye başlıyor. "Konuşmanızı bölmek istemedim."

"İlk kavgamızı ediyorduk," diyor Yash menüyü incelerken. "İnsanlığın ırk olarak iyiye gidip gitmediğini tartışıyorduk."

"Öyle mi? Pollyanna'yı doğru tahmin edebilecek miyim bakalım," deyip beni işaret ediyor.

Onaylarcasına elimi kaldırıyorum.

"Bunu kaçırma, canım," diyor kadın, sonra Yash'ın omzuna dostça vurup uzaklaşıyor.

Tatlıları inceliyoruz.

Sam'le aynı konuşmayı yapmış olsak o hemen hesabı ister, eve gidene kadar benimle konuşmazdı. Yash ise bana bakıp, sırıtıp, ekmek tatlısı ister miyim diye soruyor.

Tekrar Nova'ya bindiğimizde, "Şimdi nereye, Pollyanna?" diye soruyor.

Eve gitmek istemiyorum. Gecenin bitmesini istemiyorum. Gece bittiğinde Yash kiralık oda ve iş bulacak, eylülün ikisine kadar muhtemelen görüşmeyeceğiz. "Don't Answer'a gidelim mi?"

Şaşırıyor. Gülümseyip arabayı çalıştırıyor. Şehre giden yola giriyoruz. Arabayı yavaş sürüyor. Dört yol ağzına geldiğimizde ağır ağır yaklaşıp tam fren yapıyor.

"Tamam Bay Temkinli," diyor. "Bence devam edebilirsin."

Kıkırdıyor. İnsanların ona takılmasını seviyor.

Arabayı park ediyor, sonra barın arka girişine doğru arka sokaktan biraz yürüyoruz. Gümbür gümbür müzik çalıyor. Elvis Castello'nun "Welcome to the Working Week" parçası.

"Birinci sınıfın güz döneminden beri buraya gelmemiştim."

"Gençliğe veda başlasın," diyorum.

Durup bana bakıyor. "O öykü," diye başlıyor ama cümlesinin kalan kısmı ismimi haykıran Claudette'in sesinde boğuluyor. Claudette dev bardağından bira saçarak bize koşuyor.

"Yash! Meşhur Yash!" diyor. Claudette'e heyecanlı tonunu bastırması için attığım bakış fark edilmesin diye kendimi geriye çekiyorum. Bana hınzır bir gülücük fırlatıp ikimize de sarıldıktan sonra Yash'ın kulağının dibinde, gereğinden fazla bağırarak, kanepe yastıklarının çok ama çok temiz olduğunu söylüyor. "Gelin, gelin," deyip ellerimizi tuttuğu gibi bizi çitin yanındaki arkadaşlarının yanına götürüyor.

Masalardan birinin yanından geçerken Billy diye bir çocuk bana selam veriyor. Başka biri, Cody, beni işaret edip "Bu gece Guns N' Roses çalarken dans edeceğiz," diyor. Tüm yancılar bu gece burada.

Yash eğlenmiş duruyor. "Bayan Popüler evde oturup surat asmıyormuş demek. Sana bira alayım mı?"

Fıçıların önündeki kuyruklardan birine giriyor. Claudette beni yakalayıp piknik masasında yanına çekiyor. "Bu herif sana âşık."

Ona inanmıyorum ama yine de tüm kaslarım kendini koyuveriyor.

"Keşke."

"Güven bana. Öyle."

"Hayır, o..."

"Evet, *biliyorum*. Hayır, o öyle değil çünkü *iyi biri*. İyi kimseler de insandır. Senden işaret bekliyor."

Kafamı piknik masasına koyuyorum. "İşaret vermekte iyi değilim."

"Biliyorum. En tatlı yönlerinden biri bu. Ama bu durumda ona işaret vermek zorundasın."

Kafamı ileri geri sallıyorum.

"Ufak bir şey."

"Ne konuşuyorsunuz?" diyor Yash, elinde düştü düşecek gibi duran üç birayla geldiğinde.

Dik oturuyorum.

Diğer tarafıma sığışıyor. Alan dar. Vücutlarımızın yan kısımları birbirine değiyor, Yash'ın bana iyice yaslanmamak için çaba gösterdiğini hissediyorum. Benden daha sakin. Ben daha doğru düzgün nefes almayı beceremezken ona nasıl işaret verebilirim ki? Bir bardak daha bira içmek işleri daha da zorlaştıracak. İnsanların çoğunun aksine ben, kanımdaki alkol arttıkça garipleşiyorum. Plastik bardağın serin yüzeyini yanağıma yaslıyorum.

"Daha önce yazın buraya gelmiş miydin?" diye soruyor.

Kafamı sallıyorum.

Sean ismini paylaşan iki adam ve Buck diye biri Claudette'in ilgisini çekmek için rekabet ediyor. Claudette üzerimden eğilip Yash'ı soru yağmuruna tutuyor: Neden Knoxville'den geri gelmişti, nerede iş bulacaktı, ailesinden kim Hindistan'dan gelmişti, annesi miydi babası mıydı? Sorularından Claudette'e Yash'tan ne kadar çok bahsettiğim ortaya çıkıyor. Buck araya girdiğinde rahatlıyorum, hep birlikte masanın kenarına bir, iki veya üç parmak koyduğumuz bir oyuna başlıyoruz. Sanırım biz gelmeden de bu oyunu oynamışlar çünkü Yash'la ben dışında herkes nasıl oynandığını biliyor. Sean'lardan biri bağırarak kuralları anlatıyor ama çok mantıksız geliyor.

"*Uno*, *dos*, *tres*, başla!" diyor Buck.

Parmaklar masaya konuyor. Yash ile ben iki tane koyuyoruz.

Buck masadaki parmaklara bakıyor. Önce bana sonra Yash'a "çat, çat" diyerek yumruğuyla parmaklarımızı eziyor. Acıyor. Hep birlikte gülüyoruz. Kaç kez oynarsak oynayalım her seferinde biz kaybediyoruz, nedenini anlayamayacak kadar çok gülüyoruz.

Sonra "Africa" şarkısı başlıyor.

Yash'a "İşte Toto!" diye bağırıyorum ve hep beraber kalkıp dans etmeye başlıyoruz. Yash çok tatlı dans ediyor. Bunu bilmiyordum. Kalçalarını oynatışı, hâlâ çocuksu görünen vücudu... Gözlerimi ondan alamıyorum. Çok mutlu gözüküyor. Açık bıraktığı saçları salınıyor. Yüzünde kocaman bir gülümseme var. "Duyduğum en salakça şarkı," diyor.

"Ona işareti ver," diyor Claudette.

Başımı sallıyorum.

"Ne dedi?" diye soruyor Yash.

"Duyamadım."

Bana inanmıyor ama hâlâ gülümsüyor.

Madonna ve Roxy Music şarkılarıyla dans ediyoruz.

Sean'lardan biri Claudette'i elinden tutup sanki yavaş bir müzikte dans edeceklermiş gibi kendine çekiyor, kulağına bir şeyler söyleyince Claudette uzun bir kahkaha atıyor. Hoşlandığı Sean bu.

Arka sokaktan Brent ile Cole geliyor. Onları mezuniyet partisinden beri görmemiştim.

Yash onlara doğru bir bakış atıp dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Gidelim mi?"

Vardığımızda Pye Sokağı'ndaki ev karanlık. İçeri girmek istemiyorum. Yash alt kattaki kanepede yatarken uyuyamayacağımı biliyorum.

Verandanın merdivenlerini çıkıyoruz. "Mezuniyet partisinden sonra ne yapacağımı bilemedim," diyor.

"Yapacak ne vardı?"

Son merdivene çıkıp oturuyor. "Ne olduğunu bilmiyordum."

Ben de oturuyorum ama aslında istediğim gibi yakınına değil. Halbuki yakınına oturmak kolay anlaşılacak bir işaret olurdu. "Lara'yla sen içerdeydiniz."

"Dışarı çıktığımızda sen gitmiştin."

"İçeri girmek istemiştim ama Sam seni yalnız bırakmamı söyledi. Sonra da... Neyse, önemli değil. Pişman olduğum tek şey Lara'yla randevunun nasıl geçtiğini öğrenememekti." Birden Lara'nın hâlâ buralarda olabileceği, Yash'ın belki de onun için döndüğünü düşünüyorum.

"Lara tipim değildi."

"Öyle mi?" Birden rahatlayıp hafifliyorum. "O kadar zamandan sonra bile mi?"

"O kadar zamandan sonra bile. Sen gittikten sonra ne yapacağımı bilemedim. Arkandan gelip özür dilemediği için Sam'e çok kızgındım. O zamandan beri özür dilemedi, değil mi?"

"Hayır."

"Çok kötü hissetti, onu biliyorum ama bir türlü özür dileyemedi."

"Sanki sigaradan fazlası için öfkeliydi."

"Biliyorum."

Biliyorum dese de Yash'ın neyi bildiğini, neyi kastettiğini bilmiyorum.

"Bana bir not yazdı. Muhtemelen biliyorsundur."

"Bilmiyordum."

"Özür notu değildi. Daha çok, 'cehenneme kadar yolun var' tarzı bir nottu."

"Üzgünüm."

"Sorun yok. Benim tipim değildi."

"Geçtiğimiz sonbaharda sorsan sana bunu söylerdim."

"Keşke söyleseydin."

"Sana yazdığı ilk notu biliyorum ama."

"Öyle mi?"

"Hatta ona biraz yardım etmiş olabilirim. Son kısmında."

"Kupa Sevgili?"

Gülümsüyor.

Lanet olsun. "Tek güzel kısmı oydu," diyorum. "İşleri arka planda iyi idare etmişsin."

"O amaçla yapmadım."

"İlk randevumuzu da sen kurtardın. 'Daisy nasıldı?'" diyorum sesimi yükselterek.

Gülüyor. "*Avcı* filminden sonra seni eve getirebileceğini düşünmemiştim."

"Üç saatlik Rus ruleti." Parmağımı şakağıma dayayıp tetiği çeker gibi yapıyorum. "Çat."

"Ona kötü bir fikir olduğunu söylemiştim."

"Şimdiye kadar kimse için böyle şeyler hissetmemiştim, Sam senin en yakın arkadaşın biliyorum ve başına kötü şeyler gelsin istemem ama umarım onu hayatım boyunca bir daha görmem."

"Buradan ayrıldığınızı çıkarıyorum."

Gülüyorum.

Omuz silkiyor. "Emin değildim. Sam gitmeden önce ortalık gergindi. Her zamanki gibi davranmıyordu. Sonra gitti, gelip seni görmek istedim ama beni görmek ister misin emin olamadım veya Sam'in beni gönderdiğini, onun adına geldiğimi mi düşünürsün bilemedim. Sonbaharda okulda hiç arkadaşım olmayacağını düşünmeye başlamıştım ki bir sabah, tam da şehirden ayrılacağım gün arka kapıdaki öyküyü buldum."

"Demek beğendin."

"Nefret ettim."

"Ne!"

"Aşırı duygusal, laf salatası, klişe."

"Klişe mi?"

"Yazmanın tüm amacı risk içeren hikâyeler anlatmak değil midir? Kampüsün içinde dolaşıp duran bir ahmağı kim okumak ister?"

"Ama sonlara doğru beraber dikildikleri kısım..."

"Evet, düğmeli kısım. Beni etkilemedi."

"Muhteşem ve dokunaklı bir sahneydi. Tüm hikâye o ruh durumuna, o acıya, o kemiklere işleyen gerçek hislere yönelik. Erkek karakter bana biraz seni hatırlatmıştı."

"Ben mi? O zavallı mı? Nasıl benzetebildin?"

Çünkü o karaktere biraz âşığım. Çünkü beni etkiliyor. Sesli söyleyebileceğim doğru bir şeyler düşünemiyorum.

"Eğer bir gün doğru düzgün bir şeyler yazarsam," diyor Yash, "bundan çok daha iyi olacak." Ayağa kalkıyor. "Bekle. Sana bir şey getirdim." Bugüne kadar hiç görmediğim gömleğinden çıkan ince kollarını, esmer dirseklerini sallayarak merdivenden iniyor. Annesinin arabasının arka koltuğuna uzanıyor. Sonra geri gelip bana bir kitap uzatıyor. "Özür dilerim. Eli boş gelmek istemedim."

Altuni ve siyah kapaklı bir kitap. Knut Hamsun'un *Açlık* romanı.

"Bedeli ne olursa olsun yazar olmak üzerine bir kitap."

"Teşekkür ederim." Kitaba sarılmak istiyorum. Onun yerine arkasını okuyorum. Daha doğrusu okur gibi yapıyorum. Kelimeler yerinde durmuyor.

"İlk geldiğimde biraz gergindim. O yüzden sana vermeyi unuttum. Bence beğeneceksin."

"Neden gergindin?"

"Beni gerçekten burada isteyip istemediğinden emin değildim. Belki sadece kibarlık yapıyorsundur diye düşündüm. Telefonda konuşurken yani."

"Yamru yumru kanepede uyuyana kadar bekle. Bakalım o zaman kibarlık yaptığımı düşünecek misin?"

"Restorandayken de bu akşam sana randevu gibi gelmiştir diye endişelendim."

Gülüyorum. "Biraz öyle gibiydi ama, değil mi?"

"Sonuçta elbise giymişsin."

"Evet."

"Garson da öyle düşündü. Bunu kaçırma, dedi."

Şimdiden akşamı yad etmemiz çok hoşuma gidiyor. Bir anda, artık nedense ağzımdan kaçırıveriyorum: "Baban benim boşanılacak bir kız olduğumu söylemiş."

Mermiyle vurulmuşa dönüyor.

"Bunu sana Sam mi söyledi?"

Onaylıyorum.

"Babam annemden ayrıldığından beri tüm kadınlar için bunu söyler. Üvey annem için bile demiştir."

Konuyu açtığım için utanıyorum.

"Benim babam ahmağın tekidir, Jordan. Bu yüzden orada kalamadım. Enişte mle çalışmamı istemedi, arkadaşım EJ'i görmemi istemedi. Annemle zaman geçirmemi veya tenis oynamamı istemedi. Onun gözünde bir an tembel hippinin tekiyim, bir an sonra kendini beğenmiş bir züppeyim. Her iki durumda da onun için halis muhlis Amerikalı bir başarısızlık timsaliyim, kendisi hariç herkesin böyle olduğunu düşünür. Tıpkı annem

gibiyim, Kalküta'daki dilenciler kadar işe yaramaz biriyim. Gündelik yorumlarından bazıları bunlar. Tüm bunları döne döne kullanır, içlerinden bir tanesi de her kadın için boşanılacak kadın yorumudur. Bunu duyduğun için çok üzgünüm."

Keşke bahsetmeseydim diye düşünüp konuyu değiştiriyorum. "Bir kız arkadaşını ailenle tanışmaya eve götürdüğün olmadı mı?"

"Olmadı."

"Megan'ı bile mi?" Lisedeki kız arkadaşıydı.

"Hayır. Onunla sadece annem tanıştı." Megan'ın saç maşasıyla ufak bir yangın çıkardığı komik anıyı anlatıyor, ben de ona Atlanta'daki fuaye fiyaskosundan bahsediyorum ve tekrar rahatlıyoruz.

Eve girince ona mutfağı gösteriyorum. Lavaboda her zamanki kadar bulaşık yok, Yash'ta yanlış izlenim bırakacağından endişeleniyorum. "Tek banyo var, o da yukarıda." Yash banyo eşyalarını koyduğu ufak çantayla peşimden merdivenleri çıkıyor. "İğrenç halde," diye fısıldıyorum.

Banyonun kapısında ilk sırayı alabileceğini söylüyorum.

"Ah, tamam. Teşekkürler. O zaman, *noche noche*."*

"*Noche*."

Geri dönüp odama giriyorum. Kapıyı tamamen örtmeye yüreğim elvermiyor. Banyo kapısı kapanıyor. Odamda dikiliyorum. İç çamaşırımı çıkarıp kirli sepetine atıyorum. Ipıslak. Tüm varlığım bir şeyi arzuluyor, sahip olamayacağı tek şeyi. Alarmlı saatimde 3.33 gözüküyor. Dokuz saattir onunlayım. Neden yetmiyor? Dokuz saat önce Arlo, Bean ve Bayan Kane'den konuşuyorduk. Aklıma bir şeyler gelince gülüyorum.

Kapıya gelmiş. "Neye gülüyorsun?" diye fısıldıyor.

Fısıltıyla cevap vermek için ona yaklaşıyorum. "Cadılar Bayramında Bayan Kane'in zilini çaldığımız ve onun da

*(*İsp.*) İyi geceler. (ç.n.)

bayramdan bihaber olduğu için çantasının dibindeki pastilleri bize verdiği gün aklıma geldi."

Beni öpüyor.

"Özür dilerim," diyor.

Beni tekrar öpüyor. "Çok özür dilerim. Gerçekten Bayan Kane hakkında anlatacaklarını duymak istiyorum. Gerçekten." Beni içeri doğru birkaç adım itiyor. Tekrar öpüşüyoruz. "Tanrım. Bunu uzun süredir yapmak istiyordum. Ne kadar uzun bir süre olduğunu tahmin edemezsin." Uzun süre öpüşüyoruz. Omzumun üstünden odama bakıyor. "Tüm oda yatakla kaplı." Tekrar bana bakıyor. "Elime yüzüme bulaştırmıyorum ya? Belki de bana şu an alt kata gitmemi söylemelisin."

Hayır anlamında başımı sallıyorum.

Ellerini elbisemin ön kısmına uzatıyor. "Tüm gece bunu yapmayı hayal ettim." İlk düğmeyi açıp bana bakıyor.

Başımla onaylıyorum ama Yash bir sonraki düğmeyi açamadan elbiseyi kafamın üstünden çıkarıp köşeye fırlatıveriyorum. Altımda hiçbir şey yok.

Beni öperken gülüyor. "Düğmelerini son derece seksi biçimde teker teker açmama fırsat tanımadın."

"Claudette sana işaret vermemi söyledi."

"Bu iyi bir işaret. Bu işarete bayıldım."

Onun da kıyafetlerini çıkarıyoruz, hâlâ ayaktayız, birbirimize bakıp sırıtıyoruz.

Hissettiğim şey beni gafil avlıyor.

Hah.

Aşk.

Yash hiç kiralık oda aramadı. Bir araya getirdiğim tekli yataklara çift kişilik çarşaf aldık ve ben her akşam işten çıkıp o dev yatakta Yash'ın yanına koştum. Geceleri hava çok sıcaktı, üstümüzü örtmeden çırılçıplak, bedenlerimiz sarmaş dolaş, tenimiz nemli uyuyorduk. Yash, High Five'ın iki kapı yanındaki lokantada yardımcı aşçı olarak iş buldu. Molalarımız çakışırsa arkada buluşup yiyişiyorduk.

Temmuzdaki doğum günümde yatağa kahvaltı getiriyor: çırpılmış yumurta, sosis, İngiliz ekmeği, lokantadaki gibi ufak meyve garnitürü. Annem bana kargo yollamış, kahvaltıdan sonra onu açıyorum. Gönderdiği ince pamuk sabahlığı giymemle çıkarmam bir oluyor. Üstüme çıkıyor, içime giriyor ve beraber hareket ediyoruz. Onu izliyorum: Yüzünün kızarmaya başlamasını, ifadesini kontrol edemeyecek noktaya gelişini, bana bakışını ve şunları söylerken yüzüne oturan acı çekercesine ifadeyi: "Seni seviyorum. Çok erken biliyorum ama öyle. Seni çok seviyorum."

Sadece seks yapmıyoruz. *Aeneis*'i birbirimize sesli okuyoruz. Yeats ile Auden okuyoruz. İkimiz de lisedeyken Fransızca öğrendiğimiz için Proust'u asıl dilinde okuyor ve Paris'e taşınma hayalleri kuruyoruz. Proust'u Fransızca okumak zor, sonbaharda Gastrell'in dersi için zaten İngilizcesini okuyacağız, o yüzden Proust yerine Camus'yü Fransızca okuyoruz. Sir Hincomb Funnibuster'ın iki kişi oynanan şeklini icat ediyoruz. Yash balayı briçi gibi diyor, adını hiç duymadığım bir oyun. Biz

de buna Balayı Hincomb'ı diyoruz. Sonra birbirimize Hincomb demeye başlıyoruz. Sonra Hinkie. En son Hink.

Ağustos başında yirmi yaş dişlerimi çektiriyorum. O kadar içe gömülüler ki dişçinin dört dişi de kırıp parça parça çıkarması gerekiyor. Lokal anestezi seçtiğim için operasyon boyunca uyanığım. İşlemden sonra ağzım hem ağrıyor hem kanıyor ama umurumda değil çünkü Yash, Häagen-Dazs'daki Claudette'in yanına uğradıktan sonra iki elinde birer kutu dondurmayla, "Raspberry Beret" şarkısının sözlerini "Çilekli Sorbe" diye değiştirip aynı melodiyle şarkı söyleyerek dans ede ede kapıdan giriyor.

Ivan, İrlanda'dan döndükten sonra birkaç gün Brent'te kalıyor. Ivan'ın bizi ziyaretinden önce Yash çantasını ve kitaplarını oturma odasına taşıyor.

Ivan kanepeye oturduğunda Yash'a "Brent'in şiltesi bundan katbekat rahat," diyor.

"Birkaç hafta daha kaldı." Okul dönemi için bir oda kiralamıştı.

Beraber lokantaya gidiyoruz. Yash'la aynı tarafa oturuyoruz, masanın altında dizlerimiz temas ediyor.

Ivan bize Dublin'deki Bloomsday maceralarını anlatıyor, Mary Sokağı'nda bir berber dükkânında Joyce'un yeğeninin torunuyla tanışmış. "Berber dükkânında! Çatıda tıraş olan Buck Mulligan gibi. Resmen gizemli güçler ağlarını örmüştü. Ne var? Ne oluyor? Buraya geldiğimizden beri gülmeyi kesmediniz."

Sonra ev sahibinin kızını, feribot kaptanının kız kardeşini, eve dönüş uçuşunda yanında oturan, seksi aksanıyla kalkış sırasında el ele tutuşmazlarsa uçağın düşeceğini söyleyen güzel Fransız kızı anlatıyor. "Duyduğum en iyi flört lafıydı. Bunu kullanacağım." Ama uçak kalktığında Ivan'ın elini bırakıp uçuşun kalanında onunla konuşmayı reddetmiş.

Anlattığı her şeyin bizi eğlendirmesine keyifleniyor. "Ne aldıysanız bana da verin," deyince daha da fazla gülüyoruz.

"Sam de yakında dönecek, değil mi?" diyor Ivan bana.

"Bilmem."

"Haber yollamadı mı?"

"O gitmeden ayrıldık."

"Bunu daha önce de duyduk."

"Bu sefer kesin. Ortak kararımızdı. Bitti."

Yash bacağını benimkine bastırıyor.

"Daha devam edeyim mi?" diyorum.

Yash "Evet, anladık, Hink," deyince donup kalıyoruz.

"Hink mi? İkiniz şu an süper garip davranıyorsunuz," diyor Ivan.

Ertesi gece ben işteyken Yash Ivan'la baş başa dışarı çıkıyor. Eve benden sonra gelip kendini yatağa bırakıyor. "Elemanın hiçbir fikri yok. Hiçbir şey sezmemiş. Bu düşündüğümden daha kolay olacak."

"Sonsuza kadar bizi gizlemek mi?"

"Sonsuza kadar değil. Sam önce benden duysun istiyorum."

Yash derslerin başlamasına bir hafta kala MacDougal Sokağı'nda bulduğu odaya taşınıyor. Odası benimkinden büyük, banyosu benimkinden temiz ve odasında klima var. Otel odası gibi. Orada arka arkaya birçok gün kalmaya başlıyorum.

Bir sabah erken saatlerde mutfaktaki telefon çalıyor. Ev arkadaşlarından biri kapıyı tıklatıyor. Oynaşıyorduk. Yash "Sakın bir yere kaybolma," diyor.

O kadar vahim bir suratla dönüyor ki babası öldü sanıyorum. "Hafta sonu Sam geliyormuş."

Odasında benden iz bırakmıyoruz. Bir döşek ödünç alıyoruz, çarşafı takmasına yardımcı oluyorum. O gece ayrı uyuyoruz. Sam sonraki gün çok erken gelecek.

O gün High Five'da öğlen, Bubble Time'da akşam vardiyasında çalışıyorum. Çalan her telefonla yerimden zıplıyor, bir gelişme bekliyorum. Yash vakit kaybetmeden Sam'e olanları anlatıp kurtulmayı planlıyordu. Saat dokuzda hâlâ haber almamıştım. Claudette dışarı çıkmak istiyor ama Sam ve Yash'la karşılaşmayı göze alamıyorum. Eve dönüyorum. Yash odamda, yatağımda kaskatı oturuyor.

Bana bakıp kafasını sallıyor.

"Ne oldu?"

"Geldi, odamı gösterdim. Öğle yemeğine çıktık. High Five'da olduğunu biliyordum, o yüzden uzun yoldan dolaştık. Çok kötüydü. Daha bir şey söylemeden bile çok kötüydü. Her şeyi çoktan bildiğini düşünmekten bir türlü kendimi alamadım. Ama yemek sırasında Berlin'de tanıştığı bir kızdan bahsedip durdu ve ayrılmanızın çok iyi olduğunu söyledi. Ben de sorun etmeyeceğini düşündüm." Gülüyor. "Ona söylerim ve sorun olmaz diye düşündüm ama bir türlü yapamadım. Cole'u görmeye gittik, onunla birkaç bira içtik, Pike'tan Lonnie de oradaydı. İkisi de benim bütün yaz şehirde olduğumu duyunca şaşırdılar, beni görmediklerine veya barlarda karşılaşmadığımıza hayret ettiler. Oradan ayrılırken Sam kimseyle görüşüyor musun diye sordu. O anda kesin biliyor diye düşündüm. Belki Ivan çıtlattı dedim. Lanet olsun. Bilmiyorum ama söyledim gitti."

"Ne dedin?"

"Jordan'a çıkma teklif etmeyi düşünüyorum dedim."

"*Bana çıkma teklif etmeyi mi?*"

Yüzünü avuçlarına gömüyor. "Bu kadarına cesaretim yetti. Zaten öfkeden delirdi. Bunu asla yapamayacağımı, bunun çok yanlış, affedilmez olacağını söyledi. Bunu asla yapmayacağıma dair yemin etmemi istedi. Edemedim. Şimdi nerede olduğunu bilmiyorum."

"Belki evine, Atlanta'ya gitmiştir."

"Hayır. Burada. Benimle işi henüz bitmedi."

"Ona gerçekleri söylemek zorundasın."

"Biliyorum."

Onunla aşağı iniyorum. Kapıda sarılıyoruz. MacDougal Sokağı'na çıkan yokuşu ağır ağır tırmanmasını seyrediyorum.

Evde tek başımayım. Diğer herkes dışarıda. Sam'in böyle davranacağını biliyordum. Yash beni seçerse onu kaybedecek. Sam'i seçerse ben onu kaybedeceğim.

Ön kapı vurulduğunda banyodayım.

"Jordan," diye sesleniyor.

Yash'ı takip etmiş olmalı. Lanet olsun. Yavaşça yatak odama geçiyorum. Işıklar ve pencere açık. Beni görmemesi için yere oturuyorum. Kapıyı tıklatmaya devam ediyor. Kapı kilitli değil ama içeri girmiyor. Verandada volta attığını duyabiliyorum.

"Jordan."

Tam penceremin altına gelmiş olmalı.

"Sadece konuşmak istiyorum."

Uzun bir süre sonra gidiyor.

Hafta sonunun kalanında Yash'tan haber almıyorum. Pazar akşamı çamaşırlarıyla Bubble Time'a geliyor. Çamaşırları makineye attıktan sonra verandada oturuyoruz. Elini cebine atıp mavi camdan yapılmış, ufak bir heykelcik çıkarıyor. Bana uzatıyor. Sanki su yüzeyinde zıplıyormuş gibi hilal pozunda bir yunus.

"Bana seni hatırlattı."

"Senin hediyelik eşya veren biri çıkmanı beklemezdim."

"Bu seferlik yolumdan saptım işte."

"O kadar mı kötüydü?"

Başıyla onaylıyor. "Her şeyi anlattım. İlişkimizin çoktan başladığını. İkimizi. Çok kötüydü. Çok öfkeliydi. Onu anlıyorum."

"*Anlıyor* musun? Üstüme yaptığı senedin vadesi ne zaman dolacakmış acaba?"

Başını diğer tarafa eğiyor, yüzünü göremiyorum. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Ayağa kalkıyor, binaya giriyor, sokağa çıkıp kayboluyor. Kıyafetleri hâlâ makinede dönüyor. Vardiyam bittiğinde çamaşırları orada bırakıyorum.

Evde, yatak odamın kapısı kapalı, çivide bir not asılı.

Yatağındayım. Geldiğinde beni uyandır ki bütün gece kendimi affettireyim.

(Gerçek) Kupa Sevgili

Dersler başlıyor ama Dr. Gastrell'in seminer dersi katalogda yazdığı gibi Tate Hall'un 1B sınıfında değil Breach'te yapılıyor. Her çarşamba akşamı Yash'la Breach'e yürüyüp bahçe kapısından giriyor, kısa patikayı yürüyüp bana pizzanın gelişini hatırlatan kapı zilini çalıyoruz. Holdeki sallanan masanın, not defterinin ve gölgeli duvarların yanından geçiyoruz. Yash'la birlikte çizgili kanepeye yerleşiyoruz, öteki yanıma yüksek lisans öğrenci Vinga oturuyor. İkinci sınıf öğrencisi yağcı Randy tekli koltuğu kapmış, gergin Ned diğer tekliye geçip uzun, yerinde duramayan bacaklarını orta sehpanın altına uzatıyor. Diğerleri yemek odasından sandalye getiriyor. Dr. Gastrell, Yash'ın bir zamanlar Sam'le bana, çıktığı randevuyu sahnelediği yerde oturuyor. Gastrell sesli okumalardan hoşlanıyor. *Aeneis*'i okurken bir satırda durup tekrar ettiriyor: "Bir gün yaşadığımız bu zorlukları bile zevkle hatırlayacağız."

Dr. Gastrell Yash'tan ne kadar etkilendiğini saklamaya çalışmıyor. Yash onu aydınlatıyor. Yash ne zaman konuşsa Gastrell canlanıyor. Platon'un idealarını, Aristoteles'in ontolojisini, Homeros'taki kehanetler ve insan iradesi karşıtlığını tartışıyorlar. Gastrell zaman zaman bizleri de tartışmalara dahil etmeye çalışıyor veya hocanın dikkatini çekmeye uğraşanlar da oluyor ama asıl konuşma daima Yash'la arasında gerçekleşiyor, bizler de dinleyip not alıyoruz. En hararetli tartışma "*hamartia*"nın tanımı üzerinden çıkıyor, Gastrell bunun trajik hata olduğunu öne sürüyor. Yash'sa onu düzeltip, kelimenin Antik Yunancadan geldiğini, Aristoteles'in kullandığı şekliyle

rasgele muhakeme hatası anlamına geldiğini söylüyor. Bundan sonra tartışma hızla alevleniyor. Gastrell Yunan tiyatrosunda hiçbir şeyin rasgele olmadığını ve icat ettikleri trajik ironi olmasa Yunan tiyatrosunun günümüze erişemeyeceğini öne sürüyor. Yash ise Yunan tiyatrosunun gücünün ve dokunaklılığının tam da rasgelelikten geldiğinde, trajediyi sadece doğasında zayıflık olan iyi bir kralın değil insan olduğumuz için hepimizin yaşayabileceğinde ısrarcı.

Tartışmanın sonunda Gastrell boynuna kadar kızarmış, saç dipleri terlemiş halde. Yash ise ufak bir ejderhayı katletmiş gibi muzaffer ane duruyor.

Tezim için bana atanan danışman hocayı daha önce hiç duymamıştım, şimdiyse her hafta kadının yanına gidiyorum. Bana yazarlık hayatımın başladığı noktayı sorsalar, perşembeleri saat öğlen birde Dr. Felske'yi görmeye gittiğim dönemi söylerim. Her hafta, yazdığım yeni öykünün iki nüshasıyla ofisine gidiyorum; ben sesli okurken hoca da kendi kopyasından takip ediyor, kelimeleri daire içine alıyor, cümlelerin altına bir şeyler karalıyor, paragrafların üstünü çiziyor. Nadiren bazı kısımlarda bir doğrulama işareti oluyor. İşte o işaretler için yazıyorum. Dönem ilerledikçe olumlu işaretlerin sayısı artmaya başlıyor. Şimdiye kadar okuduğum eserlerin ne kadar kısıtlı ve ne kadar erkek odaklı olduğunu hemen anlıyor. Bana Virginia Woolf, Katherine Mansfield, Zora Neale Hurston, Elizabeth Bowen, Djuna Barnes, Nadine Gordimer, Jamaica Kincaid okumamı söylüyor. Kasım ortasına geldiğimizde yazdığım öykülerin sayısı on ikiyi buluyor. Tezim için beş tanesini seçip gözden geçirmeye başlıyoruz. Önceden, revize etmek benim için biraz elini yüzünü düzeltmek anlamına gelirdi. Şimdi öykülere yaptığımız ise daha çok, her paragrafa kanal tedavisi uygulamaya benziyor. Önceden aldığım yazarlık hocaları genellemeler yapar, ünlü yazarların sözlerini alıntılardı. Çehov şöyle dedi. Beckett

böyle dedi. Biz de bu incileri not ederdik. Dr. Felske ise sadece sayfada gördüklerinden konuşuyor. Gümüş rengi mekanik kurşunkalemini bir pasajın üstüne tıklatıyor. Bunun neresi hakiki? Bir önceki sene içine düştüğüm Amerikan Güneyi gotik tarzından beni uzaklaştırıp kendi duygularımı yazmam konusunda teşvik ediyor. Kurmacanın gücünü, neden bir şeyleri hayal ettiğimizi anlamaya başlıyorum. Yazdığım en iyi öykü babam hakkında. Otobiyografik değil. Bir ayakkabı mağazası müdürü ve aynı yerde işe başlayan bir liseli oğlan üzerine ama aslında babam, ona duyduğum öfke, utancım, ona sevgim hakkında. Yazdığım uydurma sahneler gerçekte olanları yoğunlaştırıp onları damıtıyor. Bir hocam Faulkner'ın "Hakikatin gerçekte olanlarla alakası yoktur," dediğini söylemişti. Profesör Felske bana bunun ne anlama geldiğini gösteriyor.

• • •

Chantal'ın sahibi Madam Trèves yavaş yavaş benden hoşlanmaya ve bana güvenmeye başlıyor. Bu aşamaya gelmemiz dört ay sürdü. Barmen bana, sana ailesinden bahsetmeye başladığı zaman anla ki aramıza kabul edildin, demişti. Eylül sonlarında sakin bir akşam, arkadaki ufak kuytuda beraber dururken Madam Trèves bana az önce masaya götürdüğü yaşlı adamı işaret ediyor. Bana eniştemi hatırlattı, diyor. Ne anlamda, diye soruyorum. Görünüşü değil, havası, iyi bir insana benzemesi eniştemi hatırlattı, diyor ve bana, barmenden çoktan öğrendiğim şeyleri anlatmaya başlıyor; annesinin kız kardeşinin kocası olan eniştesi savaşın son üç senesinde tüm aileyi çiftliğindeki saman ahırında saklamış.

Ertesi hafta bana üç tane daha akşam yemeği vardiyası veriyor. High Five ve Bubble Time'da çalışmayı bırakıyorum, artık yeterince para kazanıyorum. Bir gecede yüz dolardan fazla. Bankaya hatırı sayılır para yatırmaya başlıyorum.

Bahşişlerimi eve getiriyorum, Yash'ın yatağının üstünde beraber sayıyoruz. Sonra duş alıyorum. Havalar soğumaya başlayınca Yash'ın dolabında bulduğum kırmızı tulumu giymeye başlıyorum. Talking Heads'in şarkısındaki gibi bu da senin küçük kırmızı tulumun, diyor. Bahşişlerimi sayıp kırmızı tulumum ayak bileklerime inene kadar yatakta yuvarlanıyoruz. Hiç olmadığım kadar mutluyum.

Birkaç haftada bir Sam ziyarete gelip mutluluğumu sekteye uğratıyor. Yash'ın odasında kalıyor ve gittikleri partilere ben katılamıyorum. İsmim yasaklı. Yash'ın anlattığı kadarıyla beraberlerken, ben yokmuşum gibi davranıyorlar. Tüm arkadaşları ismimi zikretmemeleri gerektiğini öğrenmiş. Hafta sonu bitip Yash bana geri döndüğünde ne yaptıklarını, nerelere gittiklerini, neler konuştuklarını anlatmak istemiyor. Yash'ı günlerce benden çaldığı ve onu annemin eskiden beni babamda geçirdiğim hafta sonlarından sonra aldığı zamanlarda olduğum gibi asık suratlı, huysuz, ikircikli geri getirdiği için Sam'den nefret ediyorum. Sam kaldıktan sonra odanın kokusundan nefret ediyorum. Eşyalarımı yerleştirip Yash'ın ev arkadaşının yatağının altına koyduğum, Sam gittikten sonra da geri aldığım kutudan nefret ediyorum.

Kasımda, Sam'in ziyaretlerinden birinden sonra, pazar akşamı iş çıkışı Yash'ın evine gitmiyorum, o da Pye Sokağı'na gelmiyor. Ertesi sabah küçük bir deney yapmak, beni görmeye gelmesi kaç gün alacak öğrenmek istiyorum. Derse gidiyorum, kütüphanede tezimdeki öykülerden birinin üstüne çalışıyorum. Chantal pazartesi akşamları kapalı. Genelde Yash'la pizza yeriz fakat Yash ne yanıma geliyor ne de beni arıyor. Salı günü de ondan haber almıyorum, çarşamba da... Gastrell'in dersi o akşam. Eğer Yash'ı dersten önce görmezsem, Breach'e tek başıma yürürsem, çizgili kanepede onun yanına oturduğum anda ağlamaya başlayacağım, biliyorum. O günkü diğer dersimi

asıyorum. Zaten okumaları yapmayı beceremememiştim. Yash dörde kadar derste olacak.

Yash'ın evine gidiyorum. Anahtarım olmasına rağmen kapıyı çalıyorum. Sanki koca bir demlik kahve içmiş gibiyim. Kalbim dörtnala atıyor. Vücudumu hissedemiyorum.

Kapıyı açıyor. "Selam Hink!" Kafam karışıyor. Bana sımsıkı sarılıyor. "Hmmm." Burnunu kulağımın arkasına gömüyor. "Tanrım, çok güzel kokuyorsun."

Odasına gidiyoruz. Kutuyu almış, tüm eşyalarımı yerine koymuş: komodindeki kitaplarım, şifonyerdeki diş fırçam. Çok fazla kitap okumuş. Yatakta benim tarafımda neredeyse bir düzine kitap duruyor. Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum

Dolap kapağını açıp askıdaki tulumu gösteriyor. "Kırmızı tulumu kaldırmayı unutmuşum, Sam eline alıp benimle bir ton dalga geçti. Bir an giymeye niyetlendi sanıp elinden zorla aldım, o da bana tam bir göt herife dönmüşsün dedi. Kötü bir ziyaretti. Cumartesi akşamı en azından beş arkadaşınla karşılaştık. Mayın tarlası gibiydi."

Beni kucaklayıp öpüyor, bir türlü konuşamıyorum, o da farkında değil gibi. "Seni özledim. Yemek yedin mi? Kroger's'da senin sevdiğin peynirden vardı."

Mutfağa gidiyor, ben de banyoda ağlıyorum. Ona nasıl hissettiğimi söylemek, geçtiğimiz cumadan beri görüşmediğimizin farkında olup olmadığını sormak istiyorum. Eski erkek arkadaşım Jay hislerimi içime attığımı söylerken tam da bunu kastediyordu. Kırıldığımda, unutulduğumda, reddedildiğimde hislerimi paylaşmakta iyi değilim. Büyürken bunu yapmama imkân yoktu. Bu duyguları gömmekte veya yazdığım kurguların içine saklamakta daha iyiyim.

Yash'ın odasına dönüyorum. Elinde bana hazırladığı sandviçle Yash gelince gözyaşlarımı tutamıyorum, o da "Ah, Hink, ne oldu?" diyor.

"Sam'in buraya gelmesinden hoşlanmıyorum," diyebiliyorum sadece.

Yash da bunun zor bir durum olduğunu onaylıyor, Breach'e gitme saatimiz gelene kadar yatağında uzanıyoruz.

Aralıkta bir gün Madam Trèves masaları kurmama yardım edince bir sorun olduğunu anlıyorum. Madam sadece azarlamak istediklerine yardım eder. Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum. Beni seviyor. Kocasıyla birlikte Yash'ı ve beni Şükran Günü yemeğinde ağırlamışlardı. Onlara yazar olmak ve Paris'te yaşamak istediğimizi anlatmıştık, Madam da kutularca fotoğraf çıkarıp bize Paris'te yaşadığı her *arrondissement*'ı* anlatmıştı.

"En sevdiğim çalışanımsın," diyor dikkatle yerleştirdiğim mendilleri düzeltirken.

"Öyle miyim?"

Kaşlarını çatıyor. "Tabii ki öylesin. Seni kaybetmek hiç istemiyorum. Evet. Yine de arada sırada fedakârlık yaparım. Çok sık değil tabii. Arada. Fransa'da yaşayan bir yeğenim var. Kız kardeşimin kızı. İki çocuğu var, kocası yok ve yardımcısı işi bırakmış. Neden bir Almanı işe almıştı anlamıyorum zaten. Her neyse, yardıma ihtiyacı var. Sen de Paris'te çalışmak istiyorsun. İşte fırsat. İkiniz için de harika fırsat ama benim için bir kayıp. Çocuklar okuldayken yazarsın. Ocak ortasında gidiyorsun. Beni bırakıp gideceksin." Sanki ona hakaret etmişim gibi beni parmaklarıyla kovalıyor. Sanki tüm bunlar benim fikrimmiş gibi davranıyor.

Yash'ın evine giderken Elizabeth Bowen'ın *The House in Paris* kitabını düşünüyorum. Dr. Gastrell'in Ezra Pound'un James Joyce'u Paris'e bir haftalığına davet ettiğini ve Joyce'un bu şehirde yirmi sene kalıp *Ulysses* ve *Finnegan Uy'anması* kitaplarını yazdığını anlatışını hatırlıyorum. Dr. Felske hep, bir

*Fransa, Belçika gibi Fransızca konuşulan ülkelerde yer alan bir idari bölümleme şekli. Paris'te 20 *arrondissement* bulunur ve numaralarla belirtilir. (ç.n.)

karaktere bakış açısı ve aydınlanma sağlayan iki öğeden bahsederdi: zaman ve mesafe. Sanırım gitmem gerekiyor.

Yash uyanık, kitap okuyor. Kapıdan girer girmez haberi veriyorum.

Benim kadar şaşırıyor. Yeterince maaş verecekler mi diye merak ediyor, eğer vermezlerse eğitim kredilerimi nasıl ertelerebileceğimi düşünüyor.

Ona eğitim kredilerinin umurumda olmadığını söylüyorum. "Beni nasıl bulacaklar ki?"

Kafasını sallıyor. "Eninde sonunda bulurlar ve cezası çok yüksek."

Neden eğitim kredilerim hakkında konuşuyoruz ki? "Beni özleyecek misin?"

"Tabii ki." Yüzümün halini görüyor. "Çok ama çok özleyeceğim. Gel buraya." Yatakta bana yer açıyor.

Yanına uzanıyorum. Göğsünü okşuyorum, o da abartıyla şişinip kasılıyor, göğüs kafesinin çıkıklığıyla hep dalga geçerim.

"Mezun olur olmaz yanına geleceğim," diyor.

Bir yanım gitmek istiyor ama öteki yanım onu, balayı Hincomb oyununu, küçük kırmızı tulumumu bırakmak istemiyor.

Bana sımsıkı sarılıp yanıma geleceği güne kadar Henry Miller ile Anaïs Nin gibi birbirimize erotik mektuplar yazabileceğimizi söylüyor.

Dönem sonunda mezuniyet törenine katılmıyorum, onun yerine arabayla Knoxville'e gidiyoruz. Ne annesinde ne de babasında kalıyoruz. Yash onların meraklı gözleriyle uğraşmak istemiyor. Arkadaşı EJ ile Marni'nin evinde kalıyoruz.

EJ'den çok bahsetmişti, ilkokuldan beri Yash'ın en yakın arkadaşlarından biri. EJ ile Marni sekizinci sınıfta çıkmaya başlamış. Lise son sınıfta Marni hamile kalınca evlenmişler. Şimdi dört ve iki yaşında iki çocukları var, yakın zamanda da ev satın almışlar.

Arabada gelirken Yash "EJ sana karşı başlarda çekimser davranacak," diyor. "O esnada tüm sohbeti Marni yürütecek. Birkaç kadeh içtikten sonra EJ yavaş yavaş açılacak ve Marni de sahneyi ona bırakacak. Sohbet fazla uzarsa EJ önce huysuzlaşacak sonra kavga çıkaracak. Bu aşamaya gelmeden yatmayı becermeliyiz. EJ iyi adamdır ama kötü tarafları ara sıra ortaya çıkar."

"Babası yüzünden mi?" EJ'in babası, o dokuz yaşındayken gözünün önünde kalp krizi geçirip ölmüş. O sırada evde sadece EJ varmış. Beraber sosisli sandviç yapıyorlarmış.

"Bence ondan önce de bu yönlere sahipti. Küçük bir çocukken bile devamlı onu kandırmaya çalıştığımızı düşünürdü. Bence aile hayatları sorunluydu. Eskiden babasından şikâyet ederdi ama adam ölür ölmez EJ'in gözünde bir azize dönüştü. Marni'yi hep çok sevdi. Ona takıktı. Beraber olmaları iyi. EJ'e iyi geliyor. Ayrıca o küçük kızlar... Onlara bayılacaksın."

Garaj yoluna park ettiğimizde evden çığlıklar atan iki kız çocuğu fırlıyor, ufak olan Yash'a önce varamadığı için ağlıyor.

Kızlar ona Gas diyor, Yash da onlara güvercinler. İkisini de birer koluna alıyor, kızlar yüzlerini onunkine yaklaştırıyor, Yash onlara usulca ne derse desin viyaklayıp, bağırıp, tekmeler savuruyorlar.

Marni sundurmada, kendimi tanıtıp elini sıkıyorum. Yaşıtız, o da yirmi iki yaşında ama onun yanındayken on yaş küçükmüşüm gibi geliyor. O bana yolculuğumuzu soruyor ben de yeni evlerini. Tüm konuşma sırasında omzumun üstünden Yash ile kızları izliyor.

Hep birlikte içeri giriyoruz. Marni'nin peşinden önce mutfağa, oradan da uyuyacağımız kanepenin durduğu oturma odasına gidiyoruz. Kızlar Yash'ı kendi odalarına götürmek için çekiştiriyor. Marni yemek hazır olana kadar kızlarla zaman geçirmemizi istiyor. EJ birazdan işten döner, diyor. Çocukları ve yakında işten dönecek kocası olan tanıdığım ilk yaşıtım.

Kızlar kanepe minderlerinden ve battaniyelerden kale

yapmak, sonra da kalenin içinde, Gas'ın icat ettiği Zıpçık denen bir oyunu oynamak istiyorlar. Bu oyunda bir kişi aklından bir hareket tutup iki parmağıyla gösteriyor, ötekiler de kelimeyi tahmin etmeye çalışıyor.

"Tek kural var. Zıplamayı seçemezsin," diyor büyük kız. "Zıpçık yok."

Yash başlıyor, iki parmağını öteki elinin ayasına koyup parmaklarını sırayla dimdik uzatıyor. İki kız da "Rus halk dansı!" diye çığlık atıyor.

Kahkahalara boğuluyoruz. Yash bana, "Ben avantajlı durumdayım tabii, onlara daha önce birkaç kelime öğretmiştim," diyor.

Küçük kardeş avucunu uzatıyor sonra diğer elinin parmaklarını yukarı aşağı üstünde zıplatmaya başlıyor. "Sıçramak," diyorum. "Fırlamak. Sekmek. Uçmak." Diğer ikisinin de bana katılmasını bekliyorum ama sırıtarak beni izliyorlar. "Atlamak. Yuvarlanmak," diyorum. Ufaklık kafasını sallıyor.

Diğer kız "Hoplamak!" deyip kahkahalarla yere yuvarlanıyor.

Bu minik kızlar ve Yash'ın onlara öğrettiği kelimeleri gösteren sosis parmaklarıyla tüm geceyi minder kalenin altında geçirebilirim. Durumumuz baştan aşağı komik.

EJ, tam Yash'ın tahmin ettiği şekilde davranıyor. Yemeğin ortalarına doğru çok keyifli birine dönüşüyor. Üçü birlikte, bana daha önce duyduğum hikâyeleri yeni ayrıntılarla anlatıyor. Bir şeyler kaçırırım korkusuyla kalkıp tuvalete gitmiyorum. Yash'ın söylediği tek bir kelimeyi bile kaçırmak istemiyorum.

Yash tuvalete gittiğinde EJ, "Daha önce kimseyi eve getirmemişti," diyor.

Anladığımı göstermek için başımla onaylıyorum.

"Hayır. Bu düşündüğünden çok daha önemli bir detay."

"EJ," diye müdahale ediyor Marni.

"Hayır, bunu bilmesi gerekiyor."

"Neyi bilmesi gerekiyor?"

EJ'in bana bakışlarında bir şeyler değişiyor. Öfke sorunları yaşayan bir babayla büyümüştüm, Yash'ın bahsettiği eşiği geçtiğimizi anlıyorum. O sırada koridorun ucundaki tuvalet kapısı açılıyor. EJ alçak bir sesle "Onu üzme," diyor.

Yash değişimi hemen fark ediyor ve yol yorgunu olduğunu söylüyor. Bulaşıkları hızlıca halledip oturma odasındaki kanepemize sıvışıyoruz, uyuyan sayısının sabahın beşinde dört kişiye çıkmasına rağmen yatağımız çok rahat. Saat altıda çoktan uyanmış yolun sonundaki atları beslemeye gidiyoruz.

Kahvaltı için Yash'ın annesine gidiyoruz. Annesi şehirdeki büyük mağazada dönemsel iş bulmuş ve saat onda işte olması gerekiyor. Çok genç, bizden sadece on sekiz yaş büyük. Saçları uzun, çıplak ayaklarının tırnakları mora boyalı ve ikimizi de sımsıkı sarılarak karşılıyor. Yash'ın büyüdüğü ev burası. Pencereden sokağın karşısında yaşayan Arlo ile Bean'in evini işaret ediyor. "Kadın çok tatlı ama kocası nefes israfı..." diyor Yash'ın annesi. Yash üç ev aşağıda yaşayan Sullivan ailesinin evini de gösteriyor, tam dokuz çocukları varmış. Sokağın ucundaki McDaniels ailesi de on bir çocukluymuş. "Gördüğün gibi bu sokakta doğurgan aileler yaşıyor," diyor Yash. "Zavallı anneminse bir tanecik tuhaf Hintli oğlu var."

Annesi ona memnuniyetsiz bir ifadeyle bakıyor. "Yashie. Böyle şeyler söyleme."

Annesi masayı yiyeceklerle donatmış, Yash da annesinin beni etkilemek için bu kadar para harcamasını eleştiriyor.

"Onu etkilemeye çalışmıyorum. Bir deri bir kemik oğlumu beslemeye çalışıyorum."

Beraber oturuyoruz, Yash içine kapanıyor, annesi de transandantal meditasyondan, yeni açılan marketin küçük otoparkından bahsediyor. "Park edecek yer bulsan bile çıkmak imkânsız. O kadar dar bir alan ki."

Annesinin ağzından çıkan her kelime Yash'ı sinir ediyor ama bu, annesini denemeye devam etmekten alıkoymuyor. İşe geç kalacağı kesinleştiğinde bile bize daha çok yemek ikram edip başka konular açmaya devam ediyor. Yash annesinin kabanını ve çantasını uzatıyor.

"Şu dakika çıkmazsan işten kovulacaksın Peggy Lynn." Ağır bir güneyli aksanıyla konuşuyor, yeniyetmelik halini duyar gibi oluyorum.

Annesi kalkıp Yash'ın tuttuğu kabanını giyiyor. Ardından Yash annesine çantasını verip kapıyı açıyor. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Jordan. Umarım tekrar görüşürüz, canım."

Oradan sonra öğle yemeği için Yash'ın babasına –*Jordan tam boşanılacak bir kız*– gidiyoruz. Eşi Paige'le birlikte şehrin otuz dakika dışında bir çiftlikte yaşıyor. Yash babasının Hindistan'ı geçmişte bıraktığını hep söylerdi ama kovboy şapkası takmış ağır güneyli aksanıyla konuşan bir adam bulmayı hiç beklemiyordum. Viski sektöründe çalışıyor. Dağıtım şirketi var ve sadece bu konuda konuşmak istiyor: değer zinciri, baz maliyet, tek elden satın alma, aracıları devreden çıkarma, cüzdan payı. İşinden bahsetmeyi bıraktığı tek anda da Yash'a annesinin yeni erkek arkadaşı Bud'dan haberdar olduğunu söylüyor. "Zavallı herifin nasıl bir işe bulaştığından haberi yok," diyor. Paige bunun ardından bir sürü soruyla lafa girip konuyu değiştiriyor. Babası bu yan konuşmalardan sıkıldığını saklamaya gerek bile duymuyor. Yash da donuk, sessiz. Onu resmen tanıyamıyorum. Arabaya bindiğimizde rahat bir nefes alıyorum.

Akşamüzerini Percy Enişte ve rahat, keyifli biri olan Sue Teyze ile geçiriyoruz. Küçük torunları Jared'ı büyütüyorlar. Jared da Yash'ı en az güvercinler kadar seviyor. Mutfak masasında turta yedikten sonra Jared'la bahçede oyun oynuyoruz. Yash'ın ağır ağır, anne baba ziyaretlerinin etkisini üstünden attığını görüyorum.

O akşam EJ ile Marni için biz akşam yemeği hazırlıyoruz. Kızlar yardımcı şeflik yapıyor. Anne babayı oturma odasında baş başa vakit geçirmeye ikna etmeye çalışıyoruz ama mutfak masasında oturup bizi izlemeyi tercih ediyorlar.

O gece kanepede, kızlar odaya dalar korkusuyla alelacele seks yaptıktan sonra içeriden tartışma sesleri duyuyoruz. Başta sadece EJ'in sesi geliyor, alçak sesle ama sert konuşuyor, sonra sesi yükselmeye başlayınca Marni'nin cevapları da duyulur oluyor. Yer yer hırçınlaşıp yer yer yatıştırma çabasına giriyor.

"Eh, biz kaçmayı başardık," diyorum. "Ama Marni kaçamadı."

"Onun hiçbir zaman kaçabildiğini sanmıyorum."

Bir süre sonra sesler aniden kesiliyor ve ev sessizleşiyor. Uzun süre uyuyamıyorum. Ancak saat üç gibi kızlar yanıma kıvrıldığında uykuya dalabiliyorum.

Yash ertesi sabah beni havalimanına bırakıyor. Saat erken ve yolun çoğunda konuşmuyoruz.

Elim bacağının üstünde ama Yash'ın yüzü donuk, bana bakmıyor. Gittiğim için bana sinirli mi acaba, diye düşünüyorum.

"Neyin var?"

Derin bir nefes alıyor. "Keşke arabayı sürmeye devam etsem de okula gitsek. Burada bir hafta daha kalmak istemiyorum."

"Benimle gel." Halbuki bunu çoktan sormuştum. Çoktan reddetmişti.

Terminalin dışında arabayı durduruyor. Sürücü arabadan inerse ceza kestiklerini söylüyor, o yüzden Nova'nın ön koltuğunda vedalaşıyoruz. Ben ağlıyorum, o ağlamıyor. Çok uzaklarda gibi, ona erişemeyeceğim yerlerde ve bu da daha çok ağlamama sebep oluyor. Gitmek bir hataymış gibi geliyor.

"Hink," diyor. "Uçağını kaçıracaksın."

Arka koltuktan dev bavulumu alıyorum. Öne eğilip onu öpüyorum, onu sevdiğimi söylüyorum, o da aynısını söylüyor

ama aklı burada değil. Kapıyı kapatıyorum, gidiyor. Ben arkasından el sallamaya devam ediyorum, o da sallıyor ama önüne bakıyor.

• • •

Tatili geçirmek için anneme gidiyorum. Yash ile birkaç kez telefonda konuşuyoruz. MacDougal Sokağı'ndaki evine gidince eski haline dönmeye başlıyor. Kırmızı tulumu giymeye başladığını ve Paris'e gelene kadar üstünden çıkarmayacağını söylüyor.

Yılbaşı'nın ertesi günü Fransa'ya gidiyorum.

Madam Trèves'in yeğeni Léa, Jardin du Luxembourg'un iki blok ötesindeki Rue de Vaugirard 16 numarada yaşıyor. Binanın at arabalarının girmesi için inşa edilmiş mavi renkli kapısı şifreyle açılıyor. Girişte bir sıra gümüşi posta kutusu var. Posta günde iki kez, ilki sabah dokuzda, ikincisi akşamüzeri dörtte geliyor. Yash'tan mektup geldi mi diye o kadar sık kontrol ediyorum ki evdekiler çok geçmeden bana *le facteur*, yani postacı demeye başlıyor.

Yash'ın mektupları kalın desteler hâlinde geliyor, ufak mavi harflerle yazılmış altı ila sekiz sayfalık çizgili kâğıtlar, Henry Miller'dan çok Henry James'i andıran ama James'ten çok daha esprili ifade ettiği tespitleri, kinayeleri, düşünceleriyle dolu. Mektupların ulaşması haftalar sürüyor. İkimiz de meteliğe kurşun atıyoruz, telefon konuşması yapacak paramız yok. Ne var ki, mektupsuz üç hafta geçerse pes edip telefon kulübesinden onu arıyorum, bu sırada telefon on franklık bozukluklarımı iştahla yutuyor. Bir saat konuşmanın bedeli haftalık maaşımın üçte biri. Aldığım para Léa'nın tabiriyle *l'argent de poche*, yani harçlık çünkü zaten barınma ve yaşam masraflarım karşılanıyor.

Baharda, Yash tezini yazdığı sırada nisan ayı boyunca ondan haber alamıyorum. İki kez arayıp MacDougal Sokağı'ndaki ev arkadaşlarına haber bırakıyorum ama geri aramıyor. Mayısın başlarında Léa elinde kalın bir beyaz zarfla eve geldiğinde –sokakta gerçek postacıyla karşılaşmış– gözyaşlarına boğuluyorum. Okumak için ufak odama koşuyorum. Mektubu, hep

olduğu gibi, harika, bilgi dolu, mesafeli, müdanasız; sadece son iki cümlesi, sonelerin son satırlarını hatırlatan şekilde tatlı ve duygusal. "Verdiğim rapor kâfidir. Seni seviyorum, bebeğim, bunu itiraf etmek ve hakeza taşımak bana ağır gelse de..."

Yazdığı mektuplarda bana ilk kez "bebeğim" diyor. Bu kullandığı en sevgi dolu hitap, sadece en yakın olduğumuz anlarda, tek bedenden soluyormuş gibi hissettiğimiz zamanlarda kullanır.

Mektubun sonunda sanki ne kadar dikkatli okuduğumu test edercesine daha da ufak harflerle yazdığı bir cümle daha var:

Hamiş: Ağustosun beşinde oradayım.

Haziran veya temmuzda geleceğini ümit ediyordum ama olsun, nihayetinde geliyor ya.

Akşam yemeğini yapmaya başlamam gerekiyor ama bir türlü kendime gelemiyorum. Beni seviyor. Bana bebeğim dedi. Ağustosta geliyor.

Léa kapıma vuruyor. İçeri giriyor, gözyaşlarımı görünce yatağıma gelip yanıma oturuyor. İlk kez odamda beraber oturuyoruz. İpek gömlek, siyah etek giyip süet kemer takmış, erkek arkadaşı Laurent'la buluşmaya çıkacak. Bana bir hikâye anlatmak istiyor. Benimle İngilizce konuşmaya başlıyor, ki nadiren, söylediği her kelimeyi anlamamı istediğinde böyle yapar.

On dokuz yaşındayken sırılsıklam âşık olmuş. Bir sene sonra, âşık olduğu adam Amerika'ya gidip Batı kıyısını gezmek istemiş. Léa'yı da davet etmiş, hatta gelmesi için yalvarmış. Gel gör ki Léa'nın okulunu bitirmesi gerekiyormuş. Ailesi de kızlarının okulu yarıda bırakmış bir Amerikan hippisine dönüşmesini istemiyormuş. Böylece adam gitmiş. Léa ise okulu bittiğinde söz verdiği gibi ona katılmak istememiş. "Neden bilmiyorum. Sanırım beni bırakıp gittiği için kırgındım. Sonra orada başka

biriyle tanışmış. Bana yazıp haber verdi. *Écrasé* oldum. Kalbim kırıldı. Yataktan bile çıkamaz haldeydim. Arkadaşım Alain, o kadar zamandır beni beklemişti. Ben de onunla oldum." Daha sonra eski erkek arkadaşı geri gelmiş. Amerikalı kızla ilişkisi yürümemiş. Ne var ki, o sırada Léa yeni evliymiş. "Sonra o da evlendi. Ben boşandım. Şimdi o da boşanıyor. O adam, Laurent. Birkaç ay sonra buraya taşınacak." Parmaklarıyla sayıyor. "Yirmi bir sene geç kaldık. Uzun lafın kısası, gençken verdiğimiz kararlar tüm hayatımızı etkiler. Hiçbir fikrin yok. O anki hislerin, geri dönmüyor. *Pas comme ça*. Daha da kötüsü, bunun olacağını kimse sana söylemiyor." Yatağımın üstüne yayılmış Yash'ın yazdığı mektup sayfalarını işaret ediyor. "Bu aşkı ikinci sıraya koyma. Onunla evlen. Onunla evlen ve çocuklarını doğur. Ondan sonra ne geleceği önemli değil." Ona sadece yirmi üç yaşında olduğumu söylüyorum. "Takvimi boş ver. Takvim aşktan ne anlar?"

• • •

Dördüncü kattaki ikizlerin bakıcısı arkadaşım Nobiko "Sal onu gitsin," diyor. Nobiko boşanmış. Uzun bir evlilikmiş. *Trop longtemps*, diyor. Hazirandayız. Yine mektup bekliyorum. Ertesi gün mektup geliyor, Nobiko'ya gösteriyorum. Japonca bir şeyler söyleyip sonra Fransızcaya çeviriyor. *Petit poisson* ile alakalı bir şeyler. Seni cepte tutuyor, demek istiyor.

Ucuz Fransızca dersleri bulup, oradan arkadaşlar ediniyorum. Baktığım çocuklar Luc ile Delphine'i şehrin dört bir yanındaki derslerine ve arkadaşlarıyla oyun ziyaretlerine götürüyorum. Dilbilgisi öğrenmeye çalışıyorum. Okumayı deniyorum. Ufak odamda birkaç öykü yazmaya başlıyorum ama bitiremiyorum. Yazdıklarımın çoğu Yash'a mektuplara dönüşüyor, onları yazarken neşeli görünmeye, daha çok yaşadıklarımı anlatmaya

çalışıyor, duygularımla onu boğmamaya çaba gösteriyorum. İçimi doldurup taşan hisler için bir günlük tutuyorum. Ona o kadar âşığım ki nefes almak zor geliyor, diye yazıyorum günlüğüme. Yokluğu, ciğerimin yarısını kaybetmek gibi.

Sanki hayatım askıya alınmış. Mektuptan mektuba salınan bir sarkaca benziyor. Mektup geldiğinde o hafta neşeden uçuyorum. Sonraki hafta yavaş yavaş çökmeye başlıyorum. Tekrar yere indiğimde en kötü seçenekleri değerlendirmeye başlıyorum. Biriyle tanışmış olmalı, onu farklı, bambaşka biri gibi, yaşadığını hissettiren biriyle. Brezilyalı bir kadın. Dansçı. Brezilyalı bir dansçı kesin ve bir daha Yash'tan haber alamayacağım. Sonra bir mektup daha geliyor ve göklere uçuyorum.

Haziranda Knoxville'den gönderdiği uzun mektup coşku dolu. Onur derecesiyle mezun olmuş, babasının ambarına bir masa sandalye atmış, roman yazmaya başlamaya, günde beş sayfa yazmaya yemin etmiş. Bundan o kadar mutlu oluyorum ki kendimi birkaç gün beklemeye zorlamıyorum bile. Oturup hemen cevap yazmaya başlıyorum. Sana söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, diye yazıyorum, kelimeler içimden fışkırarak çıkıp karmaşa yaratıyor. "Ama yine de," diye devam ediyorum, "bunların hepsini var olmayan tek bir kelimeyle ifade edebilirim ve sen de tam olarak ne demek istediğimi anlarsın."

Temmuz mektubu çok daha kısa ve neşesiz. Babası iş yerinde bir diktatör, annesi de kaosun vücut bulmuş hali. Hemen ertesi gün şehirden ayrılırmış ama Fransa için para biriktirmesi gerekiyormuş. Kafka okuyormuş, "şu sıralar okumak için iyi bir tercih olmadığını görebiliyorum." Mektubun sonunda, şimdiye kadar kâğıt üstüne dökülmüş kurmacaların en kötü dokuz sayfasını yazdığını ve yakışır biçimde bunları alet kulübesinin arkasında bahçe artıklarıyla beraber yaktığını söylüyor.

En nihayet geliyor. Onu karşılamak için Charles de Gaulle'a gidiyorum ve ufak yatağıma getiriyorum. Aile, ağustosta çoğu

Parislinin yaptığı gibi şehirden gitmişti. Léa'nın Saint-Malo'daki annesini ziyaret ediyorlar. Tüm ev bize kalmıştı. Birbirimize bakarak, vücutlarımızı olabildiği kadar birbirine yaklaştırarak yan yatıyoruz, dar yatağıma ancak böyle sığabiliyoruz. Yeni biri gibi ama aynı zamanda tanıdık, değerli, heyecan verici. "Kesin olarak söyleyebilirim ki, seni seviyorum," diyor. Yavaşça hareket ediyoruz, –yirmi dört saattir uyanık– minik yatağımda ağır ağır sevişiyoruz. Orgazm olduktan sonra terli ve tükenmiş halde yatarken bana bebeğim diyor. "Seni ne kadar özlediğimi fark etmemişim."

Beraber ilk haftamızı Paris'te geçiriyoruz. Yanımda olmasını dileyerek gezdiğim her yeri ona gösteriyorum. Sanki onu, mutluluğumu paylaşmaları için tatlı akrabalarımla tanıştırmaya getirmişim gibi. Luco'daki at kestanesi ağaçlarına, Le Danton'daki telefon kulübesine, Champs de Mars'ta Yash'dan gelen son mektubu okuduğum çimen parçasına, bakın diyorum, geldi. İşte burada.

Proust turumuzu yapıyoruz, Carnavalet'de Proust'un odasının, tıpkı Proust'un yaptığı gibi duvarları mantar panolarla kaplanmış replikasını görüyoruz. Şimdi banka olan Haussmann Bulvarı 102 numaraya gidiyoruz, Proust orada on üç sene yaşamış, *La Recherche*'i o dairede yazmış. Dr. Gastrell'in anlattığı kadarıyla 1914'ün Eylül ayında Almanların Paris'i işgalinin arifesinde tam burada ay ışığında gözyaşı dökmüş. Swann'ın Odette'in yatak odasının kapısını bulmak için girdiği ara sokağı bile keşfediyoruz.

Bir akşam Fransızca sınıfından arkadaşlarım İrlandalı Deirdre, Hollandalı Loes, Loes'un arkadaşı Toulouse'lu Fabien'la dışarı çıkıyoruz. Pantheon yakınlarında bir bodrum katı barında buluşup köşedeki masaya sığışıyoruz. İçki almaya kalktığımda dönüp Yash'a bakıyorum; yeni arkadaşlarımın yanında, dirseklerini masanın üstüne dayamış, başı bir yana

eğilmiş, saçları alnından geriye doğru dalga gibi uzanıyor, yüzünde hınzır bir gülüş... Çevresindekilere bir hikâye anlatıyor. O tanıdık duyguyu hissediyorum yine, söylediklerini kaçırmamak için masaya bir an önce dönesim geliyor.

Madam Trèves'e en sevdiği restoran Lapis'e muhakkak gideceğime söz vermiştim, Yash'la gideriz diye beklemiştim ama Yash restoranın yaldızlı mavi kapısının dışında duran küçük tabeladaki menüyü görür görmez yemek için bu kadar para harcamayacağını beyan ediyor. Bu seyahat için tüm yaz para biriktirmişti ama belli ki şimdi tek kuruş harcamak istemiyor.

Onu 5. *arrondissement*'da sevdiğim ucuz bir Hint restoranına, Le Punjab'a götürüyorum. Paris'e taşınana kadar Hint yemeği tatmamıştım. İçeri girdiğimizde arka taraftan bir kadın bize sesleniyor, Yash da cevap veriyor ama ben ikisinin de ne dediğini anlamıyorum. Yash Hintçe bilmediğini söylerdi. Kadın bizi pencerenin kenarındaki tek masaya götürüyor, masa bir platformun üstünde, bir adım yukarı çıkmak gerekiyor. Kadının kocası da menüleri getiriyor. İkisi Yash'la sohbet etmeye başlıyor, Yash'ın bu dili pek iyi konuşmadığını söylediğini çıkarabiliyorum ama ikisi de buna itiraz edip bana dönerek Fransızca, Yash'ın çok iyi Hintçe konuştuğunu söylüyor.

Ailesinin Hindistan'ın neresinden olduğunu öğrenmek istiyorlar, Yash Delhi yerine başka bir isim veriyor, onlar da bu kasabayı bilmiyorlar ki bir harita getirip hep beraber aramaya başlıyor ama bulamıyorlar. Yash Hintçe sordukları bir soruyu anlamayınca bana dönüyorlar.

"*Comment s'écrit ce village?*"*

"*Je ne suis pas sûr*,"† diyor Yash. Çift onun Fransızca da bildiğini anlayınca çok seviniyor.

Arkadan bir yerden kadının babasını getirip tüm konuşmayı baştan alıyorlar ama yaşlı adam da bu kasabayı bilmiyor.

---

* (*Fr.*) Bu kasabanın ismi nasıl yazılıyor? (ç.n.)

† (*Fr.*) Emin değilim. (ç.n.)

Biz daha sipariş vermeden yemek getirmeye başlıyorlar. Etrafımızda dört dönüyorlar. Yash'a bayıldılar.

Eve dönerken Yash, "Ne kadar naziklerdi, değil mi?" diyor.

"Evet."

Uzun süre konuşmuyor. Elini tutuyorum. Mouffetard'da yürüyoruz. Etrafta kimsecikler yok. Dükkânlar kapanmış, restoranlar sessiz. Parisliler gitmiş, turistler de gecenin bu saatinde şehrin bu kısmıyla ilgilenmiyor.

"Bir Hint restoranına ilk kez gittim."

"Knoxville'de Hint restoranı yok mu?"

"Bir tane var. Oraya gitmem imkânsızdı. Ben büyürken Hindistan'dan Ölüm Yıldızı gibi bahsedilirdi. Adını ağzına alman bile yasaktı. İkinci sınıftaki öğretmenim bana Hindistan hakkında ekstra not ödevi verince babam kadını kovdurmaya çalışmıştı."

Elimi bırakıp yüzünü ovuşturuyor, yine sessizleşiyor. Sonra tekrar konuşmaya başlıyor. "Dört sene üniversite okudum, ne Hintçe dersi ne de Hindistan tarihi aldım. Bir tane bile Hint yazar okumadım. Seninle oraya gidelim. Babam bir daha benimle konuşur mu bilmiyorum ama gidelim. Bir gün gidersem bana katılır mısın?"

"Tabii ki."

O gece yatakta bana devamlı gördüğü bir rüyadan bahsediyor, rüyasında babasının cenazesinde konuşma yapıyormuş. "Utandırıcı derecede bir klişe, biliyorum. Ayaktayım, bazen kilisede, bazen çayırda, hatta bir seferinde depoda... Ama her seferinde yaptığım konuşma çok güzel. Her seferinde aynı kalan şey bu. Doğaçlama konuşuyorum, elimde yazı yok. Ama sanki daha önce aynı konuşmayı yapmışım gibi. Gerçekten başarılı bir konuşma. Herkes bayılıyor. Annem ile üvey annem ön sırada, el ele tutuşmuş ağlıyorlar. Her seferinde müthiş konuşuyorum."

"Ve baban hiçbir seferinde dinlemek için orada değil."

"Evet. Her seferinde ölü."

Yash'ı bizim de şehirden gitmemiz gerektiğine ikna ediyorum. Trenle önce Strasbourg'a, oradan da başka bir trenle Davos'a geçiyoruz. Yash, Thomas Mann'ın 1912'de karısı Katia'yı üç haftalığına ziyaret ettiğinde *Büyülü Dağ* kitabını yazmasına ilham olan sanatoryumu görmek istiyor. Sanatoryumun havası, kitaplarda veremli hastaların tedavi olmak için gittiği zamanların anlatıldığı kadar temiz ve keskin. Tren istasyonundan çıkıp, dört bir yanımızda yükselen, zirveleri açık mavi buz kesmiş Alplerin içinden kalacağımız butik otele yürürken sarhoş gibiyiz. Daha sonra, artık verem tedavi edilebildiği için astımlılara hizmet veren sanatoryumun devasa binasının önüne geliyoruz. Her odasında hastaların serin, temiz havayı soluyarak günlerini geçirmesi için büyük balkonların bulunduğu kocaman bir otele benziyor. Sanatoryumun arazisinde dolaşıp Hans Castorp ile Clawdia Chauchat gibi orada tanışmış veremli iki yabancı gibi davranıyoruz. Yash bana, Chauchat'nın Birinci Dünya Savaşı'nda Fransızların kullandığı makineli tüfeğin ismi olduğunu söylüyor.

Ertesi sabah güneydeki zirveye doğru on iki kilometre uzunluğunda, bütün gün sürecek bir yürüyüşe çıkıyoruz. Hava kararmadan dönebilmek için çok erken yola koyuluyoruz. Otel müdürünün oğlu bize öğle yemeği ve atıştırmalık bir şeyler hazırlıyor. Bizim yaşlarda, sarışın, irikıyım, İngilizceyi tutuk konuşan bir delikanlı. Yash onun baṇa kesik olduğuna emin, yürüyüş boyunca ağaçların veya kayaların arkasında saklanan İsviçreli adam şakaḷarı yapıp duruyor.

Yol boyunca genelde olduğu gibi kitaplardan konuşuyoruz, onları büyülü, eşsiz kılan şeyin ne olduğunu tartışıyoruz. Yash cevabın hikâyenin kurgusunda yattığını düşünüyor. Daima kurgu. Bu konuda tartışıyoruz. Ben birçok farklı öğenin, mesela imgeler veya diyaloglar gibi anlatının canlandığı kısımların etkisi olduğunda ısrarcıyım. Cevaben, farkı daima hikâyenin kurgusunun oluşturduğunu söylüyor. *Savaş ve Barış*'ın öyle müthiş

şekilde kurgulanmadığını söylüyorum, o da bana Tolstoy'un bu başyapıtında *İlyada*'yı ve *Aeneis*'i nasıl yeniden yarattığını göstermek için kitabı bana bölüm bölüm analiz ediyor.

Yürüdüğümüz patika dar, iki yanında ulu ağaçlar yükseliyor. Ara sıra derelerin üstüne kurulu dar köprülere denk geliyoruz. İlk bir saat, arkamıza baktıkça aşağıda ağaçların arasında kaybolmaya başlayan ufak kasabayı görebiliyoruz. Bir saat kadar sonra kasaba gözden kayboluyor. Derken birdenbire tepemiz açılıyor, gökyüzünü görüyoruz, pembe ve kırmızı çiçeklerle bezeli düz bir çayırlık önümüze seriliyor.

"Bunun olabileceğini söylemiştim."

"Haklısın," diyor.

Sırt çantamı yere koyup kollarımı açıp otların içinde koşmaya başlıyorum. Etrafımda dönerek son sesle "Hills are Alive" şarkısını söylüyorum. Sonunda yorulup yamacın dibine oturunca Yash yanıma geliyor. Bir süre uzanıp dağları ve gölgesini içimizde hissediyoruz. Sonra giysilerimizden kurtulup sevişiyoruz, ta ki boyunlarına dev çanlar asılı üç inek, onlardan hiç beklenmeyecek şekilde sinirle bize doğru koşana kadar... Çırılçıplak ayağa fırlıyor, kahkahalar atarken nereye kaçacağımızı bilemiyoruz. İnekler ansızın yön değiştirip gidince tekrar çayıra uzanıyor, yavaşça uzaklaşan çan seslerini dinliyoruz.

Yash parmaklarını boynumda ve omuzlarımda gezdiriyor. "Sanırım ömrümün sonuna kadar inek çanlarının sesinden tahrik olacağım."

Zirveye yaklaşırken düz kayalarla çevrili koyu yeşil bir göle rastlıyoruz. Yine kıyafetlerimizi çıkarıyoruz. Su buz gibi. Çözüleli çok olmamış. Her şeyin kaygan ve seksi hissettirdiği suyun içinde Yash'la oynamak, sırtına çıkmak, kollarının arasında öpüşmek istiyorum. Ne var ki Yash yüzerek havuzun öteki yanına kaçıyor. Sıcak kayalardan birine çıkıyorum, sular saçlarımdan belime ve bacaklarıma akıyor oradan da ayaklarımın dibine damlayıp küçük bir havuz oluşturuyor. Güneşte üstüm

kuruyor. Cildim parlak ve canlanmış gibi. Yash da sudan çıkıp yanımda dikiliyor. Elimi tutunca rahatlıyorum. Dudaklarımı boynuna bastırıp ona sıkıca sarılıyorum, onun saçlarındaki sular da omuzlarımdan belime akıyor, su damlaları buharlaşırken derimi gerginleştiriyor. Yash'a onu tüm kalbimle sevdiğimi söylüyorum.

Yüzümü kaldırıyorum, suratı çarpık.

"Sorun nedir?"

Cevap vermiyor.

"İyi misin, Hink?"

Kafasını sallıyor. "Bu kadar iyi hissetmek, canımı yakıyor."

Ağustos sonunda Paris'e döndüğümüzde Léa ile çocukları evde. Yash'la birlikte onları Métro'daki tenis derslerine götürüyor, mutfak alışverişlerini yapıyor, onlara yemekler hazırlıyoruz. Çocuklar çok geçmeden Yash'a bağlanıyor, Léa da bana Yash bu kadar muhteşem biri olmasa asla odamda kalmasına izin vermeyeceğini söylüyor. Yash ile Laurent NATO veya *prosecco* gibi alakasız konularda şevkle tartışıyor. Yash'ın eve dönmesine bir hafta kala Laurent ona şirketinde iş teklif ediyor, bu şirket daha önce hiç duymadığım ve uzun bir süre Fransızlara özgü bir şey sandığım *l'intelligence artificielle* diye bir alandaymış. Laurent bunun heyecan verici ve geleceği olan bir sektör olduğunda ısrarcı. İçişleri Bakanlığı'nda bir arkadaşı varmış, bu sayede bürokratik işler çok hızlı hallolabilirmiş. Yash birkaç gün düşündükten sonra teklifi kabul ediyor. Yash burada kalacak! Gerçek maaş kazanacak. Bir daire tutabiliriz, ben de sene sonuna kadar Léa'yla çalışır sonra da özel İngilizce dersleri verip gerçekten yazmaya başlayabilirim.

Artık binmeyeceği dönüş uçağının kalkışından önceki akşam köşedeki telefon kulübesine gidip kıyafetlerini ve kitaplarını postalamasını istemek için babasını arıyor. Ve oracıkta, on dakikadan kısa sürede, fikrini değiştiriyor.

Başta, fikrini tekrar değiştirebilirim sanıyorum. "Bu kırk yılda bir karşına çıkacak bir fırsat," diyorum. "Laurent sana *çalışma izni* çıkaracak. Bay Temkinli biraz ânı yaşamalı."

"Veya bir sene Fransız bürokrasisiyle cebelleşip belgeler tamamlanamadan sınır dışı edileceğim." Babası kafasına ışık hızıyla girmiş.

"Babanın senin için daha iyi fikirleri mi varmış?"

"Konu o değil. Asıl planıma sadık kalmalıyım."

Asıl plan? Benim böyle bir plandan haberim yok.

"New York'a taşınmak için para biriktirme planı."

New York mu?

"Liseden bir tanıdığım orada yaşıyor. Houghton Mifflin'de çalışıyor. Giriş seviyesinde bir iş, yine de sektörle iç içe. Geçen ay Philip Roth'la yemeğe çıkmış."

New York'a hiç gitmemiştim. Filmlerde hep çok kasvetli dururdu. Bu plan bana makul gelmiyor.

"Paris her açıdan New York'a beş basar."

"Yazar olmak istiyorsan, hayır."

"Öyle mi? Burada yazılan boktan romanları sayalım haydi. *Ulysses*, *Güneş de Doğar*, *Madam Bovary*." Sonuncusunun nerede yazıldığını bilmiyorum ama paramı onun da bilmediğine yatırıyorum.

"New York, o zamanların Paris'i işte," diyor.

Bütün gece, Paris'teki son akşamında, uyumayıp bu konuyu tartışıyoruz. Daha geçtiğimiz sonbaharda Paris'te yaşamanın hayalini kurmamış mıydık? O hayale ne olmuştu? Ne olmuştu?

"Yani," diyor Yash pes edip bana sokularak, "New York'ta yaşamak istemiyor musun?"

"Pek değil."

"Ama benimle?"

"Ben yeşilliği seviyorum."

"Benimle, bir parkın yakınlarında?"

"Ne zaman?"

"Ne zaman yeterince para biriktirirsem."

Yash'ın geri dönmesi, tekrar babasıyla çalışması, mutsuz olması müthiş bir hata gibi geliyor, hem de burada, yanımda kalabilecekken.

Yaptığımız son seks hüzünlü. En azından benim için öyle.

Pencereden şafağın ilk ışıkları içeri dolmaya başlıyor. Bir saat sonra havalimanına gidecek. Gözyaşlarımı durduramıyorum.

"Ocak ayına ne dersin?" diyor. "Ocak ayında yeterince para biriktirmiş olurum."

Böylece, gidiyor. Onsuz Paris tüm çekiciliğini yitiriyor. Odamda yeşil çantasının durduğu yerde koca bir boşluk var. Tekrar *le facteur** oluyorum, her sabah ve her akşam gümüşi posta kutusuna bakıyorum. Nadiren mektup yolluyor. Babasının kabul ettiği kadar uzun saatler çalışıyormuş, bazen haftada altmış saat. Ben de çocuklar okuldayken özel ders vermeye başlıyorum. Dışarı çıkmayı bırakıyorum. Hiçbir şey satın almıyorum. New York için para biriktiriyorum.

Ekim ortasında Yash'ın sesini duymaya ihtiyacım var. Bir pazar akşamüzeri köşedeki telefon kulübesine gidiyorum. Yash'ın veya üvey annesinin telefonu açmasını umarak telefonun çalışını dinliyorum ama şans benden yana değil.

Babası ismimi birkaç kez duymuş gibi davranıyor. Fırsat bulur bulmaz Yash'ın beni aramasını rica ediyorum.

"Numaranı biliyor mu?"

"Evet."

"Hâlâ Avrupa'da mısın?"

"Evet."

"Çok tuzlu bir arama olur. Faturası da bana patlar."

"Size geri ödemesini yapacaktır."

"Söyleyeceklerini mektuba yazmak daha güzel olmaz mı?"

---

*(*Fr.*) Postacı. (ç.n.)

Telefondan bipleme sesi geliyor. On saniye sonra bir bozukluk daha atmam gerekiyor yoksa hat düşecek.

"Öyle yaparım. Teşekkürler Bay Thakkar."

Yash geri aramıyor.

Brooklyn'de yaşayan Carson'a mektup atıp kiralık daire soruyorum, o da bana hızlıca dönüp, bir arkadaşının arkadaşının Navy Yard ile köprü arasında bir yerde, savaş öncesinden kalan binalardan birindeki giriş katı dairesini kiraya vermek istediğini yazıyor. Bu adresin neresi olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Yash'a bahsedilen arkadaşın adresini ve telefon numarasını yolluyorum, Carson'a da bu evle ilgilendiğimizi yazıyorum.

Birkaç hafta sonra Yash'tan her zamanki kalın mektuplarından biri geliyor, içindeki sarı kâğıtlar babasından, viski dağıtım şirketinden, mayonez ile mentollü krem gibi kokan bir adamla paylaşmak zorunda kaldığı masadan şikâyetlerle dolu. Nihayet son sayfada Carson'ın arkadaşıyla konuştuğunu, dairenin düzgün durduğunu yazmış. Hafta sonunda kadına çek yollayacak, o da daire anahtarlarını gönderecekmiş. 1 Ocak'ta taşınabilirmişiz.

Tasarruf etmek için tatilde eve gitmiyorum. Léa ile Laurent Roma'ya gidiyor, çocuklar da tatillerini 16. *arrondissement*'da yaşayan babalarıyla geçiriyor. Şehirde kalan birkaç öğrencim var, ayrılmadan önce onlardan biraz daha para kazanıyorum.

Noel'de Yash beni arıyor. İyi miyim diye soruyor. Benden bir süredir haber almamıştı.

"İşler tam tersine döndü." Sesimin ne kadar yabancı çıktığını duyabiliyorum.

"Sorun nedir, Hink?"

"Yoruldum. Devamlı seni özlemekten yoruldum."

Kelimeler anlamsız. Onu görmem gerekiyor.

"Anlıyorum," diyor. "Uzun bir sonbahar oldu."

"Evet."

Ocak başına dair lojistik planları yapıyoruz. Bana Newark'a uçağının benden bir saat sonra ineceğini söylüyor, gümrükten geçmek için bolca zamanım olacak. Sonra ikimiz de Delta'yla uçacağız. Bagaj teslimde buluşacağız. Dairenin anahtarlarını almış. Onları unutmayacağına söz veriyor.

Bagaj alım yerine Yash'ın uçağının inişinden on beş dakika önce varıyorum. Annemin eski krem rengi dev bavuluna yaslanıp ekranda Yash'ın uçuşunun belirmesini bekliyorum. Sonunda beliriyor. Valizleri üçüncü konveyöre gelecekmiş. Krem rengi bavulumu oraya sürükleyip tekrar oturuyorum. Bant hareket etmeye başlıyor ama daha çantalar yok. İki kadın yürüyen merdivenlerden gelip bandın başında beklemeye başlıyor. Yanlarına gidip Knoxville'den gelip gelmediklerini soruyorum. Oradan gelmişler. Yash inmiş. Gidip bavulumun üstüne tünüyorum yeniden.

Delta rozeti takmış bir adam yanımdan geçerken bana, "Birileri pek mutlu," diyor.

Gözlerim yürüyen merdivende. Bacaklarımın arkası karıncalanıyor. Karnım ağrıyor. Midem tüm hafta berbattı. Yash'la tekrar banyo paylaştığımızı hayal ediyorum. Eskiden bana Kokuşuk Hinky derdi. Yürüyen merdivenden inip üçüncü konveyörde bavullarının bantta belirmesini beklemeye başlayan kalabalığa sarılmak istiyorum çünkü hepsi Yash'la aynı uçağı paylaşmıştı. Yash'ın uçaktan en son ineceğini biliyorum. Hep yavaş yürür. Tuvalete uğrayacak, biraz su içecek. Annem bir seferinde bana telefonda "Bana sorarsan biraz uyuşuk birine benziyor," demişti. Söylediği beni şaşırtmıştı. Nasıl anneme bu izlenimini vermiştim? Halbuki Yash'ın zihni ne kadar kıvrak. Uyuşuk mu? Yürüyen merdivenden inen insanları izliyorum. Hiçbiri Yash'ın güzel yüzüne sahip değil.

Onu ne kadar sevdiğimi bilse korkardı. Altıncı sınıfta bana

salıncakların yanında çıkma teklif eden Willie'yi düşünüyorum. O hafta her akşam beni aramıştı. Hamsterları, Sailor ile Glory'den konuşmuştuk. Glory'nin yanaklarını çekirdekle doldurduğunu, boynuna dokunursan armut koltuklar gibi içerideki taneleri hissettiğini anlatmıştı. Sailor ise böyle yapmıyormuş. Willie ile o cumartesi günü alışveriş merkezinde buluşup el ele dolaşmıştık. Ebeveynlerimiz bizi almaya gelmeden önce yemek katındaki tuvaletlerin kapısında beni öpmüştü. Bana çok iyi öpüştüğümü söylerken, ben de üçüncü sınıfın başından beri ondan hoşlandığımı söylemiştim. O sene giydiği açık mavi gömleği ve dördüncü sınıfta matematik kitabının arkasına çizdiği tavşanları hatırladığımı anlatmıştım. Ertesi gün telefon edip benden ayrılmıştı. Boğazıma yumru oturup gözyaşlarım akmaya başlamadan neden, diye sorabilmiştim. Baskı altında hissediyormuş. Ondan uzun süredir hoşlandığımı söylediğim içinmiş. Ona Sailor gibi hissettirdiğimi söyledi.

"Nasıl yani?" diye fısıldadım.

"Çünkü senin kafan bana dair bir sürü anıyla dolu ama bende durum öyle değil, bana garip geldi."

Bavulumun üstünde otururken o telefon konuşmasını düşünüyorum. Willie bence iyi bir benzetme yapmıştı. Ayrıca son derece dürüsttü. Yash'a bu hikâyeyi henüz anlatmadım. Endişeleneceği bir şeyler çıkarmasını istemedim. Evimizde ona Willie Sylvester'dan bahsedeceğim. Adını çok sevecek. Tam bir kitap kahramanı ismi, diyecek.

Konveyörün ortasındaki delikten bavullar belirip bandın ortasında kaymaya başlıyor. Herkes bir anda bavullarını alıp ortadan kayboluyor. Çok geçmeden bantta dönüp duran güdüşi bir bavul kalıyor. Yash'ın değil. Gidip varan uçuş tabelasını inceliyorum. İki saat sonra Knoxville'den bir uçak daha gelecek. Tuvalete gidiyorum. Jetonlu telefonların yanından geçiyorum ama kullanmıyorum. Bekliyorum. Bir saat sonra telefonlara gidip Carson'ı arıyor, Yash'ın bana mesaj bırakıp

bırakmadığını soruyorum. Bırakmamış. Knoxville'den gelen bir sonraki uçak iniyor, Yash onda da değil.

Telefonlara yeniden gidip babasını arıyorum. Kalbim güm güm atıyor.

Ağlamamaya çalışıyorum ama gözyaşlarım dökülüyor. Telefonu üvey annesi açıyor. Küçük bir lütuf işte.

"Ah, Jordan, sen arayacaksın diye endişeleniyorduk."

"Ne oldu?" Sesimin telefonun etrafındaki üç duvarda çınladığını duyuyorum.

"Ah, canım benim. Sakin ol. Yash iyi. Sana iletmemi istediği bir mesaj var. Geç saate kadar araba sürecek ve yarın Carson'ın evini arayıp seninle konuşacağını söyledi."

"Araba mı? Buraya *arabayla* mı geliyor?"

Cevap vermiyor.

"New York'a arabasını mı getiriyor?" Yash aylar önce bunu yapmamaya karar vermişti.

"New York'a gelmiyor, canım. Atlanta'ya, Sam'in yanına gidiyor."

Bir şekilde beni Brooklyn'e götürecek bir taksi buluyorum. Yol boyunca hüngür hüngür ağlıyorum. Şoför tek kelime etmiyor. Nihayetinde burası New York. Taksicinin görmediği şey kalmamıştır.

Zili çalıyorum, Carson eskimiş terlikleriyle aşağı iniyor.

Ceketimin düğmeleri artık iliklenmiyor, o yüzden Carson o anda karnımı ve kendimi soktuğum belayı görüyor.

"Ah, canım."

Kollarında hüngür hüngür ağlıyorum.

"Haberi var mı?"

Kafamı hayır anlamında sallıyorum.

"Ah benim minik kuşum," diyor.

Uzun süre sarılıyoruz, sonra ağır bavulumu merdivenlerden çıkarıyor.

- II -

Oğullarım arabanın arka kapısından kendilerini dışarı atıp toprak yoldan gümüş kaydırağa koşuyor. Kaydırağın metal merdivenlerinde adımları çınlıyor.

"Ne kadar eski moda," diyorsun, yanımda salıncağa doğru arkalarından giderken.

Neden buradasın, diye sormak istiyorum.

Park, Atlantik Okyanusu'na uzanan parmak şeklinde uzun bir kara parçasında. Etrafımızdaki çamların arasında su ışıltıları dans ediyor.

Tepeye önce Harry ulaşıyor, Jack de hemen arkasında kardeşinin sırtına asılıyor. Hızla aşağı kayıyorlar. Jack toprağın içinde bir yana devrilirken yanında Harry'yi de götürüyor, ikisi de yerde yuvarlanıp kahkahalar atıyor. Oğullarım, beş ve yedi yaşında.

Gözlerini onlardan ayırmadan kafanı sallıyorsun. "Bu kaydırak fazla yüksek ve çok dik. Burada güvenlik kuralları yok mu?"

"Yönergeleri incelemem lazım Bay Temkinli."

Bana bakıp gülüyorsun. Oğlanlar yerden kalkıp kaydırağa tekrar tırmanmak için koşmaya başlıyor. Basamaklara önce Jack varıyor.

Herkesin Jack için söylediği şeyleri senin de söylemeni bekliyorum, ne kadar hızlı, ne kadar gözüpek olduğunu, yakında kardeşine kök söktüreceğini...

Oğlanlar tekrar kaydıraktan kayarken "Çocukların çok mutlu," diyorsun.

"Daha geleli iki saat bile olmadı."

"Anlayabiliyorum. Tüm arkadaşlarımın çocukları berbat halde. Bunlar düzgün."

Eğilip, yerden kurumuş bir çam iğnesi alıyorsun. "Tanrım, bunlardan görmeyeli kim bilir kaç zaman oldu..."

Sanki ben bilirmişim gibi.

"Harry! Jack!" Onlara doğru hafif tempoyla koşuyorsun. Bir zamanlar vücudun maratoncularınkine benzerdi, kalça kasların gri eşofmanlarından belli olurdu. Şimdiyse her yerin ağrıyormuş gibi bir halin var. "Haydi buna tırmanalım." Salıncakların ardında, okyanusun parıltısında koyu gölgeler gibi gözüken çam ağaçlarından birini işaret ediyorsun.

O zamana kadar Jack hiç ağaca tırmanmamıştı sanırım. İkisi de bana bakıyor, kafamla onaylayınca sana koşuyorlar. İkisi de birer elini tutuyor. Acaba şaşırdın mı? Jack sekerek yürümeye başlıyor. İkisi de seninle ne kadar rahat. Normalde başka erkeklerin yanında çekimser davranırlar, eğer bu erkek babaları değilse tabii.

Bir ağaç seçiyorsun. Ben de altına yerleşiyorum. Hemen işe koyuluyorsunuz. İlk dala çıkabilmesi için Jack'i kaldırıyorum, ardından örümcek maymunu gibi tırmanmaya başlıyor.

"Daha yukarı mı çıkalım?" diye soruyorsun ikisine.

"En tepeye!" diye çınlıyor sesleri.

Yukarıdan gıcırtılar, ufak dalların kırılma sesleri geliyor, benim bir şey dememe gerek kalmadan sen duruyorsun, oğlanlar da senin olduğun yere kadar tırmanıp duruyor.

"Anne, bizi hâlâ görebiliyor musun?" diyor Jack. Bacaklarını açıp büyük bir dala binmiş, sanki at biner gibi elini vuruyor. Kaysa onu kolayca yakalayabilirim.

"Birazcık," diyorum.

Üç tane yüz aşağıya bana bakıyor, spor ayakkabılarınızın tabanları tepemde salınıyor. Oğlanlara Apollon'dan kaçan Daphne'nin hikâyesini, ormanın içinde durmaksızın koşup

nehir tanrısı babasını yardıma çağrışını, sonra kollarının dallara, ayaklarının köklere dönüşünü anlatıyorsun. Ellerinin ayasını ağacın gövdesine koyuyorsun. "Ve birkaç saniyeliğine," diyorsun, "Apollon kadının kalp atışını ağacın kabuğundan hissedebilmiş."

Oğlanlar da ellerinin ayasını ağacın gövdesine yaslıyor.

Bir sincap yan ağaçtan tepenizde bir dala atlıyor, aşağıya bakıp sizi görünce şaşkınlıkla geri sıçrıyor. Üçünüz de gülüyorsunuz, çamın iğneleri titreşiyor.

Ne biliyorsun ve neden buradasın?

Oğlanlarla birlikte aşağı iniyorsun.

"Benim rekorum on bir," diyor Harry.

"Ne? İnanamıyorum," diyorsun.

"Benimki dokuz buçuk," diyor Jack.

"Buçuk?" diyorsun. "Buçuk nasıl oluyor görmek isterim."

Sonra sizi duyamayacağım kadar uzaklaşıyor, suya doğru koşuyor, bodur çalılardan oluşan ufak seti atlıyorsunuz. Islak kumlara ulaştığınızda üçünüz de yavaşlayıp eğilip düz taşlar aramaya başlıyorsunuz.

Sincaptan hallice, tüy yumağı bir köpek etrafımda havlayarak daireler çizmeye başlıyor.

"Fabio!"

Yaşlı bir kadın elinde ince bir kayışla çocuk parkının içinden geliyor. "Özür dilerim. Arabanın kapısını açınca fırlayıp kaçtı."

Kadın kayışı takmak için eğildiğinde Fabio hareket etmeyi bırakıyor. Hatta rahat taksın diye minik boynunu uzatıyor.

"Şirin köpek," diyorum.

Kadın dikilip suya bakıyor. "Şirin çocuklar."

Kumsaldaki oğlanları izliyoruz, saçları gür, bedenleri incecik. Nasıl taş sektirdiklerini gösteriyorlar. Silas'ın onlara öğrettiği gibi bir ayaklarını geriye alıp arkaya doğru geriliyor, taşı

suyun yüzüne paralel olacak şekilde fırlatıyorlar. Jack kumsalda zıplayıp duruyor. Harry kolunu kafasının arkasına kadar geri çekiyor. Sen de taş sektirmeyi deneyince şaşkınlık çığlıkları yükseliyor. Çocuklarla çak yapmak için eğiliyorsun.

"Babaları da şirin," diyor kadın.

"Babaları o değil." Sesimin bu kadar sert çıkmasını istememiştim.

Kadın alınmış gibi değil. "Emin misin?"

Gülüyorum. Kumsalda üç siyah kafa düz taş aramaya devam ediyor. "Uzun yıllardır onu ilk görüşüm." Tam yirmi bir sene.

"Hah."

"Evet."

Kadınların bir şeyleri bu kadar hızlı çözmesine bayılıyorum.

Kumsaldan bir kez daha kutlama sesleri yükseliyor. Jack bir zafer turu attıktan sonra gelmem için bana el sallıyor. Fabio'nun kulaklarının arasını sevip suya gidiyorum.

Arabayla eve dönerken oğlanlar uyukluyor. Bana kışın okuduğun bir kitabı anlatıyorsun, İzlanda ve koyunlar hakkındaymış. Silas arabasını, garaj yoluna koyduğun kiralık arabanın arkasına çekmiş, o yüzden ben de sokağa park ediyorum. Jack'in arkadaşı Otis yolcu tarafının açık penceresinden kafasını sokuyor.

"Krater zamanı," diyor. Sonra yüzünün birkaç santim dibindeyken seni fark ediyor. "Bu kim?"

Cevabı beklemiyor. Harry ile Jack'i arabadan indiriyor, hep beraber Otis'lerin yan taraftaki bahçesine koşuyorlar.

"Krater mi?" diye soruyorsun.

"Uydurdukları oyun. Sanırım Ay'da geçiyor."

Eve giderken kiralık arabana uğrayıp arka kısımdan eşyalarını alıyorsun. Paris'e getirdiğin yeşil çanta. Şimdi de Maine'de. Çantayı görmek beni sarsıyor. Arabana hemen geri koymanı

diliyorum. Keşke bu taraflardaki arkadaşlarını ziyarete geleceğini söylediğinde bende kalmanı teklif etmeseydim.

Massachusetts'ten buraya Silas'la, Harry'nin doğumundan önce taşındık. Cambridge'teki ufak dairemizi satınca Portland'da şu an yaşadığımız üç yatak odalı evimizi hayli hayli alacak kadar para elimize geçmişti. Burası eski bir ev, tavanı alçak, sıvasından at kılları gözükmeye başlamış, hatta alt kattaki kiler odasında ahşaptan tuvalet kalıntıları bile var.

Peşimden yan verandaya geliyorsun, kapıdan içeri giriyoruz. Köpeklerim çam ağacı parkelerin üzerinde tıkırdayan seri adımlarla seni koklamaya geliyor. Onlarla ilgilenmek için çömeliyorsun.

Buldog'umuz Nelson yüzünü seninkine sokmaya çalışırken, "Bu kim?" diyorsun, Otis'i müthiş şekilde taklit ederek. "Ve bu kim?" diyorsun, beagle Maxine kuyruğuyla sandalyenin ayaklarını kamçılıyor. Yüzünü kaldırıp bana bakıyorsun. "Köpek baktığını bilmiyordum."

Omuz silkiyorum. Niye bilecektin ki?

Tam o sırada odun sobasının altından kaykılarak çıkan Lupe çağrılmışçasına mutfağın diğer yanından gerine gerine gelip alnını dizine dayıyor. "Veya hüzünlü bir kedin olduğunu..." Kedinin alnından başlayıp kuyruğunun ucuna kadar okşuyorsun. "Kahramanlarının evcil hayvanları yok ama."

Hangi kitabımı okuduğunu bilmiyorum.

Çantanı alıp merdivenin yanına koyuyorum.

"Vay be," diyorsun, solundaki oturma odasına bakarken. "Sanki Breach'teyim."

"Neden?"

"Öyle hissettirdi."

Buzdolabından iki bira alıp seni tekrar dışarı çıkarıyorum. Evimin Breach'le alakası yok. Verandada ahı çıkmış iki hasır sandalyeye yerleşiyoruz. İşin hakkında sorduklarımı yanıtlıyorsun, ben de seninkileri cevaplıyorum. Ne anlattığımın

farkında değilim. Burada olman o kadar garip geliyor ki... Konuşmanın iniş çıkışları, kafanı eğişin, vücudunu oynatışın, bileklerindeki tüyler, dudağındaki yara iziyle bu kadar tanıdık olman sinirlerime dokunuyor. Ara sıra yan taraftan oğlanların sesi kulağıma geliyor, beni kendime getiriyor. Bir yanımsa Silas'ın evde olduğunun ve aşağı inmediğinin farkında. Ev, geldiğimizi fark etmeyeceği kadar büyük değil. Nerede olduğunu merak ediyorum, onu bulmaya gitmeyişim sana garip geliyor mu acaba diye düşünüyorum.

Bana iki sene boyunca çalıştığın bir davayı anlatıyorsun, öğrencilerinden haraç kesen bir sağır okuluna karşı, kazanılacağı net bir yolsuzluk davasıymış ama senin yardımcı avukatının cinsel suistimali nedeniyle dava düşmüş. "Okulun müdiresiyle yatıyormuş," diyorsun. "Hâlâ da yatıyor. Geçen ay düğünlerine gittim."

Gülüp gözlerimi yumuyorum, gözlerimi açmak zorunda kalmamayı diliyorum. Bu yakınlık bana çok fazla geliyor. Kökleri çok derine iniyor. Neden geldiğini bilmiyorum. Ve artık oğlanların sesini duyamıyorum. Silas hangi cehennemde?

• • •

Brooklyn'de bir hafta Carson'la kaldım. Krem rengi bavulum stüdyo dairesinin çeyreğini kaplıyordu. Telefon çaldığında Carson işteydi, ben de açmadım. Carson eve geldiğinde, seninle konuşmayı reddettim. Carson'a telefonda, para biriktirmeye ve her şeyin bir zamanı oluşuna dair birtakım laflar zırvalamışsın, yayıncılıktaki arkadaşının finans alanında bir işe geçtiğini, yaşam masrafı New York'a göre çok daha düşük olan Atlanta'da ucuza yaşayıp roman yazabileceğini söylemişsin. Kaderin ağlarını örmesine dair Homeros'a göndermeler yapmışsın.

Sonunda Carson "Var mısın yok musun?" diye sordu.

Cevap vermedin.

Carson da "O zaman bırak gitsin," deyip telefonu kapattı.

Phoenix'teki annemin yanına gidip beş ay orada kaldım. Olan biteni düşününce bunu söylemek tuhaf olsa da annemle çok güzel zaman geçirdik. Annemin ölümünden önce beraber uzun uzun zaman geçirebildiğimiz son birliktelik oldu. Annem kararımı bir kez bile sorgulamadı. Yardıma muhtaçtım ve annem de hiç düşünmeden bana destek oldu. Evlat edinme kurumu buldu. Oradaki çift kişilik koltukta oturup, isimleri veya adresleri yazmayan, sadece meslekleri, kendi yazdıkları tanıtımları, fotoğrafları olan insanlarla dolu üç klasörü benimle inceledi. Fotoğraf çekilirken kameraya değil birbirine bakan bir çifti seçtim. Benimle doğum derslerine geldi, ilaç almak istemiyordum. Doğum başladığında bakabildiğim tek yer annemin gözleriydi. "Hiç sorun yok, birazdan bitecek," dedi, tekrar ve tekrar. Sonunda bebek doğduğunda haberi annem verdi: "Ah canım, bir kız." Onunla bir saat geçirmemize izin vardı, sonra bebeğe veda ettik. O kız bebek benim değildi. Bunu hep bildim. Onu ben büyütemezdim.

Kendi kendime ona Daisy ismini vermiştim.

Bazen hâlâ aklıma geliyor, bir görüntüden ziyade bir his, pişmanlıktan ziyade bir sıcaklık olarak. Birçok konuda endişe duyuyorum ama Daisy için tek bir an bile endişelenmiyorum. Bir şekilde, iyi olduğunu biliyorum.

Biralarımızla verandada oturuyoruz.

"Burada gerçekten bir hayatın var demek."

"Evet. Senin de gerçek bir hayatın olduğunu düşünüyorum."

"Yok." Yüzünü indirip ellerini kotuna sürtüyorsun. Faulkner'ın *Döşeğimde Ölürken*'i okuduğu kaseti aklıma geliyor birden. Arabanda onu ne çok dinlerdik. *Anse dizlerini ovuşturup duruyor*. En sevdiğimiz cümle buydu. Faulkner'ın güneyli aksanı vurgularıyla cümle davul ritmi gibi çıkıyordu.

Anse dizlerini ovuşturup duruyor. Aylar boyunca rasgele anlarda bu cümleyi tekrarlayıp durmuştuk. Bir an bunu hatırlatacaksın sanıyorum, belki de öyle yapacaktın ama o an Silas garaj yolundan çıkıp geliyor.

Koşmaya gitmiş. İşten sonra genellikle koşuya çıkar. Nasılsa, bunu unutmuşum.

Yüzü kızarmış, biraz da terli. İkişer ikişer merdiveni çıkıp yanımıza geliyor. Normal zamanlarda sarılıp öpüşürdük, Silas yüzümü nemli tişörtüne bastırmaya çalışır, ben de tiksinmiş gibi yapardım fakat şimdi ikimiz de senin önünde nedense biraz utanıyoruz. Ben onu öpmeye davranıyorum, o da aynı anda sarılmaya, böylece çenem kulağına çarpıyor.

İkiniz el sıkışıyorsunuz. Sen tekrar yerine oturuyorsun, Silas da trabzanlara yaslanıp Logan'dan buraya yolculuğunun nasıl geçtiğini ve hangi arkadaşlarını göreceğini sormaya başlıyor.

Yemek hazırlamam gerek deyip oradan kaçıyorum.

Üç sene sonra Pennsylvania'da yüksek lisans yaptığım sıralarda bir gece geç saatte telefonum çaldı. "Ivan öldü," dedin.

O sabah ölmüştü. Telefonu kapatamıyordum. Seni dinledim. Ivan birkaç hafta içinde bağırsaklarının delinmesine sebep olan bir enfeksiyon kapmış. Sam ile sen bütün bu süreçte hastanede Ivan'ın yanında kalmışsınız. Son zamanlarında ona dönüşümlü olarak Joyce, Shakespeare, Dylan Thomas okumuşsunuz.

Üç saat konuştuk. Bir noktada bana Ivan'a okuduğun pasajları okumaya başladın. Sonra sana beni hatırlattığını söylediğin bir parça okudun. Céline'in *Gecenin Sonuna Yolculuk*'undan bir pasajdı. Anlatıcı Molly isimli bir kıza tren istasyonunda veda edişini anımsıyordu. Kıza doğru düzgün veda etmemişti, ilişkilerinin güzelliğini ve değerini kavrayamamıştı. Çok güzel bir pasajdı. Pişmanlıklarla doluydu. Bir yerde kadını öptüğünü ama aslında gerektiği gibi öpmediğini anlatıyordu.

Sonraları o kitapta bu pasajı bulmaya çok uğraştım ama başarılı olamadım.

Bana bu satırları okudun ama üstüne yorum yapmadın, ben de bunu yapmanı istemedim. Bizi ayrı düşüren şeyler üstüne konuşmadık. Sana çocuğumuzdan veya yüksek lisansta içinde bebek olmayan tek bir öykü bile yazamayışımdan bahsetmedim.

O kış birkaç kez daha aradın. Baharda görüşebilir miyiz diye sordun, hayır dedim. Halbuki Pennsylvania'daki o yapayalnız kışta seni nasıl da göresim gelmişti. Sesini duymak içimdeki tüm sevgiyi uyandırmış ama yaralarımı da yeniden açmıştı. Sana tüm kalbimle bir daha güvenemezdim. Tekrar aramadığına sevindim.

Sonraki sene içinde bir şiir yazılı mektubun geldi. D. H. Lawrence'ın şiirini, sarı yapraklara mavi tükenmez kalemle kopya etmiştin.

"Fil, dev yaşlı mahluk," diye başlıyordu, "eşini geç bulur." "Dev, utangaç kalplerinin hızlanması için tahammül bekler."

Ben fil değildim. Kalbim hiç yavaş olmamıştı. Mektubu parçalara ayırdım.

Silas'la verandada kalıyorsunuz. Mutfakta tek başıma olup senin yanlış tespitlerinden uzaklaşabildiğime memnunum. Breach gösterişli, anneanne tarzı, 1957'de donup kalmış bir yerdi. Bizim evimizse çocuklarla, hayvanlarla dolu, orayla alakası yok. Silas gülüyor. Onu sorgulamanı umursamayacak. Onu değerlendirdiğini fark etse de vereceğin kararı merak etmeyecek. Bir seferinde, çok iyi tanımadığımız bir çiftle akşam yemeği yedikten sonra evlerinden ayrılırken açık pencereden konuşma sesi geldiğini duyduk. "Ee, onları nasıl buldun?" Ben cevabı duymak için yavaşladım ama Silas beni çekiştirip garaj yolundan çıkardı. Bilmek istemiyordu.

Tel kapıdan duyabildiğim kadarıyla sohbetiniz canlı geçiyor.

Tavuk butlarını baharatlayıp ızgaraya koyuyorum. Kuşkonmazları temizleyip buharda pişmeye bırakıyorum. Senin içeri girip oturma odasından tuvalete gittiğini görüyorum. Dönerken kapı girişinde durup yardım ister miyim diye soruyorsun. Eline bir bira daha tutuşturup seni verandaya yolluyorum. Masayı kurarken *Görünmez Adam* hakkında konuştuğunuzu duyabiliyorum. Silas'a gelecek dönem derste hangi kitabı okutacağını sormuş olmalısın. Silas'a seslenip oğlanları yan taraftan toplamasını istiyorum, ikiniz birden bahçeye iniyorsunuz. On dakika sonra cümbür cemaat dönüyorsunuz, Harry ile Jack sana Krater'in kurallarını açıklıyor.

"Peki neden daha en baştan üç taşı alıp oyunu kazanamıyorsun?" diye soruyorsun.

"Çünkü sadece bir taraf kraterin nerede olduğunu biliyor."

Gözlerini kocaman açıyorsun. "Krater yer mi değiştiriyor?"

"Evet!"

"Ve büyüklüğü de değişebiliyor?"

"Evet!"

"Muhteşem," diyorsun.

Masaya yerleşiyoruz, sen oğlanların arasına oturuyorsun. Jack heyecandan ayaklarını sallayıp sandalyesine vurup duruyor. Senden hoşlanıyor.

"Ziyafet hazırlamışsın," diyor. "Her akşam böyle mi yiyorsunuz?"

"Tabii," diyor Harry.

Ev ahalisi diğer bahçedeyken hollandez sos yapacak vakti bulmuştum.

Jack sana küçük kâseye koyduğum sosu uzatıyor. "Bunu denemelisin. Çok leziz."

Oğlumun iltifatının üstüne bana gülümsüyorsun. Yaptığım soslara yabancı değilsin, hepsini Paris'teyken öğrenmiştim. Tadına bile bakmadan hollandez sosu tabağındaki her şeyin üstüne boca edince herkes gülüyor. Tavuğu kesmeye başlıyorsun,

nasıl yiyeceğini adım adım biliyorum, sol elindeki çatalın arkasına tavuk, kuşkonmaz ve sos koyup yiyeceksin.

Sonraki birkaç dakika boyunca sadece tabakların üstünde gezen çatal bıçak sesleri duyuluyor. Sadece sen değil, diğer üçü de kurt gibi yiyor.

"Neden tuvalette Crested Butte'un fotoğrafı var," diye soruyorsun. "Oralı mısın Silas?"

Silas gülümseyip başını sağa sola sallıyor.

"Babam anneme çıkma teklif etmiş," diye başlıyor Harry. "Ama randevu günü onunla buluşmak yerine Crested Butte'e gitmiş."

"Gerçekten mi?"

"Sonra babam anneme kartpostal yollamış, annem de onu affetmiş."

"Bir kartpostal yetmiş mi?"

"Evet ve arkasına yazdıklarının çoğu da dükkânda gördüğü bir köpek hakkındaymış."

"Vay be."

"Evli misin?" diye soruyor Jack.

"Hayır, efendim, değilim," diyorsun.

"Hayat arkadaşın var mı?" diye soruyor Harry, bu ifadeyi yeni öğrenmişti.

"Şu anda yok." Yemeğinden bir lokma daha ağzına atıyorsun. "Ama çıktığım bir randevuda başıma ne geldiğini anlatmamı ister misiniz?"

Oğlanlar hevesle başlarını sallıyor.

Onlara randevun hakkında ne anlatacağını tahmin edemiyorum.

"Harika bir kadınla dışarıdaydık. Güzel bir akşam yemeğinden sonra sokağın karşısındaki kitapçıya gitmek ister misin diye sordum, büyük zincir kitapçılardan biriydi, buralardaki gibi butik, sıcak kitapçılardan değildi. Kadın da olur dedi ve gittik. Dükkâna girer girmez karşına kocaman masa çıkıyordu,

üstüne de dağ gibi tek bir kitap yerleştirilmişti. Bu kitap dağının yanında da birinin gerçek boyutlarda posteri vardı, bilin bakalım kimin?" Birkaç saniye sonra kafanı bana doğru eğiyorsun.

"Annemin mi?" diyor Harry.

"Uydurma," diyorum.

"Bu gerçek bir hikâye. O ödülü yeni kazanmıştın. Randevuya çıktığım kadın da, 'Ah, bu kitaba *bayıldım*,' demişti."

"Belki ufak bir fotokopi poster olabilir."

"Gerçek boyutlarda bir posterdi."

"Arkadaşına söyledin mi?" diyor Jack.

"Annenizi tanıdığımı mı? Hayır, nutkum tutulmuştu."

"Onunla tekrar çıktınız mı?"

"O gece onu son görüşümdü."

"İşin var mı?" diye soruyor Harry.

"Evet."

"Ne?"

"Çok ama çok sıkıcı bir iş."

Oğlanlar bunu çok komik buluyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Dava açıyorum."

"O ne demek?"

"Aylarca, bazen senelerce mahkemede birle biri toplarsan iki ettiğini kanıtlamaya çalışıyorum, çoğu zaman hâkim, 'hayır özür dilerim ama birle biri toplarsan üç buçuk eder' diyor."

"Neden?"

"Kanun böyle işliyor."

"En iyi hocalarımızdan biri öğretmenliği bırakıp hukuk okumayı düşünüyor," diyor Silas. "Onu ziyaret edip verdiğimiz mütevazı maaşın aslında onu birçok sıkıntıdan kurtardığını anlatmak ister misin?"

"Memnuniyetle... Gerçi hukuk okumak çok keyifliydi. Nahoş kısmı sonrasında gelenler."

Yemeği bitirdiğimizde oğlanlar sofrayı kaldırıyor. Silas da dondurma ve çilekli turta çıkarıyor, muhtemelen kuşkonmazlarla beraber almış. Oğlanlar tatlıyı görünce şaşırıp seviniyor. Silas'a gülümsüyorum. Özel bir güne layık, hoş bir jest.

Harry kendi payını ağzına tıkıştırıyor. Yemekten sonra çizim yapmayı seviyor. Günlük rutinimizin bir parçası. Sonra Jack bir oyun seçecek.

Masanın diğer ucundaki Harry'i seyrediyorsun. "Belli ki Harry sanatçı olacak," deyip Jack'e dönüyorsun. "Sen ne olacaksın fındık faresi?"

"Olimpiyat sporcusu."

"Hangi alanda?"

"Henüz seçeneklerimi daraltmadım."

Kullandığı ifadeye gülüyorsun. "Karar verecek bolca vaktin var."

Harry'nin ağaç çizmesini seyrediyorum. Nasıl oluyorsa gölgelendirme yapmayı biliyor. O sırada ağacın gövdesini gölgelendirerek dolduruyor. Eğilip yakından bakıyorum. Dalların ayrıldığı yerin tam altına bir yüz çizmiş.

"Adı ne?" diyor yüzünü kaldırmadan.

"Daphne," diyorum.

Jack de yaklaşıp çizime bakıyor. "Harika olmuş."

Harry sayfayı koparıp çizimi sana uzatıyor. "İstersen alabilirsin."

"Gerçekten mi?" Başını eğip çizime bakıyorsun. Bir an için eski yüzünü görüyorum, daha ifadeli, daha duygu dolu halini. Yeni yüzün daha temkinli, duygularını daha ağır gösteriyor. "Teşekkür ederim."

Belki burada olmak beni etkilediği kadar seni de karmaşık duygulara itiyordur.

Jack kâselerimizi lavaboya götürüp masaya bir iskambil destesi getiriyor. "Ne oynuyoruz?"

"Katılır mısın?" diyorum sana.

"Tabii. Kart oyunlarına bayılırım," diyorsun ama uzun süredir kart oynamadığını anlayabiliyorum.

Jack desteyi karıyor, ufak elleri kartları ustalıkla ayırıp karıştırırken gülüyorsun. "Sadece senin çocuğun bu kadar küçük yaşta deste karıştırabilirdi zaten," diyorsun.

Bütün yaz Rummy 500 oynamıştık, o yüzden Jack "Sir Hincomb Funnibuster oynayalım mı?" dediğinde hayli şaşırıyorum.

"Hayır," diyor Harry. "Öğretmesi çok uzun sürüyor."

"Tablo yapabilirsin," diyor Jack.

"Oynamayı biliyorum," diyorsun.

Oğlanlar sana inanmıyor. Ailemizin dışında bu oyunun adını bile duyan kimseyi tanımıyorlar. Bildiğini söyleyerek ısrar ediyorsun. Oğlanlar da kanıtlaman için tüm aileyi saymanı istiyor.

Gülümsüyorsun. Hafızanın test edilmesine bayılırsın. "Peki," diyorsun. Silas'a bakıyorsun. "Sir Hincomb Funnibuster."

Oğlanlar başlarıyla onaylıyor.

Bana bakıyorsun. "Sir Hincomb Funnibuster'ın karısı." Harry'yi işaret ediyorsun. "Sir Hincomb Funnibuster'ın büyük oğlu." Jack'e dönüyorsun. "Sir Hincomb Funnibuster'ın on çocuğu." Odun sobasının arkasındaki kanepelerde uyuyan köpeklere bakıyorsun. "Sir Hincomb Funnibuster'ın dokuz hizmetkârı." Oğlanlar gülüyor. Duraksıyorsun. Etrafa bakıyorsun ama kedi tüymüş. "Sir Hincomb Funnibuster'ın papağanı."

"Hayır!" Oğlanlar ateşle kafalarını sallıyor.

"Eşeği hep unutuyorsun," diyorum.

Bana sırıtıyorsun. "Evet. Eşeği hep unuturum." Ben de gülümsemekten kendimi alıkoyamıyorum. "Tamam. Eşek, papağan, ikizler ve bebek!"

Harry bana dönüp "Nasıl bilebilir?" diye soruyor.

"Bu oyunu bize arkadaşımız Ivan öğretmişti. Çok uzun zaman önceydi."

"Oyunun Ivan'dan geldiğini bilmiyordum," diyor Silas.

Harry kendinden önceki zamanı, ailemizin ortaya çıkmasından önceki yılları kavramakta zorlanıyor. Silas'a bakıyor. "Sen orada değil miydin?"

Silas kafasını sağa sola sallıyor. "O zamanlar tanışmıyorduk."

Kartları dağıtan Jack bu bilgiyi kolayca kabul ediyor ama Harry'nin haline bakılırsa o, odasına çekilip birkaç saat boyunca zaman ve varoluş hakkında kafa yormak istiyor.

Kartlarımızı yelpaze gibi elimizde açıyoruz. Silas kendi kartlarını alçakta, masaya yakın tutuyor. Son zamanlarda böyle yapmaya başladı, okuyabilmek için bir şeyleri uzakta tutuyor. Kartlarını düzenlerken hep yaptığın gibi bir melodi mırıldanıyorsun.

"Sen başlıyorsun," diyor Jack sana.

"Ah, haklısın. Silas?" Muzırlık peşinde olduğunu görebiliyorum.

"Evet?"

"Lütfen Kupa Sevgili'yi alabilir miyim?"

"Evet, alabilirsin." Silas sana kupa papazı açık bir şekilde uzatıyor, teşekkürler diyemeden dokunmanı umarak kartı sana yaklaştırıyor.

"Ben de vereceğini ummuştum," diyorsun. Sen karta uzanırken hepimiz bağırmaya hazırlanıyoruz. Karta birkaç milim kala "Teşekkürler," deyip papazı abartılı hareketlerle alınca oğlanlar gülüyor. "Silas," diye devam ediyorsun.

"Evet?"

"Lütfen Kupa Şevgili'nin karısını alabilir miyim?"

"Hayır, alamazsın."

"Eh, denediğim için beni suçlayamazsın," diyorsun.

Silas'la kıkırdıyoruz, Harry neyin komik olduğunu soruyor, bu sefer ben üst kata çıkıp bir süre zamanı ve varoluşu düşünmek istiyorum.

İki kez kaybediyorum. Kimde hangi kartlar vardı takip edemiyorum. Jack berbat performansımdan dehşete düşüyor. Harry'yle ikisi bağırmaktan kıpkırmızı kesilmiş, sesleri kalınlaşmış. Bir el daha oynamak için yalvarıyorlar ama Silas artık yatmaları gerektiğini söylüyor. Gönülsüzce kalkıyorlar. İkisine de sıkıca sarılıp nemli saçlarını öpüyorum. Sen de ayaklanıyor, yarın erkenden yola çıkacağını ve belki vedalaşma fırsatı olmayacağını söylüyorsun. Oğlanların ikisi de beline sarılıyor. Silas da yedide okulda olması gerektiği için sabah seni göremeyeceğini söylüyor.

"Nihayet seninle tanışmak güzeldi," diyor Silas, sana hafifçe sarılıp birkaç kez eliyle sırtına vuruyor.

Üst kata gitmelerini istemiyorum ama gidiyorlar.

"İyi adam," diyorsun.

"Evet, öyledir." Çaydanlığın altını yakıyorum. "Çay?"

"Olur."

Suyun kaynamasını beklerken mutfak tezgâhına yaslanıyorsun. Oyun yüzünden hâlâ sersemim, seninle başbaşa kalmaya korkuyorum.

"Sanki biraz Sam'i andırıyor gibi."

"Şaka yapıyorsun değil mi?"

"Yüzü. Ağız bölgesi belki?" Parmaklarınla dudaklarını sıkıştırıyorsun.

"Hayır, dur."

Sesimdeki endişe seni eğlendiriyor.

"Tanrım." Raftan fincanları, dolaptan çay kutusunu indiriyorum. Konuyu değiştirmem lazım. "Ee, kimseyle görüşüyor musun?"

"Terapist gibi mi?"

"Hayır, sevgili gibi."

"Terapist yok. Kadın yok. Ağlamak yok." Kendi esprine gülüyorsun.

İlk randevularımızdan birinde Silas bana küçükken bu şarkının ismini "No Woman, No Crime" sandığını anlatmıştı.

"Ara sıra çıktığın biri de mi yok?"

"Ara sıra randevuya çıkma geleneklerini yerine getiriyorum." Sallama çayların içinden birini seçip bir fincan alıyorsun. "Bu mesleği yaparken piyasaya çıkmak zor. Kadınlar düzenli işi olan erkekleri seviyor. Herkes işçi arıları sever. Sanki bacaklarımdaki polenleri görüyorlar." İki eliyle pantolonunu silkiyorsun. "Bir yandan da elimdeki bu kadar boş zamanla ne yapacağımı bilmiyorum. Tüm arkadaşlarım evlerinin içinde kayboldular. Onları artık çocuklarının futbol maçına davet edildiğim zamanlarda görüyorum. Futbola gösterilen bu heyecan nedir ayrıca? Çok saçma."

Buzdolabının üstüne asılı Jack'in minikler futbol takımının fotoğrafını gösteriyorum.

"Sen de mi Brütüs?" diyorsun.

Çaylarımızı alıp oturma odasındaki kanepelere geçiyoruz. Sen birine ben ötekine oturuyoruz. Köpekler de peşimizden gelip senin yanına çıkıyor. Silas ile oğlanların yaz başında beraber yaptıkları kitaplığın durduğu duvara bakıyorsun.

"Seni müstakil evde yaşarken hayal etmemiştim."

"Biliyorum. Çok tuhaf."

"Bütün o minik odalardan sonra... Pye Sokağı'ndaki odan?"

Tamamı yatakla kaplı, demiştin bir zamanlar.

"Paris'teki ufak odan?"

"C*hambre de bonne*,"* diyorum.

"C*hambre de merde*,† diyorduk değil mi?"

"Öyle bir şeyler."

"Breach'le buranın benzerliğini göremediğine inanamıyorum. Petek." Köşedeki büyük siyah kalorifer peteğini işaret ediyorsun. "Aynısı vardı. Hatırlamıyor musun? Banyonun olduğu taraftaki koridorda."

---

* Fransızlara özgü, genelde çatı katında bulunan ufak oda. (ç.n.)

† (*Fr.*) Boktan oda. (ç.n.)

"Petek işte."

"Kapı girişlerindeki kartonpiyerler? Tepelerinde dairesel süslemeler olan. Aynısı."

Breach'te kartonpiyer var mıydı hatırlamıyorum.

"Tıpkısı!"

Atlanta'ya dönüp bunu Sam'e anlattığını hayal ediyorum. *Tıpkısı! Maine'e gidip kartonpiyerlerine kadar Breach'in aynısını yaptırmış.*

"O zamandan beri müstakil evde yaşamadım," diyorsun.

"Yaşadın. MacDougal Sokağı."

"Orada oda kiralamıştım. Ev gibi değildi."

"O zaman bir ev kiralamalısın veya almalısın. İşçi arılar ev alırlar."

"Kocaman evi tek başıma ne yapacağım? Daha da yalnız hissederim."

"Sam'den ne haber? Onu sıkça görüyor olmalısın."

"Sam de sizler gibi üremekle meşgul."

Ayağa kalkıp kitaplara yakından bakmaya gidiyorsun.

Neler yaşadığıma dair hiçbir fikrin yok. Vücudum bir parça gevşiyor. Belki bu yüzden gelmiştin.

Silas sana söylemem gerektiğini düşünüyor. Şimdi fırsat önüme çıktı, tam şu anda, burada anlatabilirim. Uzun süre, öfkem yüzümden olanları senden sakladım. Seni bildiğim tek silahla, sessizliğimle cezalandırdım. Şimdi ise sana gerçekleri söylemenin canını daha fazla yakacağını düşünüyorum. Nedense bunu kaldırabilecek kadar güçlü durmuyorsun.

Churchill hakkındaki kitapları uzun uzun inceliyorsun, tarihçeler, anılar, mektuplar, konuşmalar, şiirler; yorum yapmıyorsun.

Rafların yanındaki sehpada birkaç tane fotoğraf duruyor. Birini alıp kaldırıyorsun, annemin fotoğrafı.

"Silas annenin öldüğünü söyledi. Haberim yoktu."

"Uzun zaman önceydi."

"O kadar değil."

"Dokuz buçuk sene."

"Ani bir ölüm dedi."

"Öyle oldu. Tatil için Şili'ye gitti, tabutun içinde döndü."

Bunu duyunca yüzün çarpılıyor. "Çok üzüldüm."

"Annem acısız ani bir ölüm isterdi. Kesinlikle ona yakışan bir ölüm oldu ama her ne kadar bencilce olsa da ona veda etmek isterdim. Gerçek bir veda."

Annemin resmini elinden alıyorum. Phoenix'teki sundurmada gözleri güneşten kısılmış oturuyor, kameraya tek elini sallıyor. Fotoğrafın köşesinde hamileliğimin son üç ayında sırtım ağrıdığı için bana aldığı bel yastığı gözüküyor.

"Neden beni aramadın?" diyorsun neredeyse fısıltıyla.

"Ne zaman?"

"Annen öldüğünde."

"Bilmiyorum."

"Sanırım Silas'la o zamanlarda tanıştın."

"Altı ay sonraydı. Dağılmış durumdaydım ama halimi anladı."

"Keşke beni arasaydın."

Üst katta Silas ile oğlanların uyumadan önceki seslerini duyabiliyorum, konuşup kıkırdıyorlar. Her gece birimiz oğlanlara hikâye anlatırız. Silas'ın uzun soluklu hikâyesinin ana kahramanları iki kirpi. Bu hafta kirpiler Antarktika'daki buz kütleleri üstünde mahsur kaldı.

Bir şeyler söylemeye hazırlandığını fark ediyorum, duymak istemediğim bir sitem daha gelecek şüphesiz. "Silas artık hikâyeyi bitirse iyi olacak. Gidip ortalığı sakinleştirmek için oğlanlara şarkı söyleyeceğim."

Başınla onaylıyorsun. Konuşmanı istemediğimi anlıyorsun.

"Odan koridorda soldan ilk kapı. Tekli yatak. Sarı örtülü. Şaka yapıyorum, mavi."

Ertesi sabah erkenden, daha kimse kalkmadan birer kâse mısır gevreği yiyoruz, sonra seni arabana geçiriyorum. Bagajı açıp bana bir kitap uzatıyorsun, dün bahsettiğin, İzlanda ile koyunlar hakkındaki kitap.

Teşekkür ediyorum. Sarılıyoruz. Arabana biniyorsun.

Camı indirdiğinde "Dikkatli kullan," diyorum.

"Öyle yapacağımı biliyorsun."

Birbirimize tedirginlikle bakıyoruz.

Neden geldin?

Bir şeyler söylememi bekliyor gibisin, konuşmadığımı görünce parmaklarını bir an için direksiyondan kaldırıyor, sonra garaj yolumuzdan geri geri çıkıyorsun. Yalın ayak sana eşlik ediyorum, araban gözden kaybolana kadar yolda el sallıyor, sonra eve dönüyorum.

Verandanın merdivenlerinde oturup bana verdiğin kitaba bakıyorum. Belli ki sana aitmiş, biraz eprimiş, sayfaları kabarmış, kapak kıvrılmaya başlamış. Sayfaların arasına bir kâğıt parçası sıkışmış. Çıkarıyorum. Bana veya birilerine hitaben yazılmamış. Bir paragraf. Hemen hatırlıyorum. O gün bana okuduğun Céline pasajı. Benim için mi bıraktın, bilmiyorum. Kâğıttaki el yazısı mektuplarına göre daha okunaksız.

Okuyorum.

Öpüştük ama aslında onu öpmem gerektiği gibi öpmedim, doğrusu, dizlerimin üstüne çökmeliydim. O sırada kafamda başka düşünceler vardı, zamanımı ve sevgimi boşa harcamak istemiyordum, sanki onları daha sonraya, daha muhteşem, daha yüce bir şeylere saklamak istiyordum ve bunları o an Molly'yle, bilhassa o öpücükte harcamak istemiyordum.

Devamında, o tutkusunu Molly'yi öperek harcarken hayatının, tecrübe etmeyi arzuladığı her şeyi yanına alarak bitip gideceğinden korktuğunu anlatıyor.

Geriye yeterince kalmazdı, güç sahibi olmak için tüm arzumu kaybederdim. Hayat –gerçek adamların tek sevgilisi– herkesi kandırdığı gibi beni de tuzağa düşürürdü.

Birkaç kez okuyorum. Sen kendi pişmanlıklarını yaşıyorsun, ben de kendiminkileri. Bir süre veranda merdiveninde oturup hayatın tuzaklarını –gördüklerimizi ve görmediklerimizi– düşünüyorum.

O sırada Silas gelip arabasını garaj yoluna park ediyor. Elinde bir paket yabanmersini var, kısa kollu iş gömleğiyle çok sevimli gözüküyor.

"Toplantın yok muydu?"

"Sonraya ertelendi. Blake çiftlikten bunları getirmiş, canım pankek çekti."

"Oğlanlar zevkten ölecek."

Kitaba ve elimdeki kâğıt parçasına bakıyor. "Gitti mi?"

"Gitti."

"İyi adam."

"O da senin için öyle dedi."

"Ondan hoşlandım," diyor Silas. "Söylemedin..."

"Hayır, söylemedim."

"Belki bir gün."

"Evet. Belki."

Elini uzatıyor, tutuyorum. Kalkmama yardımcı oluyor, pankek hazırlamak için içeri giriyoruz.

- III -

Perşembe

Ağrısından bahsederken Jack bir yalancıya dönüşüyor. Birden ona kadar beş seviyesinde acı çekiyorsa iki diyor, beş dediğinde acıdan konuşamaz halde oluyor. Gerçekten kötü durumdaysa kitabını bize uzatıyor, ikimizden birinin ona okumasına izin veriyor. Bir haftadır durumu aralıksız çok kötü.

Harry mutfak masasında matematik ödevini yapıyor, kulaklıklarını sımsıkı kapatmış. Silas dumanlar çıkararak wok tavada bir şeyler kızartıyor. Jack'le ben böyle kötü günler için buraya taşıdığımız kanepedeyiz. Ağırlığını bana veriyor. Bana kalsa ona tehlikelerin olmadığı, sadece mutlu sonla biten hikâyeler okurdum ama o gerçekleri duymak istiyor. Bir elimle kitabı tutmuş öteki elimle kafasını okşarken sesli olarak, ilk *Homo sapiens*'in ortaya çıkışından kısa süre sonra her kıtada memelilerin kitlesel yokoluşunu anlatan bir bölüm okuyorum.

"İlk Amerikalılar Alaska'dan güneye, yani Kanada düzlüklerine ve Amerika Birleşik Devletleri'nin batısındaki topraklara doğru hareketlendiğinde mamutlarla, mastodonlarla, ayı büyüklüğünde kemirgenlerle, at ile deve sürüleriyle, dev aslanlarla ve bugün eşi benzeri bilinmeyen onlarca büyük türle rastlaştılar," diye okuyorum. Aralarında kılıç dişli kediler, yerde yaşayan sekiz ton ağırlığında, altı metre boyunda tembel hayvanlar vardı. Otuz milyon yıldır var olmalarına rağmen bu dev memeliler sadece iki bin yılda bizler tarafından yok edilecekti.

Jack, Claudette'in ona ördüğü bereyi takıyor. Bereye, bir tane alın kısmında birer tane de şakaklarında olmak üzere

toplam üç mıknatıs iliştirilmiş. Claudette mıknatıs tedavisi hakkında çok şey okumuş. Jack de iyi geldiğini söylüyor. Beni dinlerken sağındaki mıknatısı kafasına bastırıyor. Daha olay başlamadan gelişini hissediyorum. Kendi derimde, Jack'in teninde, sanki aniden kuvvetli bir rüzgâr esiyor, sonra her şey durgunlaşıyor. Sanırım Silas diye sesleniyorum, emin değilim. Jack'in vücudu önce uykuya dalmış gibi tamamen gevşiyor. Sonra birden tüm kasları aynı anda kasılıyor, kolları ile bacakları odun gibi sertleşiyor. Sıçrayıp kasılırken ona sımsıkı sarılıyorum. Başı çeneme çarpıyor, dilim dişlerimin arasında kalıyor. Kendime tekrar tekrar kanepedeyiz, beraberiz, kanepedeyiz deyip duruyorum çünkü bir önceki krizde banyoda tek başınaydı. Şimdi beraberiz, sorun yok, sorun yok, diye sayıklayıp duruyorum. Her şey hareketli ama karanlıkta gibi, Harry kulaklıklarını boynuna indirmiş, Silas kanepede yanımızda, ikimize de sarılmış, ağzımdan akan kanı siliyor. Jack tekrar kollarımda gevşiyor. Gözlerini açıyor. Gördüklerine artık aşina, beti benzi atmış suratlarımız, felaket sonrası bakışlarımız tanıdık. Bir gün bu durumu Pompeii'ye benzetmişti, sanki uyanıp bizi küllerle örtülmüş buluyordu. Olduğu yere çakılıp kalanlar biz olduğumuz için bu sefer o bizim geri dönmemizi bekliyor. Geçirdiği nöbetler acıyla tetikleniyor, yani aslında ağrıdan bir kurtuluş. Önümüzdeki birkaç gün gerçekten iki seviyesinde olacak.

"Sorun yok. İyiyim." Kafasını ağır ağır kucağımdan kaldırıyor. Kaslarında, geriye kalan ufak tefek kasılmaları hissediyorum. Yere düşen kitaba uzanıyor. "Devam edelim mi?"

Harry tekrar kulaklıklarını takıyor, Silas ocaktaki yemeğe koşmadan bizi birkaç kez daha kucaklıyor. Kitapta kaldığım yeri bulmaya çalışıyorum.

"Ameliyatı olmak istiyorum," diyor Jack.

Jack sekizinci doğum gününden hemen sonra dengesini kaybetmeye başladı. Bacaklarında bir tuhaflık vardı. Beyninde üç tane glioma buldular. Üç kez operasyon geçirmesine rağmen

tüm tümör dokusunu alamadılar. Geriye kalanlar acıya ve nöbetlere sebep oluyor. Tümörler beyin sapına baskı yapıyor. Boston'daki doktorlar bir sonraki sefer için Houston'da bir cerraha gitmemizi tavsiye ettiler, bu doktor özellikle yüksek riskli operasyonlarda uzmanlaşmış. Beş aydır bekleme listesindeyiz.

Bu cerrah kadınla bir kez konuştuk, o da telefonda. Lafı dolandırmayan biriydi. Kadın, soruyu Silas veya ben sormuş olsak bile, doğrudan Jack'e hitap ediyordu. Jack'in bayıldığı saçma espriler yaptı. "Bunu söylemek beni çok üzüyor ama altı ay boyunca araba süremeyeceksin." Jack on iki yaşında. Ameliyat hakkında içimde iyi hisler olduğunu söyleyemem. Ne var ki bugünlerde içimde tek iyi his yok.

"Biliyorum," diyorum Jack'e.

Jack riskleri biliyor. İnternette her şeyi okumuş. Bunlar onu endişelendirmiyor. Her şeyin iyi gideceğine emin.

"Bizi aradıklarında ilk boşluğu almak istiyorum. İlk boşluk."

Odanın diğer ucunda çantamın içinde telefonum çınlıyor. Birbirimize bakıyoruz.

Harry çantama uzanıp mesajı okuyor.

"Sam Gallagher kim?"

Cuma

Gitmem için ısrar eden Silas oluyor. Ailemi bir geceliğine bile olsa bırakmak istemiyorum.

"Bize bir şey olmaz," diyor Silas, havalimanında giden yolcu kapısının önüne arabayı park ederken. Jack bugün, dokuz gündür ilk kez okula gitti.

"Biliyorum," desem de aklım operasyonda. Doktor, ameliyat öncesi Houston'a gitmemiz için bize sadece bir gün verebileceklerini söylemişti.

"Şu an bizi arasalar bile oraya ancak pazar günü gidebiliriz."

Artık masraflardan bahsetmiyoruz bile. Silas'ın okuldan aldığı ücretsiz izinler, benim beş senedir tek kitap yayınlamamış olmam dile gelmiyor.

Başımla onaylayıp arkadan ufak bavulumu alıyorum.

"Sadece bir gece," deyip döner kapıların dışında bana sarılıyor. "Çok üzgünüm." Yash'ı kastettiğini biliyorum ama tek hissedebildiğim ailemi yalnız bırakmanın hüznü.

"Gitmek istemiyorum," diyorum, kollarının içindeyim, dudaklarım çenesindeki birkaç günlük sakala dokunuyor. "Hastanelerden nefret ediyorum."

• • •

Uçaktayken, Jack'in bana verdiği taşı elimde tutuyorum. Küçüklüğünden beri yolculuğa çıkmadan önce bana küçük taşlar

verir. Taşları biriktiriyor. Bu taşı daha önce de yanıma almıştım. Üstünde ufak bir çukur var. Jack bu kısmın kalp şeklinde olduğunu söylüyor ama bana pek öyle gelmiyor. Taş avucuma tam oturuyor. Uçak kalkıyor, sonra düzleşiyor. Pencereden bulutları seyrediyorum. Uçaktayken aklıma hep annem gelir. Annem on altı senedir ölü olsa da birçok farklı yerde onu düşünürüm. Oğullarımı göremese de aslında onları yetiştirmeme yardımcı oldu. Onları ne kadar sevdiğini biliyorum. Bunu hissediyorum. Onunla konuşuyorum. Ona dua ediyorum. Şimdi de gözlerimi kapatıp ben yokken ailemi koruması için ona yakarıyorum.

Bunu atlatacağım, diye düşünerek tepsimdeki kızılcık gazozunu alıp yudumluyorum.

Her şey iyi olacak, diye düşünerek bavulumu yanımda sürükleyip havalimanından çıkıyorum. Bu bavulu çıktığım son kitap turu için satın almıştım, o zamandan beri neredeyse hiç kullanılmadı. Sahip olduğum en kaliteli eşyalardan biri, alt kısmında dört sağlam tekerleği ve patlamayan kalın bir fermuarı var. Lacivert, en küçük dokunuşla bile yön değiştirecek kadar hassas ve hafif. Benden kaçıp balerin olabilir.

Her şey yolunda gidecek, diye düşünerek otoyoldan hastaneye gidiyorum. Bunu başarabilirim. Telefonumu kontrol ediyorum. Evden haber yok.

Lobiye vardığımda dizlerim çözülüyor. Asansörlerin karşısındaki koltuklara yığılıyorum. Bavulum bacaklarımın yanında isteksizce fren yapıyor. Yapamayacağım. Asansörler yukarı aşağı vızır vızır çalışıyor.

Kendime birkaç dakika izin veriyorum. Sonra kalkıp yukarı düğmesine basınca asansör kapıları hemen açılıyor. Içeride kimse yok. Bavulum eşikten benden önce atlıyor. Ben de peşisıra içeri giriyorum. Beşinci katın düğmesine basıyorum.

Bazen zaman karşı koyar, tıpkı rüzgâr gibi. Asansörün tabanının beni kaldırıp yukarı çıkarması sanki çok uzun sürüyor.

Burada olmak istemiyorum. Bunu yapmak istemiyorum. Evde olmam gerekirdi. Tekrar telefonumu kontrol ediyorum. Mesaj yok. Doktordan arama yok.

Asansör sarsılarak duruyor. Kapı açılıyor. Önümde uzun bir koridor, ortasında hemşire bankosu duruyor. Koku yüzüme çarpıyor. Tanrım, bu kokudan nefret ediyorum.

Sam'in gönderdiği mesajı açıp oda numarasına bakıyorum. 508. Hemşire bankosunun yanından çaktırmadan geçmeye çalışıyorum ama bir tanesi tam o sırada kafasını ekrandan kaldırıp bana bakıyor.

"Yash Thakkar?"

Nasıl tahmin etti?

Başımla onaylıyorum.

Durduğumuz yerin çaprazındaki köşe odayı işaret ediyor. Sam de orada, sırtı bana dönük, kapının yanındaki duvara yaslanmış, yaşlı kadınlarla konuşuyor. Kafam karışıyor. Hiç yaşlanmamış, en azından arkadan öyle gözüküyor. Kafası bakır saçlarla kaplı, tepesi açılmamış, tek tel beyazı yok. Tıpkı eskisi gibi sırtı dimdik, beli ince, bacakları çarpık. Ben yaklaşırken kadınlardan biri başını kaldırıp bana bakıyor. Sam arkasını dönüyor ve bir anda oğlana dönüşüyor. Harry yaşlarında bir ergen. 508 numaralı odadan daha ufak, daha küçük yaşta başka bir Sam daha çıkıyor. Bir an duruyor, sonra başı abisinin omzuna düşüyor. Yanımdan geçip gidiyorlar, yüzleri buruşuk, koridordan uzaklaşıyorlar.

Yaşlı kadın "Aaa," diyor hayretle. "Jordan." Kolumu yakalıyor. "Hiç değişmemişsin."

Yirmi sekiz senedir, Yash dışında kimse bana Jordan dememişti.

"Ben Rosemary," diyor kadın. "Rosemary Gallagher." Sam'in annesi.

"Rosemary," diyorum, kadının burada olmasına duygulanacağımı beklemezdim.

Kadın altın yüzüklerle süslü kemikli elleriyle benimkileri sıkıyor. "Gelmişsin."

"Jordan," diye beni selamlıyor solundaki diğer kadın. Nazik gülüşünden onu tanıyorum. Paige, Yash'ın üvey annesi. Saçları artık kısa, yumuşak bol kıyafetler giymiş, bana sarılıyor. Yash'ın babası birkaç sene önce öldüğünden beri Yash ile Paige daha yakın. "Ah," diyor, "dünyalar Yash'ın olacak."

Neden bu kadar heyecanlandıklarını anlamıyorum.

"İçeri gir," diyor Rosemary. "Onu gör."

Kapıya ilerliyorum ama biri dışarı çıkıyor. Yash'ın annesi. "Ah canım. Gelmişsin." Ufacık kalmış. Ona sarılmak için eğilmem gerekiyor. Yüzü, kemikleri ufacık. Kollarımda nazik bir kuş gibi. "Seni bekliyordu."

Kapıyı açıyor. Hazır değilim. Buna hazır değilim.

Odası geniş ve insan dolu, hepsi erkek. İçeride sekiz-on kişi sandalyelerle oturmuş, diğer birkaçı da ayakta dikilerek uzaktaki duvara asılı televizyonu seyrediyor. Bir şeyler oluyor ve bir ağızdan televizyona bağırıyorlar. Bir iki tanesi ayağa fırlıyor. Ortalarında Yash duruyor, yatağının sırtı dikleştirilmiş, etiketi hâlâ üstünde duran bir Georgia Bulldogs şapkası takıyor. Diğerleriyle beraber bağırıyor.

İçeri girdiğimi sadece o görüyor. Yüzü eskiden olduğu gibi aydınlanıyor. Sonra benim burnundaki oksijen kanülünü, serumları, yatağın yanından çıkan sonda borusunu fark etmemi izliyor ve nerede olduğumuzu hatırlayıp özür dilercesine bana bakıyor.

Elini uzatıyor, ben de tutuyorum. Yash'ın elini tutuyorum.

"Gelemezsin sanmıştım."

"Tabii ki geldim."

"Ama Jack?"

"Durumu iyi."

Eğilip hafifçe ona sarılıyorum, yanlışlıkla bir şeyleri çıkarmak istemiyorum. Annesi adamlardan birini kovalayıp sandalyesini bana uzatıyor. Bavulumu köşeye çekiyor.

"Gel yanına otur canım."

Oturuyorum. Yash iki elimi birden avuçlarının içine alıyor. Paris'ten beri birbirimize böyle dokunmamıştık. Televizyona doğru bir kükreme daha yükseliyor.

"Eleme dönemi." Yüzü tekrar aydınlanıyor. "Muhteşem değil mi?"

Konuşmakta zorlanıyorum. "Harika," diyorun. O kadar gürültü var ki sesimin titrediğini fark etmiyor. "Nasılsın?"

"İyiyim." Tekrar elimi sıkıyor. "Çok iyiyim. Sen geldin. Herkes burada."

Odadakilere zorla bakıp Sam'i bulmaya çalışıyorum. Benimle konuşacak mı? Ben onunla konuşacak mıyım? Odadaki adamlardan hiçbiri ona benzemiyor. Brent, Arlo, Percy Enişte faul atışı için oyuna ara verdildiğinde gelip hızlıca bana selam veriyorlar. Brent, telefonu çalınca bir kulağında telefonu, ötekine parmağını bastırarak odadan çıkıyor.

"Bean'i kaçırdın. Sabah buradaydı. Tekrar gelecek ama. Harika değil mi?" diyor tekrar Yash, odadaki karmaşada göz gezdirirken. "Gördün mü Jimmy? Sana demiştim. Kaz kafalı herifin teki."

Jimmy onaylıyor.

Yash bana dönüyor. "İnanabiliyor musun? Tüm bu insanlar benim için geldi. Çok şanslı hissediyorum."

Göğsünde, teninin altına giren port katatere bakıyorum. Ona ne kadar morfin verdiklerini merak ediyorum. "Şanslı" kelimesini Yash'ın kullandığını hiç duymamıştım.

"Ameliyat için tarih aldınız mı?"

Yash'a bunu anlattığımı hatırlamıyorum. Bunu hatırlaması, merak etmesi boğazımı düğümlüyor. Başımı olumsuz anlamda sallıyorum.

"Evde ailenle olmalıydın."

"Tam burada olmalıyım." Düşündüğümden daha gerçek geliyor bu söz.

Ellerimizi sımsıkı kenetleyip, sanki tüm bunlar, aramızdaki doludizgin sevgi normalmiş gibi uzun süre konuşmadan bakışıyoruz.

Yash'ın annesi içeri girip bana bir bardak çay uzatıyor. "Kız kardeşim Sue'yu hatırlar mısın?" Kapıdan, tıpkı Knoxville'de onu bıraktığım zamanki gibi gözüken Yash'ın teyzesini içeri çekiyor.

"Tabii ki. Hayatımda yediğim en güzel cevizli turtayı da unutmadım." Ayağa kalkıp ona sarılıyorum. Sandalyemi vermeyi teklif ediyorum.

İstemiyor. "Sen otur. Sen onur misafirisin."

"Değilim. Davetsiz misafirim." Tekrar sandalyeyi işaret ediyorum.

Gülümseyip başını sallıyor. "Geldiğin için müteşekkiriz." Gözleri doluyor. "Sonra konuşuruz."

Beraber koridora çıkıyorlar. Yash tekrar ellerime uzanıyor.

"Neden herkes bana çok iyi davranıyor?" diye soruyorum.

Yash cevap veremiyor çünkü birileri üçlük atarak skoru eşitliyor.

İçeri bir hemşire giriyor, herhalde insanları susturmak için diye düşünüyorum. Onun yerine, oturan ve dikilen adamların arasından dolanıp Yash'ın yatağının diğer yanına geliyor, serumların içinden bir paketi değiştiriyor, birkaç düğmeye basıp kanülü düzeltiyor. Uzun beyaz tırnağını ekrandaki oksijen seviyesinin üstünde tıklatıyor.

"Derin nefes alıp vermelisin yoksa maskeye geçmemiz gerekecek."

Yash derin bir nefes alınca ekrandaki sayılar yükseliyor.

"Aferin sana." Hemşire bana bakıyor. "Değerin doksanlarda olmasını istiyoruz, tamam mı?"

Başımla onaylıyorum. Hemşire çıkıyor. Yash tekrar elimi tutup bana bakıyor.

Yash el tutan veya uzun uzun bakan biri değildi. Gel gör ki, nedense rahatsız edici gelmiyor.

"Çok mutluyum Hink," diyor. "Seni çok özledim."

Maine'e ziyarete geldikten sonra Yash'la iletişimde kalmadık. Daha doğrusu ben kalmadım. Bize bir teşekkür notu yolladı. Bir iki tane de mektup yazdı. Belki daha fazlaydı. Jack'in hastalanmasından sonraki süreç bulanık. Bir sene önce arayıp kanser olduğunu söyledi. Jack üçüncü ameliyatından sonra iyileşme sürecindeydi. O bahar ve yaz sık sık konuştuk. Ona Jack'in onkoloğunun numarasını verdim, doktor da Atlanta'da bir uzman tavsiye etti. Yash kemoterapi aldı, radyasyon tedavisi gördü, sonra da yeni bir kanser ilacının klinik deneyine katıldı ve ciğerlerindeki tümörler küçülmeye başladı. Birkaç ay sonra biri tamamen kayboldu. Bana Atlanta'da ufak bir evin ilanını yolladı. Altına şöyle yazmıştı: *İşçi arı ev aldı!*

O sonbahar Boston Üniversitesi'ne davet edildim; akşam, eserimden parçalar okuyacak, öncesinde de yüksek lisans öğrencilerinin katıldığı kurmaca atölyesine ziyaretçi olacaktım. Atölyeyi Ray Hart düzenliyordu. "The Last Fall" Ray Hart'ın yayımlanan ilk öyküsüydü. O zamandan beri on iki sene arayla müthiş iki roman yazmıştı. İlkini Phoenix'te annemle kalırken okumuştum. O zamanlar daha kitap yazmıyordum ama o romanı bitirdiğimde anneme bir roman yazacağımı söylemiştim. Kitabı, o hissi unutmamak için masamın üstünden hiç ayırmıyorum. Seneler önce iş için seyahat etmeyi, davetleri kabul etmeyi bırakmıştım ama gidip Ray Hart'la tanışma fırsatını kaçıramazdım.

O akşamüzeri Boston Üniversitesi'ne giderken Yash'ı aradım. O da Ray Hart'ın romanlarını beğenmişti. Hatta "The Last Fall"u tekrar okuyup hoşlandığını bile itiraf etmişti. Parlak, ışıltılı ekim günlerinden biriydi. Otoyol bile güzeldi. Jack okula gitmişti, ben giyip evden çıkmıştım, tekrardan profesyonel bir yazardım. Yash bu anın benim için ne kadar heyecan verici olduğunu anlayabilecek tek kişiydi.

Yash telefonu ilk çalışında açtı. O an bir şeylerin ters gittiğini anladım.

Son yapılan testlere göre tümörler tekrar büyüyordu. İmmünoterapi işe yaramıyordu. İlaçları kesmişlerdi bile.

"Tek görüntülemeden sonra mı? Ya yanlış sonuçsa? Ya gelecek ay tümörlerin tekrar küçülmeye başlarsa?"

"Bu bir klinik deney. Tek seferden sonra çıkarılıyorsun."

"Doktorun ne dedi?"

"İnsanlara haber vermemi söyledi. Altı ay, dedi."

"Hayır. Buna inanmıyorum. Başka bir tedavi olmalı."

"Evet." Sesinden gülümsediğini anlıyorum. "Böyle diyeceğini biliyordum."

Sanki yürüyormuş gibi telefonun hareket ettiğini duydum. Nefesinin ne kadar kesik kesik olduğu anlaşılıyordu. "Neredesin?"

"Bomboş evimde. Daha kanepe bile almadım."

"Kanepe almalısın."

Bir yerlere oturduğunu duydum. "Merdiven çıkmak maraton koşmaya eşdeğer oldu." Duraksadı. "Onun dışında bir şeyim yok."

Işıltılı günün içinde, bu etkinlik için satın aldığım yeni süet botlarımla araba sürüyordum ve o an sanki Yash'la aramızda bir uçurum açıldı, ben hâlâ gençtim, o ise artık yaşlı.

Nefesi düzeldikten sonra kitapları için endişelendiğini söyledi. Onların farklı yerlere dağılmasını istemiyordu. Sesi çatallandı. Ağlıyor muydu? Hiç ağlamazdı. Buna dayanamazdım. Ağlamadı. Kitaplarının hepsini birden tek kişinin alamayacağından endişelendiğini söyledi yine. Bunu düşünmek tekrar nefesini daralttı, ona kitaplarını ben alırım, demek istedim ama demedim.

Onun yerine daha başka, daha iyi bir deneysel ilaç daha olması gerektiğinde ısrar ettim. Jack'in durumu düzelir düzelmez ilk fırsatta ziyarete geleceğimi söyledim.

Üniversiteye yürüdüm, programda yazan binayı ve atölyenin düzenlendiği sınıfı buldum. Birkaç öğrenci gelmişti bile, kendimi tanıttım, program hakkında sohbet ettik. Ray Hart son gelendi, arkasından kapıyı örterek içeri girdi.

"Daha gelmedi mi?" dedi, birkaç öğrenci beni işaret etti.

"Ah, harika, pardon." Yanıma geldi, ayağa kalktım, el sıkıştık. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi. Kolunda birkaç kitap vardı, ikisi benimdi, üniversite öğrencileri gibi kitapları beline dayamıştı. Arka kısmındaki fitilleri eprimiş eski bir kadife pantolon giymişti. Artık altmışlarında olsa da görünüşü bana öyküsündeki üniversite öğrencisini hatırlattı.

Seminer masasının başında duran, normalde belli ki onun oturduğu yüksek sırtlı sandalyeyi bana teklif etti ama ben yerimde rahat olduğumu söyleyip teklifi geri çevirdim. Gülümseyip yerine geçti, öğrencilerin onu sevdiğini sezdim, odada rahat bir ortam yaratıyordu.

Lafına, bugün onlara katıldığım için ne kadar müteşekkir olduğunu, yazdığım ilk romandan beri beni hayranlıkla takip ettiğini söyleyerek başladı. En yeni kitabımı kaldırıp bunun son yıllarda okuduğu en etkileyici roman olduğunu ekledi. Kelimeleri göğsümü deliyordu. "Bu kitabı iki hafta önce sınıfa ödev olarak verdim ve gelen kutum hiç alışık olmadığım tarzda teşekkür yazılarıyla dolup taştı. Buradaki öğrencilerden geldi e-postalar. Bazıları ödev verdiğim bir kitabı ilk defa bitirdiğini bile itiraf etti. Yani bugün senden alabileceğimiz cevherleri merakla bekleyen bir sınıfımız var."

Bana samimiyetle gülümsedi. Beklenmedik övgüsünden şaşakalmıştım. Bundan önce hiç temasımız olmamıştı. Beni bir kurul davet etmişti, bütün iletişimi yönetici asistanıyla yapmıştık. Benim kitaplarımı okuduğundan habersizdim, o da eserleriyle aramdaki bağı bilmiyordu.

Ona teşekkür ettim ama sesim bir anda yoğunlaşan duygularla zayıflamıştı. Üniversitedeyken yazdıklarını keşfettiğim

zamandan bahsetmek istedim ama aklıma gelen tek şey Breach'te fotokopi sayfaları kapının altından itişim, ağacın tepesine çıkmış o sırada hepsi sağlıklı ve gücü kuvveti yerinde oğullarım ile Yash'ın görüntüsü ve telefonda Yash'ın kitapları için dile getirdiği üzüntüydü. Hepsini birden bastıramadım. Bir anda dizginlerim boşaldı. Seminer masasında ağlamaya başladım ve kendimi durduramadım. Ray Hart bana korkuyla bakıyordu. Jack'i, Yash'ı, Ray'in çalışmalarına duyduğum hayranlığı, Jack hastalandığından beri vazgeçtiğim yazarlığıma gösterdiği nezaketin beni ne kadar şaşırttığını dile getiremedim. Elimi havada sallayıp birazdan kendimi toplayacağımı işaret ettim.

Sonunda biraz toparlanabildim. Durumu açıklamaya çalışmak bir duygu selini daha tetikleyeceği için romanlarım ve yazma sürecime dair basmakalıp cümlelere sığındım. İlk taslaklarımı yazdığım spiralli defterleri gösterdim ve sorularını en iyi şekilde yanıtlamaya çalıştım. Ders bitiminde Ray Hart beni konuşma yapacağım salona götürmesi için bir öğrenciyi görevlendirdi. Bir saat sonra sahnede beni takdim ederken çalışmalarıma daha evvel gösterdiği sıcaklığı hissetmedim veya belki de utancım algımı çarpıtıyordu. Törenden sonraki yemekte masanın iki ucuna oturduk, tatlılar gelmeden önce müsaade isteyip Maine'e döndüm. Arabada giderken, Ray Hart'a bir mektup yazıp durumu açıklayıp özür dilemeyi planlasam da hiç yapmadım. Otoyola çıktığımda tek istediğim tekrar Yash'ı arayıp Ray Hart'la tanışmamın nasıl bir fiyaskoya döndüğünü anlatmaktı. Ne var ki geç olmuştu, ayrıca ona seminer masasında ağlamaya başladığımı anlatıp öleceğini bildiğimi göstermek istemedim.

• • •

Televizyondaki maçta istenmeyen bir şeyler olunca hastane odasındaki adamlar homurdanıyor.

Arkamdan birisi kapıdan girerken "Aşağıda feci sıra vardı," diyor.

Vücudum, daha zihnim devreye giremeden kasılıyor.

Sam.

"Günlerdir uyumamış tüm asistanlar ve stajyerler bir bardak kahve peşindeydi," diyor.

Elimi Yash'ın avucunun içinden çekmek için kuvvetli bir dürtüye kapılıyorum.

Sam iki elinde birer bardak kahveyle Yash'ın ayakucundan dönüyor ve odanın diğer ucundaki kendi yerine gidiyor. O köşede bir sandalye ve yanında sırt çantası durduğunu fark ediyorum. Orası onun yeri. Geldiğimde dikkatimi çekmemişti. Onun tarafındaki yatak korkuluğuna takılı, üstü çöplerle dolu tepsiye bardakları koyuyor. Kafasını kaldırmadan, kullanılmış peçeteleri, boş pipet kâğıtlarını, tek kullanımlık kapları toplayıp arkasındaki çöp kutusuna atıyor. Yatağın yanındaki komodinde duran peçete kutusundan bir yaprak alıp, bardaktaki suda ıslatıp tepsiyi siliyor, altlarını silmek için iki bardağı da teker teker kaldırıyor.

Yash elimi daha sıkı tutuyor. Elini bırakmak, yakalanmamak istediğimin farkında. "Neler oluyor?" diyor Sam ve o an beni görüyor.

Yaşlanmış ama onu tanıyamayacağım kadar değil. Ela gözleri aynı. Ufak gülüşü değişmemiş.

"Aa, vay be. Jordan," diyor.

Benim olduğum tarafa gelince ayağa kalkıyorum.

Sarılıyoruz. Titrediğini hissediyorum.

"Gelmen ne güzel oldu," diyor.

Aynı anda dönüp Yash'a bakıyoruz. Yüzünde kocaman bir gülümseme var.

Televizyonda birileri skor yapınca kutlama sesleri yükseliyor. Yash daha dik oturmaya çalışırken burnundaki kanül çıkıyor, Sam'le aynı anda düzeltmek için uzanıyoruz. Yash tekrar elimi tutuyor.

"Biraz daha buz ister misin?" diyor Sam. Yash'ın dev plastik bardağını sallıyor.

"Hayır, hayır. Otur da maçın sonunu seyret."

Sam köşedeki sandalyesine geçiyor. Başını arkasında duvara yaslıyor. Gözleri televizyonda ama izlemiyor. Birkaç saniye sonra gözleri kapanıyor.

"Biliyor musun bir haftadır her gece burada uyudu," diyor Yash. "Dediğine göre bir akşam onu arayıp anlaşılmaz bir şeyler söylemişim. Oksijen seviyemle alakalı bir sorun olduğunu anlamış. Beni alıp buraya getirmiş. Eğer yetişmeseymiş ölürmüşüm. Her gece yatağımın ucuna onun için bir yatak kuruyorlar." Kafasını sallıyor, kelimelerden vazgeçmiş gibi. Gözlerinde önce yaşlar yükseliyor, sonra kuruyor. "Bana çok destek oldu, Hink."

Sam'in oğulları gelip babalarının sandalyesine gidiyor. Küçük olan babasının dizlerinin arasına girip nazikçe gömleğinin kolunu çekiştiriyor. "Baba."

Sam irkilerek uyanıyor. Gözlerini açıyor.

"Annem geldi."

"Tamam. Çantalarınızı alın."

"Aldık." İkisinin de sırt çantası omzunda.

Sam başıyla onaylıyor. Ayağa kalkıp ikisini de kucaklıyor. Büyük olan Sam'den uzun. "Üniformalarınız annenizde mi?"

Öyle olduğunu söyledikten sonra Yash'a dönüyorlar.

"Görüşürüz iribaşlar" diyor Yash.

"Görüşürüz kurbağa," diyor büyük olan.

Küçük oğlan ağzını açıyor ama konuşamıyor. Ağlamamaya çalışıyor ama sonra kendini koyuveriyor. Yatağın korkulukları üstünden eğilip başını Yash'ın göğsüne yaslıyor. Yash oğlanın saçlarını okşuyor.

"Yarın gelemeyeceğiz," diyor büyük olan.

"O zaman sizi pazar görürüm," diyor Yash. "Burada olacağım. Anlaştık mı?"

Küçük olan dikiliyor.

"Fen sınavı notun açıklandı mı?"

Küçük, başıyla onaylıyor.

"Ve?"

"Doksan sekiz."

"Demiştim. Ben dememiş miydim?"

Tekrar başıyla onaylıyor ve abisinin peşinden odadan çıkıyor.

Sam'in çocuklarına veya Yash'ın onlarla ilişkisine dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Yash, arkadaşlarının çocukları olduktan sonra onu terk ettiklerini söylerdi.

Dışarıda koridorda, küçük olan ağlıyor.

Sam'le bakışıyoruz. Gözlerimle ona mesaj göndermeye çalışıyorum, üzgünüm. Onları bundan koruyamadığın için üzgünüm.

"İyi çocuklar," diyor Yash sessizce.

Paige kapıdan içeri uzanıyor. "Rosemary doktor vizite çıktı diyor."

Vizit. Vizit için daha erken değil mi? Saate bakıyorum. Her nasılsa beşi geçiyor. Zamanın nasıl bu kadar hızlı geçtiğini anlayamıyorum.

"Maçı aile odasında açabilir misin?" diyor Yash.

"Ted şimdi hallediyor," diyor Paige.

Yash, Sam'e dönüyor. "Herkesi çıkarma vakti."

Sam çoktan kumandaya uzanmış. Televizyonun sesini kapatıyor. Herkes ne yapacağını biliyor gibi. Çıkarken teker teker Yash'a çak yapıyorlar.

Herkesin çıkmasını bekledikten sonra gitmek için ben de ayaklanıyorum.

"Sen kal, Jordan," diyor Sam. Sonra daha yumuşakça ekliyor: "Kalsan olur mu?"

"Tabii ki." Tekrar oturup Yash'ın elini tutuyorum.

Doktor arkasında asistanlarıyla odaya giriyor. Genç

doktorlar arkada yarım daire oluyor. Yash ile Sam odaya dolu-şan yabancıları garipsemiyor.

"İyi günler, Bay Thakkar," diyor doktor, vurgu yapmadan, gözlerini iPad'inden ayırmadan. Birden kafasını kaldırıp elini uzatıyor. "Doktor Gaucher."

Yash elimi bırakıp doktorun elini sıkıyor.

Doktor bana dönüyor. "Bayan Thakkar."

Hiçbirimiz doktoru düzeltmiyoruz. Adamın kupkuru avu-cunu sıkıyorum.

Dr. Gaucher, göründüğünden daha canlı şekilde, "Bugün nasılsınız?" diye soruyor.

"İyiyim," diyor Yash. "Harika hissediyorum."

"En düşük acı bir olacak derecede birden ona kadar ağrı veya rahatsızlık seviyeniz nedir?"

"Sıfır," diyor Yash.

Doktoru memnun etmeye, ağrısız iyi bir hasta gibi davrana-rak ona yaranmaya çalıştığını görebiliyorum.

Doktor steteskopun yuvarlak ucunu Yash'ın göğsüne koyu-yor. "Nefes alıp verişiniz iyi duruyor."

"Evet."

"Aldığınız morfin yeterli midir?" Cevap için bizlere bakıyor.

Yash ile Sam başlarıyla onaylıyor.

"Güzel," diyor doktor, bir yandan iPad'inde aşağılara ini-yor. "Her şey çok iyi."

Bunun neresi iyi?

Odanın diğer ucundaki asistan doktorlar odaklanmakta zorluk yaşıyor. Çene kaslarını sıkıyorlar, ağırlıklarını bir ba-caklarından ötekine alıp duruyorlar. Gözleri odada dolaşıyor ama asla bizim yüzlerimize uğramıyor. Ben ise hepsinin sura-tını teker teker inceliyorum. Aralarında nasıl ilişkiler, ne tür sorunlar olabileceğini düşünüyorum. Yaydıkları gençlik, enerji, korku, arzu, kafa karışıklığı dolu havayı âdeta tenimde hissedi-yorum. Çok belirgin. Onlar ise bize dair hiçbir şey sezmiyorlar,

onlar için kırklarının sonunda iki erkek ile bir kadından ibaretiz, ne aramızdaki eski ilişkileri ne de tekrar aynı odada beraber olmamızın garipliğini hissediyorlar.

Hepimiz gösteriye katılmışız, Yash ölmüyormuş gibi, Sam ile doktor, tıp hâlâ ona bir şeyler sunabilirmiş gibi yapıyor, ben de Yash'ın başucundan ayrılmayan sadık karısı gibi davranıyorum.

Sam oksijen seviyesinde dakika başına düşen litreyle alakalı ve bilmediğim bir ilaç hakkında bir şeyler soruyor.

Doktor soruları yanıtlıyor. "Başka bir şey var mıydı?" diyor, gözü kol saatinde. Birkaç asistan da aynı şekilde saatlerine göz atıyor.

06.05'e kadar onları canlı tutsak yeter. Eski bir tıp fakültesi teranesi.

Başımızı sağa sola sallıyoruz.

"Ailenin burada olmasına sevindim," diyor doktor. "Herkes bu kadar şanslı değil." Arkasında sürüsüyle odadan çıkıyor.

Sam'in telefonu titriyor, cebinden çıkarıp bakıyor. "Cole arıyor."

Yash kafasını sallıyor. "Yine mi?"

"Şimdi de salıya kadar gelemeyeceğini söylüyor."

"O zamana kadar ölmüş olur muyum diye de sormuş mu?"

Sam hâlâ ses çıkarmadan gülüyor. "Gibi gibi."

Yash köprücükkemiğinin altına bastırıyor. "Şuraya dokunsana," diyor.

Sam, Yash'ın gösterdiği yere dokunuyor.

"Bastır."

Sam bastırıyor.

"Sünger gibi değil mi?"

"Gibi. Yeni mi?"

"Sanırım. Dokunsana," diyor bana da, mavi hastane önlüğünün yakasını daha fazla açıyor.

Gösterdiği yere bastırıyorum. Çıplak göğsü beni şaşırtıyor,

üst kısmının çıkıklığını, pürüzsüzlüğünü unutmuşum. Dokunduğum yerde küçük bir balon varmış gibi, gergin ama içi dolu değil.

"Doktoru geri çağırayım mı?"

"Önce kendi kendine kaybolacak mı diye bakalım."

Sam onaylıyor. "Kabileyi geri getireyim mi?"

"Olur."

Sam aile odasına geçiyor. Yash tekrar elimi sıkıyor. "Kuzenim Jared'ı ve kabarık saçlarını gördün mü? Sue teyzemle Percy enişteminin torununu?"

"O delikanlı *Jared* mıydı?"

"Jared beni endişelendiriyor. Hesapta anne babası geri dönüp onu alıp büyütecekti ya hani? O iş olmadı. Sue teyzem tüm zamanını ona ayırıyor. Jared çizgi romancı olmak istiyor." Yash gözlerini deviriyor. "Los Angeles'a taşınma niyetinde. Hesapta, sektörle bağlantıları olan bir arkadaşı varmış orada. Boş işler bunlar. Onunla konuşur musun, aklını başına devşirsin?"

"Nasıl yani?"

"Hiçbir fikri yok. Aklı bir karış havada." Elini kafasının üstünde sallıyor. "Hayatın gerçeklerini düşünmüyor. Muhtemelen yanına gitmek istediği bir kız var ve gider gitmez onu hamile bırakacak." Yüzümdeki ifadenin değişimini yakalıyor ama yanlış yorumluyor. "Özür dilerim, gayet zeki, genç bir kadın diyelim. Lütfen onunla konuş. Onun için endişeleniyorum. Artık ona yardım edemeyeceğim."

"Tamam. Konuşurum."

"Teşekkürler. Ona işlerin nasıl yürüdüğünü anlat. Yaratıcı alanda bir yaşam sürmenin zorluğunu anlat. Alması gereken risklerden bahset. Ben dahil, bu alanda tutunamamış tanıdığın herkesi sırala."

Risk almaya dair sen ne bilirsin ki, demek istiyorum ona. Hep güvenli ata oynadın. Bay Temkinli. İşler çığrından çıktığı tek seferde de ben seni korudum.

İçimde yükselen his, ölüm döşeğindeki birine öfke duymanın rahatsız edici olduğu yönünde.

Kabile, yanlarında işten çıkıp gelmiş yeni ziyaretçilerle odaya doluşuyor. Yeni katılanlar valilikten iki iş arkadaşı, hukuk fakültesinden bir arkadaşı, bir komşu. Sandalyemi birine veriyorum. Jared odanın arka kısmında ama etrafındaki tüm sandalyeler dolu. Sam eliyle yanına gelmemi işaret ediyor. Uzaktaki duvara yaslanıyoruz.

Yash ile aramızda geçenlerin çoğu için onu suçladığımın farkındayım. Bugüne kadar Sam'in baştan beri bizim kuyumuzu kazdığını, Yash'a ahlaki üstünlük taslayıp onu kontrol ettiğini ve son zaferini de Yash'ı Atlanta'ya çekerek kazandığını düşünmüştüm. Ne var ki şimdi, muhtemelen yedi gündür hastaneden ayrılmamış, geldiğimden beri bana minnet ve nezaketten başka hiçbir şekilde yaklaşmamış Sam'in yanında dururken, hikâyenin bu kadar basit olmayabileceğini fark ediyorum.

Sam'in yanında tekrar Jordan gibi hissetmeye başlıyorum. Öylesine genç hissediyorum ki sanki gizli bir portaldan geçip zamanda geriye gitmişim.

"Şuna baksana." Sam telefonunu bana uzatıyor. Ekranda Yash için açtığı bir Facebook sayfası var. Connie isminde biri uzun bir paragraf yazmış, sekizinci sınıftayken Yash'la ortak proje yaparken malzeme alışverişi için K-Mart'a gittiklerini, renkli kalem satın alırken Yash'ın onu ne kadar güldürdüğünü ve o gün Yash'a vurulduğunu ama bunu ona hiç söylemediğini anlatmış.

Gülüp telefonu geri veriyorum.

"Birkaç saatte bir bu tarza bir paylaşım geliyor. Yash Thakkar'a duyulan karşılıksız aşklar..."

Bill Enişte kalkınca Jared'ın yanındaki sandalye boşalıyor.

"Müsaadenle," diyorum Sam'e ve duvardan güç alıp kalkıyorum. "Yash bana bir görev verdi."

Boş sandalyeye oturuyorum. "Jared, değil mi?" diyorum.

"Muhtemelen beni hatırlamazsın ama bir gün garaj yolunuzda seninle ebelemece oynamıştık."

"Hatırlıyorum." Gülümsemeye çalışıyor. Gözleri felaket halde. Burnunu siliyor. "Saçlarını yandan atkuyruğu yapmıştın ve bana minik sincap adını takmıştın."

"Yandan atkuyruğu. Kelime dağarcığından etkilendim. Kocam hâlâ elbise ile eteği karıştırabiliyor." Yash'ın teyzelerinden biri başını kaldırıp bana bakıyor. Burada kocamdan bahsetmek garip bir şekilde ihanet gibi geliyor.

"İnsanları çiziyorum. Böyle şeyleri bilmem gerek."

"Yash çizgi romancı olmak istediğini söyledi."

"İki tane yaptım bile. Üçüncüsü bitmek üzere. Üçleme sayılabilir."

"Kimseye gösterdin mi?"

"Evet. Bir temsilcim de var. Yayıncılara sunmadan önce üçüncü kitabın bitmesini bekliyor."

"Los Angeles'a mı taşınacaksın?"

"Aslında orada olmalıydım, bugün ve yarın Pixar'la iş görüşmem vardı. Bir arkadaşım orada çalışıyor. Görüşmeleri gelecek haftaya erteledim. Sorun etmediler." Sam'le ve odaya yeni girmiş, takım elbiseli biriyle konuşan Yash'a bakıyor. "Bana hem baba hem abi oldu. Burada olmam lazım."

Yash'ın endişelendiği çocuk bu muymuş?

"Senin için en iyisini diliyor."

"Benim başarısız biri olduğumu düşünüyor."

"Hayır, öyle düşünmüyor."

"Düşünüyor. Ona göre hayallerim fazla uçuk. Kafamda kavak yelleri estiğini düşünüyor."

"Bu konu senden ziyade onunla alakalı. Ne kadar endişeli biri olduğunu biliyorsun."

Onaylıyor. "İyiliğimi istediğini biliyorum. California'ya gitmem gerek. Orada bir kız var. Aslında beraber değiliz."

"Ama onun kalbini çalacaksın."

Arkasına yaslanıp bir şeyler söylemeye hazırlanıyor.

Bekliyorum.

"Muhtemelen kalbini çalamayacak kadar üzgün olacağım," diyor epey güçlükle.

Birkaç kez dizine vuruyorum. Kocaman saçlı, üzgün, şirin bir adamın ne kadar çekici olabileceği konusunda hiçbir fikri yok. "Hazır olduğunda onun aklını başından alacağına eminim."

"Tanrım," diyor Yash. "Onunla konuş demiştim, arka çık değil." Yeni gelen insanlar gitmişti, sandalyemi geri almıştım. "Ölüm döşeğindeyken bile sana güven olmuyor."

"Jared iyi olacak, endişelenme."

"Öyle mi dersin?"

"Kesinlikle."

"Göreceğiz. Her şeyimi ona bıraktım. Çok büyük bir meblağ değil ama hayata atılması için ufak bir güvence."

Bir süre konuşmuyoruz.

"Sence yakında her şeyi öğrenecek miyim?"

Midem kasılıyor. Gözlerine bakamıyorum, onun yerine gözlerimi ellerimize indiriyorum. "Muhtemelen."

"Nihayet İspanya'daki herife dair her şeyi bileceğim yani," diyor.

Yash'tan sonra, Silas'tan önce birkaç tane erkek arkadaşım olmuştu ama ona sadece Paco'dan bahsetmiştim. Yash bana filli şiiri yolladığında Paco'yla beraberdim.

"İspanyol herifi hemen şimdi anlatabilirim."

Yash ellerini kaldırıyor. "Yok. Sağ ol. Ahirette uzatılmış versiyonunu izlemeyi tercih ederim. Hiçbir çirkin detayı atlamadan..."

"Kazaklarını gri kotunun içine sokan adam, görünce tanırsın."

Yash gülüyor. "Ahmak olduğunu biliyordum."

"O zamanlar öyle giyinmek çok havalıydı."

"Evet, doğru."

Oksijen seviyesinin düştüğünü fark ediyorum. Kanülü burun deliklerine itiyorum. "Derin nefes al."

"Derin göreceli bir kavram," diyor. Örnek olması için birkaç derin nefes alıp veriyorum. Beni izleyip yapabildiği kadar taklit ediyor ve oksijen seviyesi tekrar doksan üçe çıkıyor. Gözlerini benden ayırmıyor.

Bakışlarına karşılık vermek zor, özellikle de böyle bakarken. "Çok güzelsin, bebeğim," diyor.

Bebeğim. Başka bir dünyaya ait bir kelime. Fiziksel olarak altüst edici.

Odanın diğer ucundan Percy Enişte "Yash," diye sesleniyor.

Yash duymazlıktan geliyor. Kafamda bir şeyler döndüğünü anlıyor. "Ne?" diye soruyor. "Nedir?"

Fakat Percy Enişte daha gür sesle yeniden sesleniyor. "Aşk kuşları, bir bakın hele. Akşam yemeğine ne istediğinizi söylemeniz lazım. Hassas mideme bir tabak daha domuz etli noodle sokamayacağım," deyip göbeğine pat pat vuruyor.

"Oraya zaten bir iki domuz sıkıştırmış gibisin," diyor Yash.

"İçeride bir ahır var, Yash'çığım."

İtalyan yemeği söylemeye karar veriyorlar.

Sue Teyze arabasıyla gidip almayı teklif ediyor. Jared telefonunu kaldırıyor. Sipariş verebilirmiş.

"Hastaneye yemek teslim etmezler," diyor Percy Enişte.

Jared açıklıyor.

"Jordash mı?" diyor Percy Enişte.

Jared tane tane "*Door Dash*," diyor.

"Jordash bir kıyafet markası biliyorsun."

Jared sakince "Siz bana bırakın," diyor, hiç sinirlenmiyor. Sonra insanların siparişlerini almaya başlıyor.

Yash bana gülümsüyor, son sorusunu unutmuş gibi.

"Romanlarınızdaki aşk, bana göre, bir ümitlilik hali. Neden umut? Neden buna inanıyorsunuz?"

Reykjavik'te kitaplarımın İzlandacadaki editörü Birna Gunarsdóttir'le sahnedeydik. Kadınla yeni tanışmıştık, Jack'in hastalanmasından önceki son seyahatimdi.

"Genelde bana seksle alakalı sorular gelirdi, aşk değil."

"Biliyorum, internette gördüm ama ben aşktan bahsetmek istiyorum."

"Aşk da bir çeşit ümit değil midir?" diye sordum.

"Hayır. Aşk ezicidir. Aşk kendini tehlikeye atma pahasına, sağduyun aksini söylemesine rağmen içine girdiğin bir histir." Kıyafetleri tamamen siyah, ruju kıpkırmızıydı. Yüzüne bakınca kadının ciddi olduğunu gördüm. Birkaç saniye sonra ifadesini yumuşattı.

Dinleyiciler pürdikkat onu dinliyordu.

"Doğru. Aşk bunların hepsi," dedim. "Ama âşık olamasaydık ne halde olurduk? Bence elimizdeki tek umut şekli aşktır, hayatta kalabilmek için ona mecburuz. Aşk yoksa, diğer tüm iyi özelliklerimiz ne işe yarar?"

"Edebiyatta aşk zayıflıktır. Iago, Othello'yu kolayca kandırır çünkü Othello Desdemona'ya âşıktır. Anna Karenina kendini trenin önüne atar."

"Othello Iago'ya güvenir, Desdemona'ya değil. Anna Karenina'nın içinde yaşadığı toplum onun Vronski'yle beraber olmasına izin vermez. Aşk zayıflık değildir. İnsanlar böyle yorumlar. Zayıf ve tehlikeli olan insanların kendisidir, aşk değil."

Kırmızı dudaklarını büzüp devam etti. "Birkaç sene önceki röportajlarınızda *Özgür İnsanlar*'ın en sevdiğiniz kitaplardan biri olduğunu okudum. Doğru mu bu?"

"Evet. Hatta belki en sevdiğim kitaptır."

Dinleyiciler arasından birkaç kişi alkışladı.

"Neden? Neden sefil bir koyun çobanı hakkında bir kitap?"

"Belli bir kitabı nerede ve ne zaman okuduğunuzu çok iyi hatırlarsınız ya. İyi romanlar, gerçekten iyi olanlar, sizi sadece yarattıkları kurmaca hikâyeyle içine almaz, aynı zamanda onu

okurken kendi hayatınızı tecrübe edişinizi de etkilerler. Sanki o ânı içine alır, o zamanı muhafaza eder." Dinleyiciler İzlandalıydı, İngilizce ana dilleri değildi ama beni anladıklarını hissediyordum. "*Özgür İnsanlar*'ı okuduğum zamanı düşündüğümde penceremden içeri dolan yaz havası, yatağımızın üstündeki kırkyama örtü, o sıralarda çok küçük olan oğullarım aklıma geliyor. Kocam Silas kitabı benden sonra okumuştu ve birbirimize Bjantur demeye başlamıştık." Dinleyicilerden kahkahalar yükseldi, herhalde telaffuzu mahvettiğimden diye düşündüm.

Birna da eğlenmiş duruyordu. "Birbirinize Bjantur mu diyordunuz? Neden?"

"Sevgi sözcüğü olarak."

Tekrar kahkahalar.

"Sanırım bizim ülkede zor, karmaşık bir karakterden takma isim üreten kimse olmamıştır," dedi Birna gülümseyip başını sallarken. "Bu kitabı nasıl keşfettiniz? Çoğu Amerikan ismini bile duymamıştır."

"Bir arkadaşım verdi." Birden yolda yalınayak durup gözden kaybolan arabayı seyrettiğim âna ışınlandım.

Birna'nın daha fazla şey sormak istediğini anlayabiliyordum ama bir şeyleri sezip konuyu değiştirdi. Gülümseyip Rykjavik'e geldiğim için bana teşekkür etti ve seyircilerden soru almaya başladı.

Yemek siparişimiz geldiğinde yardım için Jared ve Bev Teyze'yle paketleri almaya gidiyorum. Asansörü beklerken Jared'a yemeğin parasını ödemeye çalışıyorum ama almıyor. Kapı açılınca üçümüz de asansöre biniyoruz. Bev Teyze bana bakıyor. Knoxville'e gittiğimde Yash'ın teyzelerinden sadece biriyle tanışmıştım, o da Sue Teyze'ydi, Bev veya Mo ile tanışmamıştım. Yash'ın teyzelerinden birinin iyi ötekinin kaba biri olduğunu söylediğini anımsıyorum. Bev Teyze hangisi bilmiyorum ama kadın şimdi bana ateş saçan gözlerle bakıyor.

"Hayatının aşkı sendin."

Başımı sallıyorum.

"Öyleydi. Senden sonra toparlanamadı," diyor. "Eğer kitaplarından bir şey çıkarılacaksa çiğneyip tükürdüğün tek adam da o değil belli ki."

Kapı açılıyor. Umarım kaba olan teyze budur diye dua ediyorum.

Yemekleri aile odasına getirip açık büfe usulü yerleştiriyoruz. Hemşire bize kâğıt tabak ile çatal kaşık getiriyor. Yash ile Sam için birer tabak yapıp içeri götürüyorum. Neredeyse herkes yemek için dışarı çıkmış. Oda loş, sessizce konuşuyorlar. Sam bana teşekkür edip kendime de bir tabak almamı söylüyor. Yash daha kötü gözüküyor. Yemeği istemiyor.

Aile odasında çoğu kişi yemeklerini alıp odaya büyük bir çember halinde yerleşiyor. Tabağımı doldururken buram buram tıraş losyonu kokan kel bir adam *carbonara*'nın leziz olduğunu söylüyor. Teşekkür edip tabağıma biraz da ondan koyuyorum.

"Beni tanımadın değil mi?"

Dikkatlice adama bakıyorum. Kafasında saç varmış gibi hayal ediyorum. "İnanamıyorum. EJ?"

Hayali şapkasının ucuna dokunup beni selamlıyor. Onun bir süre psikiyatri hastanesine yattığını, Marni'yle boşandıklarını, şimdi yeni bir ailesi olduğunu biliyorum.

"Nasılsın?" diye kekeliyorum.

"İyiyim. Bu işlerden biraz moralim bozuk ama hayat işte, ne yapalım." Tabağını ikinci kez dolduruyor. "Öteki tarafa bizden biraz daha önce gidecek o kadar. Onun için hayatın farklı gitmesini dilerdim."

Eminim Yash da aynı şeyleri onun için söylerdi. "Herkes geldiği için çok mutlu."

"Evet, herkes bir iki günlüğüne burada." Dolu tabaklarımızla

pencerenin önünde dikiliyoruz. "Ama sen iyi bir hayat yaşadın."

Çatalımı kaldırıyorum. "Lütfen bana elinden kaçırdığı aşkı olduğumu söyleme."

"Kaçıp gittiğin kesin."

"Beni kendinden uzaklaştırdı."

Omuz silkiyor. "Herkesi o veya bu şekilde bir ara kendinden uzaklaştırır. Geçici bir süreliğine. Bunu biliyordun."

"Bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. O günlerde dünya başıma yıkıldı."

Sam yanımıza geliyor, böldüğü için özür dileyerek lafa giriyor. "Odaya geri gelsene Jordan."

"Müsaadenle EJ."

"Yasher'ın yanına git. Sana ihtiyacı var."

Sam'in peşinden koridorda ilerliyorum. Odanın dışındayken durup bana dönüyor: "Akşamları böyle oluyor. Huzursuzlanıyor. Hemşireden ona sakinleştirici vermesini rica ettim. Ben..." Gözlerini tavana kaldırıyor. "Belki sen içeri girsen daha iyi olur. Belki ona, ne bileyim, şarkı söylersin?"

"Şarkı mı söylerim?"

"Bilirsin işte. Söylediğin şarkılar vardı ya hani, panayırlar falan." Sırıtıyor.

Benim hatırladığım bir anıyı onun da hatırlamasına şaşırıyorum. Çok ama çok önce, baharda, o birkaç hafta boyunca uyuyabilmesi için Sam'e şarkı söylemiştim. "Tabii," diyorum. Yash'a hiç şarkı söylediğimi hatırlamıyorum.

Kapıyı benim için açıyor, içeri tek başıma giriyorum. Yash'ın gözlerine dehşet dolu bir bakış yerleşmiş. Sandalyeye oturuyorum, ellerime yapışıyor.

"İyi değilim. Çok kötüyüm, Hink." Titriyor.

"Hemşire geliyor."

"O bana çare değil."

"Olacak. Uyumana yardımcı olacak. Nefes al ver."

"Alamıyorum. Nefes alamıyorum."

"Evet, alabilirsin. Al-tut-ver-tut tekniğini biliyor musun?"

Kafasını sağa sola sallıyor ama gözleri beklentiyle bakıyor.

"Jack'le beraber yapıyoruz. Çok iyi geliyor."

"Acıya mı?"

"Evet."

"Zavallı çocuk."

"Sorun yok, o iyi." Bunun doğruluğundan emin değilim. Jack'in günü nasıl geçti bilmiyorum. Buraya geldiğimden beri telefonum köşede duran çantamın içinde. "Sorun yok. Haydi başlayalım. Nefes alacaksın, üç saniye tutacaksın, sonra vereceksin, üç saniye daha bekleyeceksin ve tekrar nefes alacaksın."

Kesik kesik, yüzeysel soluyor. Belki arada nefes tutması iyi değildir. "Belki sen arada bir saniye tutabilirsin," diyorum.

Başıyla onaylıyor. Jack'in canı çok yakarkenki halini hatırlatıyor bana.

Sonra şarkı söylemeye başlıyorum. Uzaklara yelken açıyorum, tek gerçek aşkım diye başlıyorum. Çok şaşırıyor. Sen, Dylan mı söylüyorsun, dercesine hayretle bana bakıyor. Gülümsüyorum, sesim artık titremiyor. İkimiz de biraz gevşiyoruz.

Oğullarıma bu şarkıyı söylediğimde, bir peri masalını andırır, dağlar, pırlantalar, batı rüzgârları... Şimdi burada Yash'a söylerken şarkı başka bir anlam kazanıyor, bizim gitmeli gelmeli, birbirimizi bulup yitirdiğimiz, bıraktığımız hikâyemize dönüşüyor.

Ben şarkı söylüyorum, o da benim ellerimi sımsıkı kavrıyor, tüm vücudu titriyor. Şarkının "yarın da aynısını isteyeceğim" satırına kadar geliyorum. Sesim güçlükle çıkıyor.

Hemşire sakinleştiriciyle geldiğinde şarkı söylemeye ara veriyorum. Çıktığında tekrar başlıyorum. Uzun bir şarkı, kelimeleri ağzımdan çıkarmak zor zira her satır hüzün ve pişmanlıkla dolu. Her imge yitirişin bir metaforu. Yash'a bakamıyorum. Sadece iç içe duran ellerimize bakabiliyorum. Nihayet son

satıra gelebiliyorum. Evet, kadının ona getirebileceği bir şey var. İspanyol derisinden botlar. Yash'ın gözleri kapalı, titremesi geçmiş.

"Çok güzel," diyor Sam usulca.

Arkama bakıyorum.

Sam kapıda. Gözlerimdeki yaşları görünce yanıma gelip omzuma dokunuyor. Eli sıcak ve titriyor. Uyuyan Yash'ı seyrediyoruz.

Müstahdem Sam'in yattığı katlanır yatağı getiriyor, Sam de Yash'ın ayakucuna kurmasına yardımcı oluyor, sonra dolaptan çarşafları çıkarıp yatağını yapmaya başlıyor. Yatağın üzerine eğilince tişörtü yukarı kalkıyor, kotunun belinden mavi çamaşırı gözüküyor, eskiden de böyle giyerdi, daha bu tarz moda değilken.

Lavabonun üstündeki saat 21.45'i gösteriyor. Bunun nasıl olduğunu anlayamıyorum. Jack'e iyi geceler dilemeyi atlamışım. Yash'ın ellerini bırakıyorum. Uyanmıyor. Kalkıyorum. Bütün gün kollarımı yatağın korkuluğunun üstünde uzattığım için sırtım tutulmuş. Sam yatağına oturuyor.

"Gece boyunca uyuyacak mı?" diye soruyorum.

"Çoğunlukla evet."

"Peki sen?"

"Umarım." Ayağa kalkıyor. "Yarın uçuşun erken mi?"

"Değiştireceğim. Yarın sabah birkaç saatliğine gelirim."

"Memnun olurum. Belki konuşmaya fırsat buluruz."

Umarım bulmayız, diye düşünüyorum. Başımla onaylıyorum. "*Noche noche*, Sam."

Köşeden bavulumu alıp peşisıra odadan çıkıyorum.

Taksideyken sabah altıdaki uçuşumu öğlene alıp Silas'a mesajla haber veriyorum. Otele girip odamın katına çıkıyorum. Geniş koridor yumuşak döşemeyle kaplı. Jack hastalanmadan önce hep beraber seyahat ederdik. Oğlanlar böyle otellerde kalmaya

bayılırlardı, odanın kapısına kadar yarışır, kapıyı kim açacak diye kavga ederlerdi. İçeri girer girmez her şeyi teftiş ederlerdi: atıştırmalıklar, kilitli kasa, duş başlığı. Oda servisinden sipariş verir, yatağın üstünde iskambil oynardık. Her zaman, iki tane çift kişilik yatağın olduğu tek bir odada kalırdık. Hep birlikte kaldığımız o zamanlar en mutlu anlarımdı.

Bu oda ise bomboş. Sessizliğinden kulaklarım çınlıyor. Isıyı yükseltip telefonumla yatağa yığılıyorum. Silas'ı arıyorum. Açmıyor. Carson ile Claudette emoji dolu mesajlar atıp Atlanta'ya sevgilerini iletmişler.

Kilit tuşuna basıp ekranı kapatıyorum. Birkaç saniye kapalı kaldıktan sonra yeniden açılıyor. Silas arıyor.

"Uyanıksın," diyorum. "İyiye işaret değil."

"Durumu iyi."

Silas iyi değil ama, sesinden anlıyorum.

"Akşamüzeri çok zor geçti. Şimdi uyuyor."

"Gerçekten mi, yoksa kandırıyor mu?"

"Sanırım gerçekten."

"Çok iyi rol yapmaya başladı."

"Biliyorum." Tükenmiş. Sesinden anlaşılıyor. Orada olmadığım için Silas tüm duyguları tek başına göğüslemek zorunda. Jack'in rahatsızlığıyla nöbetleşe ilgilensek de yattığımızda endişeleri ben taşırım. Başlarda, buna çok öfkelenirdim. Silas, Jack uyuduktan sonra bu konuyu konuşmak istemez, beni dinlemez, endişelerimi yatıştırmaya çalışmazdı. Nihayet bir gün, geceleri benim korkularımla baş edemediğini, onu çok korkuttuğunu, geceleri tüm bunlar olmuyormuş gibi yapıp uyumak istediğini söyledi. Bu akşam ise hislerini üzerime boca etmemek için uğraştığını anlayabiliyorum.

"Yash nasıl?"

Ona her şeyi anlatmayı planlamıştım, lobide yaşadığım korkudan tut da, doktorun beni Yash'ın karısı sanmasına, uyuması için ona şarkı söyleyişime kadar. Yaşadıklarımı onunla

paylaşmak mı istiyorum yoksa olan biteni hikâyeye dönüştürüp kendimle hislerim arasına mesafe mi koymayı amaçlıyorum? Ne bunu çözmeye ne de olanları anlatmaya mecalim var.

"Akşam çok huzursuzlandı. Nefes alamadığı için panikledi."

"Korkunç."

"Evet. O yüzden uçuşumu değiştirdim, yarın sabah onunla birkaç saat daha geçirmek istiyorum."

Uzunca nefes veriyor. Jack'in geçirdiği kötü gecelerde yaşadığım tarifsiz çaresizliğe düşmesine ramak kaldığını seziyorum.

"Sorun yok, sevgilim. Harry'nin günü nasıldı?"

"Yatağa erkenden gitti. Yarın biyoloji sınavı var. Briar'la arasında bir şeyler olmuş olabilir ama sanırım senin öğrenmen gerekecek."

"İyi bir şeyler mi?"

"Sanırım."

"Nereden anladın?"

"Mesajlaşırken yüzünde o gülücük vardı."

Ne dediğini çok iyi anlıyorum. Mutlu oluyorum. Uzun süredir Briar'dan hoşlanıyordu.

"Murphy'yle köprünün üstünde biraz balık tuttular. Buldukları yeni oltayı denemek içinmiş. Of, ne kadar çok siren sesi geliyor."

"Hastaneye çok yakınım."

"Uyuyabilecek misin?"

"Bilmiyorum."

"Orada olman güzel bir jest."

"Zamanlaması çok kötü."

"Uygun bir zaman olmayacaktı."

"Sanırım öyle."

"Seni özledim." Yatakta benim tarafıma elini koyduğunu duyuyorum.

"Ben de seni özledim," diyorum. "Bugün bir ara öldükten sonra her şeyi öğrenecek miyim, diye sordu. Sanki tepemden bir kova su döktüler. Ona söylemem gerektiğini düşündüm."

"Söylemelisin," diyor beni uyuz eden kesin ve net öğretmen sesiyle.

"Silas."

"Hep bir gün ona söyleyeceğini söylerdin."

"*Sen* ona söylemem gerektiğini söylerdin," diyorum. "Neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum. Sonuçta *sana* söyledim."

Sessiz kalıyor. Ona anlatmak için çok uzun süre beklemem onu incitmişti. Evliliğimizin zor dönemlerinden biriydi. Ona anlatmak zorunda kalmıştım çünkü Harry'ye hamileydim ve doldurduğum formlarda yalan söylesem de kadın doğum uzmanı tek bakışta anlamıştı. Kadının bilip Silas'ın bilmemesi garip gelmişti.

"Benim için önemli çünkü senin için önemli," diyor nihayet. "Öyle olduğunu biliyorum. Su yüzüne çıkıp duruyor."

"Gelip gidiyor diyelim."

"Kurtulmak istemiyor musun?"

"Çok geç. Söyleyebileceğim zamanı kaçırdım. Şimdi sadece öfkelenecek, üzülecek ve sindirecek vakti bulamayacak."

"Bilemezsin."

"Bunu öğrenmek onu öldürebilir."

"Öldürmeyecek."

"Ve herkes çıkıp diyecek ki, Maine'den o kötü kadın gelip Yashie'mizi öldürdü. Ben de hayatımın sonuna kadar Atlanta hapislerinde çürüyeceğim." Birden güneyli aksanıyla konuşmaya başlıyorum. Doğrusu, güneyli aksanım çok başarılı.

Gülüyor ama komik bulduğundan değil. "Fırsat karşına çıktı. Başka şansın olmayacak. Bunu kendin için yapmalısın. Onu yeterince korudun."

"Bunu demen çok garip. Ben de bugün aynısını düşündüm. Onu korudum. Neden?"

"Çünkü onu sevdin."

"Sevgiden değil gibiydi. Ona kızgındım. Çok öfkeliydim. Her zaman her şeyi bilen Yash'ı cezalandırmak istedim."

"Ona veda etmeni engelleyecek. Söyle gitsin."

Sesinden yorgunluğu anlaşılıyor. Gerçek bir kavga çıkarmak veya erkeklerin kadınların başlarına gelenlerden bihaber oluşlarına, onların anlayamadığı birçok şeyle baş etmek zorunda kalsak da her seferinde erkeklerin bizi sanki onlara borçluymuşuz gibi hissettirmelerine dair nutuk atmak istiyorum. Ne var ki, Jack'in kötü gecelerinden biriyse Silas sadece birkaç saat uyuyabilecek ve o, bu iddialarımın dışında bir adam, o yüzden çenemi tutuyorum.

Birbirimize iyi geceler dileyip telefonu kapatıyoruz.

Telefonu kapatır kapatmaz ailemden uzaktayken gelen o his yine içimi kaplıyor, sanki uzak yıldızlar gibi göz kırparak benden uzaklaşıp gidiyorlarmış da bir daha asla onlara erişemeyecekmişim gibi. Sanki bir gün, teker teker, birbirimizden sonsuza kadar ayrılacağımızın haberini veriyor.

Otelin yanından geçip giden ambulansların sirenleri duyuluyor. Bu şehirde kalan saatlerim sanki bitmeyecekmiş gibi önümde uzamaya başlıyor. Bu süre nasılsa hem çok uzun, hem çok kısa.

Cumartesi

Uyandığımda ortalık karanlık, kalın perdenin kenarları henüz aydınlanmamış. Tam uyanmadan önce gördüğüm rüyada bir mesaj iletmek için Harry'yi restoranda arayıp duruyordum. Harry hâlâ mama sandalyesinde oturuyordu. Onu pencereden görebiliyordum ama kapı yoktu.

Saate bakmak için telefonuma uzanıyorum, daha çile doldduracak kaç saatim var öğrenmek istiyorum ama kilit tuşuna dokunamadan Yash'tan gelen bir mesaj ekranımı aydınlatıyor.

Gelebildiğin kadar erken gel.

Yoldayım.

On dakika sonra taksideyim.

Otelin lobisi kilise salonlarını andırıyor, devasa ve bomboş. Asansör tuşa basar basmaz açılıp beni beşinci kata çıkarıyor.

Yash odada yalnız, Sam ile yatağı gitmiş. Telefonu elinde ama ekranı kapalı. Tekrar uykuya dalmış. Bavulumu köşeye koyup yatağının yanına sessizce sandalye çekiyorum. Bileklliğim yatağın demirlerine çarpıp çınlayınca dönüp gülümsüyor.

"Gelmişsin." Elimi tutup iki eliyle göğsüne bastırıyor. Yatak korkuluğu üzerinden uzanmak sırtımı geriyor ama çekilmiyorum.

"Kanser nüksettiğinde, sadece senin sesini duymak istedim," diyor.

"Nüksettiğinde mi?"

"İlk sefer önemsizdi. En azından bana öyle geldi." Kafasını sallıyor. "Hayatta ne önemli? Ne önemsiz? Kimse çıkıp baştan anlatmıyor. Prosedür belliydi, ışın tedavisi uyguladılar.

Birkaç ay sonra sonuçlar temizdi. O sıralarda, tedavim bitince, Maine'e geldim."

"Bana söylemedin."

"O taraflarda arkadaşım yoktu. Seni tekrar görmeden ölmek istemedim."

"Yash." Göğsündeki ellerini sıkıyorum, diğer elimi de oraya götürüyorum.

"Tekrar arkadaş olduğumuz için mutluyum," diyor. Gelgelim gözleri, sanki uzun ve çok yakın bir hayat sürmüşüz gibi bakıyor bana.

Sam kapıdan elinde üç bardak kahveyle giriyor. Yine ellerimi Yash'ınkilerden çekme dürtüsüne kapılıyorum.

Yash'ın kahvesini tepsiye koyuyor, diğer iki bardak elinde. "Artık kahve içiyor musun?"

"Bazen."

"Sade mi?" Ötekini kaldırıyor. "Sütlü mü? Bana ikisi de uyar."

"Hayır, ikisi de uymaz Sam." Gülüyorum. "Sütlüyü ver."

"Şükürler olsun," diyor ufak bir sırıtışla. Yash haklı. Ağzı gerçekten biraz Silas'ınkini andırıyor. Yatağın yanında bir düğmeye basınca Yash dikleşmeye başlıyor.

Kahvelerimizi içiyoruz. Sam Facebook sayfasındaki yeni yazıları gösterip Yash'ı güldürüyor.

Yash'ın ölüm döşeğinde olduğuna inanmak güç.

"Ivan'ın ne yaptığını hatırlıyor musun?" diyor Yash. "Beğendiği hemşireye ikram etmek için bize kahve aldırırdı."

"Adı Mona'ydı," diyor Sam.

"Son ana kadar kızların peşinde koşmaya devam etti," diyor Yash.

Sam çoktan kahvesini bitirmiş, karton bardağın ağzını yolmakla meşgul. Bütün bunları daha önce yaşamışlardı, şimdi Sam tek başına kalacak. Yash'ın da aynı şeyi düşündüğünü biliyorum.

"Sabahları Ivan'ın gelişini hatırlar mısınız?" diyorum.

"Çizgili kanepenin karşısında kollarını kocaman açar 'Dün gece muhteşemdim. Resmen kendimi aştım' derdi."

"Çok iyi taklit ettin," diyor Sam.

Usulca geçmişi yâd etmeye başlıyoruz: Ivan'ın *Finnegan Uy'anması* panosu, Sam'in Hume'la yaşadığı bunalım. Onlara Breach'e ilk gelişimi anlatıyorum, giriş kapısının yanındaki masanın üstündeki gölgeler, banyodaki duvar kâğıdı, çalışma odasındaki pipo çekmecesi. Hiçbirimizin uzun zamandır düşünmediği şeyler bunlar. Anlattıklarımı aşağı katla sınırlı tutmaya dikkat ediyorum. Yeşil yatak odasının, gravürlerin, komodindeki *İtiraflar*'ın lafı geçmiyor.

"Peki o muhteşem şarap kadehlerini hatırlar mısınız? Kâğıt gibi inceciklerdi. Sir Hincomb Funnibuster oynarken onları kullanırdık," diyorum. Yash morfin dolu bir gülücük atıyor, Sam boş boş bakıyor.

"Kart oyunu." Hatırlamasını bekliyorum. "Sinek Komiser? Maça Bahçıvan?"

"Kupa Sevgili," diyor Yash. Sam yanımızda değilmiş gibi bana bakıyor.

Sam de hatırlıyor.

Yash bir kahvaltı yerinin ismini söylüyor, ben de kafamı olumsuz anlamda sallıyorum. "Hep giderdik," dese de benim o seneden hatırladıklarım Breach'le sınırlı.

Başka mekânları, yüzlerini hatırlamadığım arkadaşlarını anıyorlar.

"Öykü yazmak için bazı sabahlar dört buçukta kalktığını hatırlıyorum," diyor Sam.

Kahkaha atıyorum. "Eminim teslim günlerindedir."

"Gastrell'in çalışma odasına girer, elinde tamamlanmış bir öyküyle çıkardın. Bana inanılmaz gelirdi."

Öyle mi yapardım? "Eh, yüksek edebiyat ürünleri sayılmazlardı. Gerçi siz lafınızı hiç sakınmazdınız."

"O kadar kötü değillerdi," diyor Sam.

"Resmen geçmişi yeniden yazdın! İkiniz de yazdıklarıma tek güzel yorum yapmazdınız."

"Tavşan dudaklı rahip adayı?" diyor Yash.

Kahkahalara boğuluyoruz.

"Flannery O'Connor dönemim uzun sürmüştü."

"Ama en azından gerçekten yazıyordun," diyor Sam.

"Gerçek eğitimi siz ikinizden aldım."

Birbirlerine bakıp sırıtıyorlar.

"O anlamda demedim!" Kahkaha atıp kızarıyorum. "Siz düşüncelerinizi ciddiye alıyordunuz. Sizinle tanışmadan önce ben böyle değildim."

"Gastrell sana doğuştan düzyazı ustası demişti," diyor Yash.

"Neden bahsediyorsun?"

"*Aeneis* ödevinin altına yazdığı yorum."

Bir gün yaşadığımız bu zorlukları bile zevkle hatırlayacağız. Gastrell'in elindeki kitabı kapatıp gözlerini yumup bu cümleyi söyleyişi gözümün önüne geliyor.

"Öyle yazmamıştı," diyorum.

"Ölümsüzlük dersini beraber mi almıştınız?" diyor Sam.

"Nasıl unutursun?" diye soruyor Yash bana.

"Ben de o dersi almak isterdim," diye araya giriyor Sam.

"Hatta bu yoruma biraz alınmıştım," diye yanıtlıyor Yash.

"Gastrell'in devamlı senin için karşılaştığı en muhteşem zihin demesine mi alındın?" diye soruyorum.

Yash gülümsüyor. "Ben de doğuştan düzyazı ustası olmak istiyordum."

"O dersi evde veriyordu, değil mi?" diyor Sam.

Onaylıyorum. Çizgili kanepe, orta sehpanın altında dokunan ayaklarımız aklımda.

"Evet," diyor Yash. "Garipti."

Sam onaylıyor. Bardağını paralaya paralaya deniz yıldızına çevirmiş. Kartonu Yash'ın tekerlekli tepsisine atıyor. "Bir tane daha alacağım. İsteyen var mı?"

İkimiz de istemiyoruz.

Beşinci kat hâlâ sessiz. Sam'in koridordan uzaklaşan ayak seslerini duyabiliyoruz.

"O güz döneminde ikinizi de kaybetmek istemiyordum," diyor Yash.

"Kaybetmedin de," diyorum, ellerimizi sıkıyoruz.

"O zaman değilse de seni kaybettim."

"Birbirimizi kaybettik," diyorum.

"Hink, söylemem gerek..."

"Tık tık," diye sesleniyor biri açık kapının dışından.

"Jamie," diyor Yash.

"Nasılsınız Bay Thakkar?" Saçları örgülü, koyu mavi forma giymiş bir hemşire içeri giriyor.

"Harikayım."

Kadın yatağın öteki tarafına gidip boşalmış serum poşetlerini dolularla değiştiriyor.

"Sen?" diye soruyor Yash.

Kadın yaptığı şeye ara verip Yash'a kocaman bir gülücük bahşediyor. "Bèn de iyiyim," diyor Yash'ın omzunu sıkarken. Kadın ustalaşmış ellerle, Yash'ın dirseğinin içindeki tüpü çıkarıyor, yerine bir şırınga takıyor, içindekileri damara zerk ediyor, şırıngayı çıkarıyor, tüpü tekrar takıyor.

Hemşire giderken Sam'in koridorda kadını durdurduğunu görüyorum. Yash'ın köprücükkemiğindeki hava kesesini sorup sormadığını merak ediyorum.

Sonra cümbür cemaat Yash'ın ailesi otelden geliyor. Yerimi annesi Paige'e, sonra Sue Teyze'ye vermeyi teklif ediyorum ama hepsi orada oturmam için ısrar ediyor. Herkes teker teker Yash'ın üstüne eğilip nasıl uyuduğunu soruyor, oksijen seviyesine bakıyor, omzunu sıkıp hızlıca yerine geçiyor: Erkekler odanın muhtelif yerlerindeki sandalyelere, kadınlar da kapının dışındakilere yerleşiyor. İş yerindeki çalışanlar gibi herkesin yeri belli. Şu an işleri bu, nöbet tutmak.

Yash kahvesinden büyük bir yudum alıp gözlerini yumuyor. Odanın içi usulca konuşan erkek sesleriyle dolu. Bill Enişte,

Jared'a tedarik zinciri yönetimi hakkında görüşlerini anlatıyor. Arlo ile EJ sıralamalar, play-off grupları, üçlük atış hakkında bir şeyler tartışıyor, bir sonraki basketbol maçına hazırlanıyorlar.

Yash'ı tekrar yalnız yakalayabilecek miyim, bilmiyorum.

Yash gözlerini açıyor. "Sana bir sır verebilir miyim, Hink?"

"Söyle."

"Birkaç saat sonra gitmen gerektiğini biliyorum, o yüzden ilk sen öğren istedim. Ben ölmüyorum."

"Öyle mi?"

"İyileşiyorum. Hissediyorum. Herkesi buraya toplayıp ölmediğim için kötü hissetmeye başladım. Daha kimseye söyleme. Ziyaretçilerimin biraz daha tadını çıkarmak istiyorum. Bu yanlış mı sence?"

"Tabii ki değil."

"Onlara yarın söylerim."

"Anlaştık."

"Geldiğin için çok teşekkür ederim. Bunu hiç unutmayacağım. Yaşadığın her şeye rağmen geldin." Bana öylesine endişeyle bakıyor ki gözlerim nemleniyor. Elimi sıkıyor. "Jack iyi olacak Hink. Düzelecek. Hepimiz iyi olacağız."

Annesi kapıdan bir ziyaretçiyi içeri alıyor. Adam ince çizgili takım elbise giymiş, saçları nemli, elinde büyük bir bardak kahve var. Sandalyemi ona vermek istiyorum ama kabul etmiyor. Kısa süreliğine uğradığını, ofise şimdiden bir saat geç kaldığını söylüyor. Sanki geç kalmasının sorumlusu Yash'mış gibi konuşuyor. Yine de odanın diğer ucundaki bir sandalyeye geçiyorum.

"Marco," diyor Yash. Adamdan pek hazzetmediğini seziyorum.

"Selam dostum," Marco sekiz yaşında bir çocukla konuşur gibi. "İş yerinde yokluğun belli oluyor. Hiçbir iş bitmiyor. Ortalık yangın yerine döndü."

"Evet. Sebastian, istifa etmeme ramak kaldı dedi."

Marco'nun gülüşü yüzünde donuyor.

"Şaka yapıyorum," diyor Yash.

Marco derin bir nefes bırakıyor. "Tereciye tere satma Yashman."

Bill Enişte televizyonu açıyor. Bölgesel meteoroloji uzmanlarının sesinden sohbetin bir kısmı duyulmuyor. Hava durumundan sonra televizyon kapanıyor.

"Hayır sadece birkaç bölüm yazdım," diyor Yash.

"Yazacaksın."

"Şu noktada biraz şüpheli, Marco."

"Yazacaksın. Ben de hesabını soracağım. Bak tam bir sene sonra bugün soracağım." Adam saatine göz atıyor. "Peki, gitmem gerek. Seni gördüğüme memnun oldum, dostum." Yash'ın elini sıkıyor. "Gerçekten çok memnun oldum." Geri geri yürümeye başlıyor. Kapıdan çıkmadan önce birkaç kez kapı kirişine vurup Yash'a işaret ediyor. "Romanını soracağım!"

Yash'la göz göze gelmeye çalışıyorum ama Yash hâlâ kapıya bakıyor. Telefonunun ekranı aydınlanınca başını eğiyor.

Odadaki herkesin telefonu elinde. Arlo yüksek sesle telefonuna konuşuyor: "Kabul edilemez nokta. Konuyu uzatmayalım ünlem. Ben geldiğimde konuşuruz," –sesini biraz alçaltıyor– "kalp emojisi."

Yash'ın oksijen seviyesine bakıyorum. Seksen dokuz ile doksan bir arasında gidip geliyor. Kalkıp sandalyemi geri alıyorum, kanülünü burnunun içine itiyorum.

"Sana bir şey söylemek istiyorum," diyor.

"Söyle." Sandalyemi olabildiğince yaklaştırıp yatak korkuluğunun üzerinden uzanıyorum.

Parmaklarını benimkilere geçiriyor. "Artık sana kızgın olmadığımı söylemek istiyorum."

Gülüyorum ama o ciddi. "Bana kızgın mıydın?"

"Çok uzun bir süre bana acı çektirmekten, beni cezalandırmaktan, karanlıkta bırakmaktan" –nefes almak için ara veriyor– "hiç affetmeyeceğin halde devamlı benden özür duymaktan hoşlandığını düşündüm."

"Sadece bir fil şiiri gönderdiğini hatırlıyorum. Bir de fahişe Molly hakkında bir paragraf – bu arada Céline Nazi destekçisiydi. Ben özür dilediğini hatırlamıyorum."

"Bir sürü mektupta birçok kez özür diledim."

Öyle miydi? Hatırlamıyorum. Tek hatırladığım başkalarının yazdıklarının, başkalarının düşüncelerinin onun elinden kopyalanmış halleri.

"Seninle oynadığımı mı düşündün?" diyorum.

"Çok ciddi bir ilişki içinde olduğumuzu addettiğim üç sene boyunca benimle konuşmamanı oldukça toy buldum."

"Hah. Çok ciddi bir ilişkideydik demek. New York'a geleceğin kadar ciddi değilmiş ama belli ki. Daha çok tam zıt yönlere gitme tarzı bir ciddilik."

"Bu konuşmayı yapmaya hazır olmadığımızdan endişeliydim."

"Bu konuşmayı yapmaya hiç çalışmadın."

"Senelerce denedim. Açıklamama izin vermedin."

"Açıklanacak ne var? Ben oradaydım. Sen değildin."

"Sebepleri vardı."

"Muhteşem bir şeye sahiptik."

"Biliyorum."

"Ve sen buruşturup attın."

"Atmadım. En azından isteyerek değil. Korktum. Bir süre için. Yirmi üç yaşındaydım."

"Ben de aynı yaştaydım."

Kapıda bir hareketlilik oluyor ve odaya kız kardeş gibi gözüken üç kadın giriyor, üstlerinde Atlanta için fazla kalın tüylü montlar var, saçları da aynı tarzda, koyu renkli dipleri kasten bırakılarak sarıya boyanmış.

"Yok artık," diyor Yash onlara.

"Var artık," diyor en büyükleri.

Yatağın etrafına doluşuyorlar. Kozmetik ve parfüm kokuları doluyor burnuma. Kalkıp kapı ağzında duran Yash'ın annesinin yanında dikilmeye başlıyorum.

Yash başını sallıyor. "Bu kadar yolu mu geldiniz?" Bana bakıyor, yüzünden beyaz bayrak çektiği anlaşılıyor. "Marni ile kızları, Hink."

Marni. Kucaklaşıyoruz. Şimdi yetişkin kadınlar olan kızlarına inanamıyorum. Ağladıkları için rimelleri yanaklarına akmaya başlamış bile. Marni sandalyeme geçiyor, kızlar da korkuluklara dayanıyor.

"Güvercinler," diyor Yash boştaki eliyle uzanıp. "Endişelenmeyin. İyiyim. Gerçekten iyiyim."

Bu, kızları daha fazla ağlatıyor.

Hoşbeş edecek havada değilim. Göğsüm yangın yeri. Odadan çıkıp Sam'i bulmaya, hemşireyle ne konuştuğunu öğrenmeye karar veriyorum. Ortalıkta gözükmüyor, ben de tuvalete yöneliyorum. Yash'ın çetesi tüm kata yayılmış. Brent ile Bev Teyze aile odasında bilgisayarının başında. EJ işle alakalı bir telefon konuşması yapacak kuytu bulmuş. Jared ile Percy Enişte mutfakta, mikrodalganın yanında hazır noodle yiyor.

Tuvalette telefonuma bakıyorum. Silas mesaj atmış. *Burada işler yolunda. İyi uçuşlar. Öptüm.*

Saate bakıyorum. Rakamlar anlamsız geliyor.

Öğlen uçuşum çoktan kalkmış.

Silas'ı arıyorum.

"Selam annecik," diyor Jack.

Jack'in sesi aklımdaki her şeyi silip süpürüyor. "Selam sevgi böceği. Nasılsın?"

"İyiyim." Ağrısı yok ama bir şeyler kafasını kurcalıyor.

"Ne oldu?"

"Yok bir şey."

Bekliyorum.

"Sadece... *Prosedür* hemen olsun bitsin istiyorum." Prosedür kelimesini Houston'daki doktor gibi söylüyor. *Prosedür* dediği yedi saatlik bir ameliyattı.

"Uzun bir süre için sonuncusu olacak."

"Ben..."

"Anlıyorum."

"Hayır, anladığını sanmıyorum."

Bekliyorum.

"Okulda hayalet gibiyim. Düzenli gelen normal bir çocuğa dönüşür dönüşmez tekrar okuldan ayrılmam gerekiyor. Otis sevgili yapmış."

"Cidden mi?"

"Evet."

Bekliyorum.

"Kız komik ayakkabılar giyiyor."

"Öyle mi?"

"Eski moda ayakkabılar. Bir garipler. Her şeyde geri kalıyorum."

"Kız meselesinde, yani."

"Kızlarda, sporda, İspanyolcada. Alex bugün bilmediğim bir kelime kullandı. *Pájaro*. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Kuş demek."

"Sen bile biliyorsun!"

"Ben İspanya'da yaşadım."

"Geri kaldım. Gelecek sene İspanyolca öğrencilerinin gezisine gitmek istiyorum. Öğretim programının bir parçası. Sizin ödemenize gerek yok."

"Geziye gideceksin. Söz veriyorum." Lütfen, Tanrım, lütfen.

"Sence uzaylılar dünyaya gelip düşüncelerini virüs gibi yayabilirler mi?"

"O programı izlemeye iznin yoktu."

"Ben seyretmedim. Otis anlattı."

Otis... Anasınıfındayken atom bombasından, ikinci sınıftayken pornodan bahseden, Jack'in ameliyatlarının, ağrılarının, aylarca ortadan kaybolusunun dostluklarını engellemesine izin vermeyen Otis. İsteyebileceğin en sadık, en pis ağızlı, en yaramaz, en cömert arkadaş.

"Şu an kaçsın?"

"Bir."

"Doğru söyle."

"Söylüyorum."

"Hapını aldın mı?"

"Daha değil."

"Ağrı başlamadan almalısın."

"Ağaçtaki Yash nasıl?" Oğullarım ona öyle der, Ağaçtaki Yash.

"İyi durumda. Ağrısı yok."

"Morfin?"

"Evet."

"Sağlam ilaç."

Bir annenin on iki yaşındaki çocuğundan duymak isteyeceği bir cümle değil.

"Bugün akşama doğru evde olurum. Hatta akşamüzeri."

"Tamam, süper. Otis bana üçüncümüz olmak ister misin diye sordu."

"Vay."

"Ne olduğunu biliyor musun?"

"Hıhım."

"Hayır dedim."

"Akıllıca olmuş."

"İlk kız arkadaşımı paylaşmak istemem."

"Hatta belki hiçbirini..."

"Duruma göre fikrim değişebilir."

Duruma göre... Bu çocuk kesinlikle benden olma. Bu konuşmayı kelimesi kelimesine Silas'a aktarmam gerekiyor.

"Otis'in dediğine göre kızın fikriymiş. Aslında kız bana çıkma teklif edecekmiş ama okula bir ay gelmeyeceğimi duyunca Otis'i tercih etmiş. Geri döndüğümde beni ziyaret etmek istiyorlar."

"Üçüncüleri olmasan bile mi?"

"Evet. Umarım komik ayakkabılarını giyer. Böylece sen de görebilirsin. Anne?"

"Evet?"

"Bir şey soracağım ama dürüst ol, bana ümit vermek için değil, gerçek düşüncelerini söyle, Meksika gezisine gidebileceğimi düşünüyor musun?"

"Evet. Gerçekten gideceğini düşünüyorum." Öyle de düşünüyorum. Tüm kalbimle buna inanmak, bunu bilmek benim görevim.

"Bu sabah dişimi fırçalamayı unuttum. Dün gece de."

"Telefonu kapatınca fırçalarsın."

"Dişlerimin arasındaki yemek artıklarını hissedebiliyorum." Dilini dişlerinin arkasında gezdiriyor. "Dişlerinin yemek saklama rafı olduğunu Yash mı söylemişti?"

"Evet."

"Hep aklıma geliyor."

"Benim de."

"Senin dişlerin ayrık olduğu için hep arasına yemek sıkışıyor."

Gülüyorum. "Haklısın. Aslında tel takmalıyım."

"Ama takmazsın, değil mi?"

"Annen tel taksın istemiyor musun?"

"Anne."

"Şeffaf ağızlıklardan takabilirim, plastik kılıf gibi olanlar var ya, biraz peltek konuşmaya başlarım o kadar."

"Anne!"

"Tamam tamam takmam. Babana daha geç bir uçağa bineceğimi söyler misin? Gelirken taksiye binerim."

"Tamam. Hadi seni azat edeyim."

Gülüyorum. Silas'ın annesini taklit ediyor. "Dişini fırçala. Seni seviyorum."

Tuvalet kabininde kalıp akşamüzerine bir bilet ayırtıyorum.

508'in önünde Marni kızlarını teselli ediyor. "Maske takmaları gerekti, konuşmaya devam edemedik," diyor.

Bana yaklaşıp sessizce, "Tanrım, berbat gözüküyor," diyor.

Öyle mi gözüküyor? Artık fark edemiyorum. Yine de başımla onaylıyorum.

Elimi tutuyor. Hayatımda bu kadar çok el tutuştuğum bir zaman hatırlamıyorum.

"Burada olman çok güzel." Saatine bakıyor. "Hay lanet. Gitmemiz lazım."

"Veda etmemiz lazım," diyor güvercinlerden biri.

"Edeceğiz." Marni kapıyı açıyor, içeri giriyorlar.

Koridorda ilerleyip EJ'in boşalttığı kuytuya yerleşiyorum. Marni'den mi saklanıyordu acaba? İki hemşire, bankonun giriş-çıkış kısmının yanında sohbet ediyor. Sessizce, Kelly diye birinden konuşuyorlar. Tepsiyi hiç almıyormuş, hep görüyor ama almıyormuş, çok sinir bozucuymuş. Ben ise, Marni ile kızların yaptığı şeyi birkaç saat içinde benim de yapmam gerektiğini bilerek hareketsiz, uyuşmuş halde oturuyorum. Çok anlamsız. Bütün bu olan bitenler son derece saçma.

Odaya dönüyorum. Yash'ın yüzünde maske takılı. Oksijen seviyesi doksan altı. Sam parmaklarıyla Yash'ın boynuna dokunuyor.

Yash bana elini uzatıyor. Maskenin ardında boğuklaşan sesle "Dokunsana," diyor. Parmağımla dokunmam için boynunu eğiyor.

Parmağım içeri gömülüyor, öncesinden de beter.

Sam'in telefonu titriyor. Ekrana bakıyor. "Yoldaymış."

"Balon gibi şişiyorum," diyor Yash.

"Doktora sorarız."

"Kim yolda?" diyorum.

"Patronu," diyor Sam.

Savcı jilet gibi siyah takımıyla kapıda beliriyor. Uzun boylu, etkileyici biri. Yash onun Kongre için aday olmayı planladığını söylemişti. Yash onun konuşmalarını yazıyordu. Sandalyeden kalkıyorum ama savcı oturmuyor. Yash'ın elini sıktıktan sonra

yatak korkuluğuna ön kollarını dayıyor. "Eh, durum fecaat." Dublaj gibi konuşuyor.

Yash maskesini indiriyor. "İdeal sayılmaz."

"Üzgünüm."

"Daha kötülerini gördün. Biliyorum. Nasıl geçti?"

"Dün mü?"

"Evet."

"Çocuk oyuncağıydı. Tek bir iyilikle yetinmemeli, iyiliği alışkanlık haline getirmeliyiz lafını çalıp kullandım." Sesi büyüleyici.

"Ben de Aristoteles'ten esinlenmiş olabilirim."

Savcı başını iki kez yukarı aşağı sallayıp onaylıyor. Sonra yüzü dağılıyor. Pürüzsüz cila çatlıyor. Daha yakına eğiliyor, mırıldanır gibi derin bir sesle fısıldıyor. "Sen beraber çalıştığım en yetenekli insandın, Yash Thakkar. Kimse senin yanına bile yaklaşamayacak. Seninle çalışmak bir onur ve ayrıcalıktı."

"O ayrıcalık benim, efendim," diyor Yash.

Beklediğimden daha uzun süre tokalaşıyorlar.

Yash'a oksijen seviyesinin düştüğünü işaret ediyorum.

"Kendini topla, sayın meclis üyesi, gidip insanların kalbini çal," diyor Yash ve maskeyi ağzıyla burnunun üstüne çekiyor.

Savcı kendini tanıtıp herkesin ismini tekrar ederek odada dolaşıyor. Yash'ın annesine sarılıyor.

Bana geldiğinde ona adımı söylüyorum, o da bana "Tüm kitaplarınızı okudum," diyor.

Yash'a bakıyorum. "Okusun diye sen kandırdın, değil mi?"

Buğulu maskenin ardında bir gülücük görüyorum.

"Hayranınızım. Müzisyenler hakkında olan kitaba bayıldım."

Savcı turuna devam ediyor. Yash yine boynuna dokunuyor. Boynu şişiyor. Seneler boyu şikâyet ettiği işindeki patronunun ona bayılması tam Yash'a yaraşır bir durum.

Maskesini indiriyor. "Kurbağaya benzedim mi?"

Başımı iki yana sallıyorum.

"Bence benzedim."

Sam omzuma dokunup odadan onunla çıkmamı istiyor. Peşinden koridora gidiyorum. İki odanın arasında bir yerde durup duvara yaslanıyor.

"Jamie şişlikler hakkında bugün vizite gelen doktorla konuştu. Cilt altı amfizem diye bir şeymiş."

"Port kataterden mi olmuş."

"Evet." Yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor.

Seçenekleri değerlendiriyoruz. Havayı boşaltmak için ufak bir kesik atabilirler veya göğsüne bir diren yerleştirebilirler. İki seçenek de enfeksiyon ve Yash'a daha fazla rahatsızlık verme ihtimali içeriyor.

Aynı anda başımızı iki yana sallıyoruz.

"Evet, güzel," diyor Sam. "Ben de öyle düşünüyordum."

O koridordan tuvaletlere yürüyor, ben de odaya dönüyorum. Savcı gitmiş. Yash pencereden dışarı bakıyor. Sandalyeme geçip elini tutuyorum. Bana dönüyor.

"Kavga etmeyelim bebeğim," diyor.

"Evet, etmeyelim lütfen." Hemingway kitaplarındaki karakterler gibi konuşuyorum.

"Silas'ın sadece bir kartpostalla kendini affettirebilmesini düşünüyordum. Kalemi kuvvetli olmalı."

Kavga belli ki bitmemiş.

"Sana senelerce ulaşmaya çalıştım," diyor. "Beni hep geri çevirdin. Verdiğim tek bir yanlış karar için."

"Basit bir hata değildi."

"Basitti. Amacım senden ayrılmak değildi. Konuşup üstesinden gelebiliriz sanmıştım."

"Beni ektikten sonra mı konuşacaktık? Neden ben Paris'ten ayrılmadan önce söylemedin?"

"Noel'de aradım, hatırladın mı? Konuşmak istedim ama ruh halin kötüydü."

"O sonbahar zor geçmişti."

"Hink, tekrar şansım olsa kesinlikle öyle davranmazdım. Seni seviyordum. Gerçekten. O sıralarda panikledim o kadar."

"Evet, kendini gerçekten adadığın çok belliydi."

Kafasını iki yana sallayıp maskesini indiriyor. "Hayır, öyle değil. Yani sadece o değil. Ben sana adanmıştım." Sesi daha berrak ama kelimeler ağır ağır çıkıyor. "Hayatımın başındaydım. Yapmak istediğim çok şey vardı. Daha kendime bile bakamıyordum." Maskeden oksijen solumak için biraz mola veriyor. "İkimize de bakamayacağımdan endişelendim. Bana öyle bakma, ne olur. Beş parasızdım. Sen de öyle. Ayrıca dağ gibi borcun vardı. Sağduyulu davranmadık. Genç yaşta kaldıramayacağım sorumluluklar altına girip babam gibi olmak istemedim. Tarihin tekerrür etmesini istemedim. Bence sen sonunda olabilecekleri öngöremiyordun..."

"Öyle mi? Haydi sonunda olabileceklerden bahsedelim, Yash. Hamileydim. Seni Delta çıkış kapısında beklerken beş aylık hamileydim."

İşte bu yüzden ona söylememiştim. Şimdi olduğu gibi suratının bin bir parçaya bölündüğünü görmemek için... Benden uzaklaşıyor.

"Na me" diyor. Onu anlamadığımda öfkeleniyor.

Oksijen seviyesi aniden düşüyor. Maskeyi ağzına ve burnuna kapatıp "Nefes al" diyorum. "Nefes almalısın bebeğim."

Maskenin üstündegözbebekleri arkaya kayıp sonra tekrar beliriyor.

Sam içeri gelip yatağın öteki tarafındaki yerine geçiyor.

Git buradan, demek istiyorum. Bizi yalnız bırak.

Yash anlamadığımız bir şeyler söylüyor.

Sam'e dönüyor. "Cole'a söyle gelmesin," diyor ağır ağır ve güçlükle. "Salıya sağ çıkamayacağım."

Sam'le birbirimize bakıyoruz. Yash gözlerini kapatıyor. Jamie içeri girip monitörü kontrol ediyor.

Sam beni sorgulayamadan odadan çıkıyorum. Kuytuya gidip her şeye sırtımı dönüp oturuyorum. Saate bakmak için çan-

tamdan telefonumu çıkarıyorum. Ekranım Silas'tan, Jack'ten, Harry'den gelen mesajlar ve aramalarla, aile grubundan yazışmalarla dolu. Kalbim dörtnala kalkıyor.

Jack beyin sapı ameliyatı için gün almış.

Çekimserce mesajları okuyorum. Çarşamba. Önümüzdeki çarşamba. Yarın akşam hepimizin Houston'da olmasını istiyorlar. Pazartesi sabahı ameliyat öncesi testlerini yapmaya başlayacaklarmış. Jack'in mesajlarının hepsi büyük harflerle yazılmış, dans eden mutlu emojilerle dolu. İstatistikler, ihtimaller, sayılar onun için anlamsız. Benim tek düşünebildiğim duygudan azade sayılar ve beyin hasarı, felç, ölüm gibi riskler. Jack ise sadece hayatına kavuşacağını görüyor.

Silas'ın mesajları lojistikle alakalı. Yarın üçümüz için Portland'dan kalkan uçak biletleri almış, hastanenin yanındaki otelden iki tane çift kişilik yatağı olan bir oda ayırtmış, en sevdiği asistanına bütün hafta yapacağı dersleri devretmiş, Harry de en yakın arkadaşı Eli'ın yanında kalacakmış. Sonra Harry, okulda bu hafta önemli bir işi olmadığını, gelmek istediğini, biriktirdiği parayla masrafı karşılayabileceğini yazmış. Silas, Harry'ye de bizimle aynı uçağa bilet aldığını yazmış. Jack daha fazla emoji koyarak Harry'nin de geldiğini haber vermiş. Harry, Jack'in hastalığıyla hep durumu yok sayarak baş edebilmişti. İlk iki ameliyat Boston'da, yakınlardaki yerlerde gerçekleşmişti ama iki seferde de hastaneye uğramamıştı. Şimdi Houston'a geliyor. Onlara cevap yazarken ağlamaya başlıyorum. Silas'ı aramak, üçüyle de konuşmak istiyorum ama o kadar çok ağlıyorum ki onları endişelendirmek istemiyorum.

"Jordan," diyor Sam, yanımdaki ufak sandalyeye oturuyor. "İyi misin?"

Telefonu gösteriyorum. "Oğlum önemli ameliyatı için tarih aldı."

"Çok iyi." Yash ona Jack'in durumundan bahsetmiş olmalı. "Ne zaman?"

"Çarşamba. Houston'da." Avucumla yüzümdeki yaşları siliyorum. "Özür dilerim. Kendimi durduramıyorum." Ray Hart'ın sınıfındaki halime çok benziyor, korkutucu tüm senaryolar aynı anda içime doluyor. "Yash ne olduğunu söyledi mi?"

"Hayır. Kimseyle konuşmuyor. Ne oldu?"

"Benimle bir daha konuşacağını sanmıyorum. Umarım seninle konuşur."

Başıyla onaylıyor. Daha fazla soru sormamasıyla bana birden Silas'ı hatırlatıyor. "Bize çorba alıp geleceğim."

On beş dakika sonra elinde domates çorbası, kaşarlı tost, çayla geliyor. Benim ağlamam da büyük oranda kesiliyor.

Yediklerim leziz. Sam kendine de kaşarlı tost almış.

"Seni görmekten gerçekten korkuyordum Sam."

Onaylıyor. "Ben de aynı şekilde endişeliydim. Jordan. Aslında bunu söylemek için çok geç, biliyorum ama özür dilerim. Gerçekten özür dilerim. Sana çok kötü davrandım."

"Ben de özür dilerim. Sana dürüst davranmadım. Aslında kimseye dürüst davranmadım."

"Daha baştan anlamıştım. Muhtemelen siz ikinizden bile önce fark ettim. Sanırım içimdeki sapkın bir taraf da neler olacağını görmek istedi."

Koridorun ucunda Yash'ın annesi Sam'in nerede olduğunu soruyor. Yine de Sam kalkmıyor.

"Seni hâlâ yerde görebiliyorum," diyor. "Partide. Seni itmek istememiştim."

"Biliyorum."

"Bana bakışın hâlâ gözümün önünde. Oğullarımın üniversiteye gidip öyle davrandığını düşünüyorum da..." Başını sallıyor, tostun kağıdını elinde buruşturuyor.

"Hâlâ inançlı mısın?"

"Hayır. Yash bahsetmedi mi?"

"Senden hiç konuşmazdık. Hayatın hakkında hiçbir fikrim yok."

Başıyla onaylayıp söylediklerimi sindiriyor. "Ivan öldükten sonra inancım sarsıldı. Varoluşsal sıkıntılar yaşadım. Çok şiddetliydi. Evliliğim dağıldı. Ebeveynlerimden, kardeşlerimden, çevremden uzaklaştım. Sadece Yash kaldı, hep yanımda oldu. Bunalımın üstesinden gelene kadar bana destek oldu. O da Ivan'ın yasını tutuyordu ve kendi sıkıntıları vardı ama o iki sene boyunca bana destek oldu. Ölmek istedim ama beni bırakmadı." Bana eğiliyor. "Aranızda neler oldu bilmiyorum ama seninle tanıştığı andan itibaren senin için canını bile vereceğini biliyorum."

"Ama yine de ona ihtiyaç duyduğum tek anda yanımda değildi."

"Muhtemelen inanmayacaksın ama o gece kapımda belirdiğinde ona hata yaptığını söyledim. Seni ne kadar sevdiğini biliyordum çünkü senin için arkadaşlığımızı riske attı. Ama o karmaşık biri. Şu an bile onu tam olarak anladığımı söyleyemem. Hayatını yalnız geçirmeyi tercih etti. Bu kader değildi, onun tercihiydi."

Yash'ın annesi ikimizin de ismini sesleniyor. Kuytuda bizi buluyor. "Vizit vakti," diyor sert bir sesle. Yash'ın anlattığı öfkenin ufak bir parçasına tanık oluyoruz.

Sam kalkıyor. Ben kalkmıyorum.

"Gelmiyor musun?"

"Gelmesem daha iyi olacak."

"Tamam. Bir yere gitme, tamam mı? Uçuşun kaçta?"

"Dokuz."

Sam saatine bakıyor. "Yedi buçuğa kadar bekle. Aranızda her ne geçtiyse geçti, erkenden gitme. Ona zaman ver, gitmeden bir kez daha konuşun. Ona veda et. Vedalar önemlidir."

Yash'ın odasına yürüyor. Sam'le yaptığımız en uzun konuşma sanırım buydu.

• • •

Yash'ın annesi Sam'in oturduğu sandalyenin kenarına tünüyor. Çok ufak ve kırılgan gözüküyor. Acılar kadınları kuşa çeviriyor, diye düşünüyorum. Hastane koridorlarında bir kuşa dönüşmek istemiyorum.

"Jared bize Venezuela yemeği getirdi."

"Az önce tost yedim."

"Ben de yiyemiyorum. Tek lokma yiyemiyorum."

Yash'dan uzak duruyor veya belki Yash onu uzakta tutuyor. Odaya her gelişinde annesine sandalyemi teklif ediyorum ama nadiren kabul ediyor. Kabul ettiği birkaç seferde neredeyse hiç konuşmadılar. Bir seferinde annesi Yash'ın elini tuttu ama o hızlıca geri çekti. Annesi, yanında kız kardeşleri ve Paige'le koridorda veya kapı girişinde durmayı tercih ediyor. Yash bir seferinde annemle aynı türden değiliz demişti. Ben bir insanım, annem ise iki tonluk bir albatros. Başka bir seferde, annesiyle telefon konuşmasını bitirdikten sonra, benden ona veremeyeceğim şeyler istiyor, demişti. Sam doktordan öğrendiklerini anneye aktarıyor. Kadının söylenenlerin hepsini anladığını sanmıyorum. Bu his çok tanıdık, doktoru dinlemek için kendini zorlarken korku pusunun arkasında kaybolursun.

Mo Teyze içinde *arepa*, pilav, siyah fasulye, yemeklik muzla dolu bir tabak getiriyor. Percy Enişte aile odasından elinde iki tabakla dönüyor, biri Mo Teyze için. Arkasından EJ geliyor. Duvara yaslanıp yüzleri bize dönük yiyorlar.

Yash'ın annesi çatalını pilava batırıp dursa da ağzına götürmüyor.

Brent ile Bean koridordan geliyor.

Mo Teyze, kuytuya sığmak için gönülsüzce kayarken "İyice balık istifi olduk," diyor. "Peggy Lynn?"

Yash'ın annesi başını sallıyor.

"Alvin'in öldüğü zamanı hatırlıyor musun, bu hastanedeydi?"

Anne hafifçe homurdanarak onaylıyor.

"Alvin ölmeden birkaç gün öncesinde atıştırmalıklarla dolu

dev bir tekerlekli tepsi getirmişlerdi, kurabiyeler ve daha neler neler vardı. Sence o tepsi nerededir? Bütün bu insanları doyurmak için bize o lazım."

Yash'ın annesi kalkıp soruya cevap vermeden gidince Mo Teyze dikkatini bana çeviriyor. "Seni gereğinden uzun bekledi, değil mi? Ne kadar akıllı da olsa bazen çok aptalca davranabiliyor."

"Bir seferinde ona bir kız ayarladım," diyor Bean. "Tövbeler olsun. Kız bir sonraki gün beni arayıp 'Jordan kim gözünü seveyim?' diye sordu."

EJ duvardan ayrılıp tepeme dikiliyor. "Aranızda ne geçti? Böyle bir adamı terk etmeni anlamıyorum. Kalbi pırlanta gibi. Köpek gibi sadık."

Boşalan sandalyeye Mo Teyze geçiyor. "Yashie'yi anlaması kolay değildi, değil mi?" Sesini alçaltıyor. "Bence Percy'yle o kadar zaman geçirmek kafasını çarpıttı."

"Yash'ın babası Percy'nin CIA'e çalıştığını düşünüyordu," diyor Paige. "Sence CIA'den miydi?"

"Her Noel'de bana senin kitaplarından birini hediye ederdi," diyor Bev Teyze arkamdan. "Her sene. Çok fazla kitap yazdın."

"Dört tane."

"Daha fazla olmalı. Her sene bir kitap gelirdi."

"Kitaplar? Ölen bir sektör," diyor Brent. "Umarım ekran işine geçiyorsundur. Çevrimiçi yayıncılıkta çok büyük potansiyel var. *Blood Force*'u seyrettin mi? O dizi bütün kitaplara beş basar. Siz kitaplarda görsel eksikliğinden kaybediyorsunuz. Ekranla yarış olmaz. Özür dilerim ama ne kadar uğraşırsanız uğraşın o kalafat havaya kalkmaz. Senin bir veya iki kitabını okudum. Daha doğrusu başladım ama bitirmedim. Diyaloglarda iyisin. O işin peşine düşmelisin. Çok şükür Yash kitap yazmaya hiç kalkışmadı. Bunu yapmak istiyordu, biliyorsun değil mi? O işte mutlu olamazdı. Şimdi olduğundan daha da münzevi birine dönüşürdü."

Müsaade isteyip Yash'ın yanına dönüyorum.

Arlo yatağın ayakucunda bir sandalyeye oturmuş, gitar çalıyor. Bu şarkıyı biliyorum; yüksek lisans yaptığım dönemde, Ivan'ın ölümünden sonra konuşmaya başladığımız sırada Yash'ın bana doldurduğu kasetteki şarkılardan biri. Hüzünlü ve muhteşem şarkılarla dolu o kaseti senelerce saklamıştım. Silas'la çıkarken onun arabasında da dinlerdik. İçindeki en güzel parça buydu. Bunu dinlemek için kaseti hep ileri sarardık.

Sandalyeme oturuyorum. Yash'ın maskesi yüzüne yapışık. Gözleri kapalı. Elini tutuyorum, karşılık vermiyor.

"İlaç verdiler," diyor Arlo tellere dokunurken. "Gerginleşmeye başlamıştı."

Yash'ın elini sıkıyorum. Uyanmasını istiyorum ama ilaçların etkisiyle derin uykuda.

Saat 19.43.

"Sam nerede?"

"Çocuklarıyla telefonda."

Yash'ın elini öpüp bırakıyorum. Bavulumu alıyorum, Arlo'ya iyi geceler dileyip çıkıyorum.

Hyatt'ta, bir önceki gece kaldığım odanın mobilyalarının tam zıt taraflarda olduğu başka bir odada kalıyorum. Yatağa yığılıyorum. Telefonumda mesaj yağmuru var. Turuncu uyku tulumu nerede, diye soruyor Harry, Eli ile o gece çadırda yatacaklarmış. Jack, Silas'ın telefonunu ele geçirmiş, Jack'in gününün nasıl geçtiğini sorduğum mesajıma cevap yazmış: *Jack iyi. Jack'in kendi telefonu olsaydı ona doğrudan sorabilir ve daha fazlasını öğrenebilirdin.*

Telefonum titriyor. Harry.

"Dolapta veya garajda değil," diyor.

"Arabanın bagajına baktın mı?"

"Araba mı?"

"Evet. Otoyolda kar fırtınasına yakalanırsam diye kışları orada tutuyorum."

"Çok garipsin. Babama veriyorum."

"Sadece bir tane mi tutuyorsun?" diyor Silas. "Peki bize ne olacak?"

"Hep birlikteysek sorun olmaz. Beraber bir çözüm buluruz. Yalnız olursam hemen uyku tulumuna girmem gerekir."

"Havalimanında mısın?" diyor Silas. Birkaç saniye geçmemişti ki devam ediyor. "Havalimanında değilsin."

"Sizinle Houston'da buluşurum."

"Sana bizimle buradan uçman için bilet almıştım."

"Biliyorum. Biletimi değiştirmem gerekecek."

"Bütün günü detayları halletmekle geçirdim. Sonunda köpeklere bakması için Lorraine'i ayarlayabildim."

"Özür dilerim."

"Uçuşlar kolay geçmiyor." Jack'i kastediyor.

"Biliyorum."

"Basınç yüzünden."

"Ona söyledim."

"Neyi söyledin?" Aklı hâlâ Jack'te.

"Yash'a söyledim."

"Aferin sana." Silas'ın bu alaylı lafı söylemesi acımasızlık.

"Oda insanlarla doluyken tartıştık. Sonra ona söyledim. Şimdi benimle konuşmayı reddediyor. Oraya geri gitmem lazım. Böyle bırakamam."

Cevap vermiyor.

"Yarın sizinle Houston'da buluşurum. Orada olacağıma söz veriyorum."

"Bu Yash'la mı alakalı yoksa Jack'le mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen Jack'in sırtını dayandığı kayasın. Seni hiç korkarken görmedi. Sana bakıp 'iyi olacağım' diye düşünüyor." Derin bir nefes alıyor. "Şimdi dağılamazsın."

"Buldum!" diyor Harry. Telefonu geri alıyor. "Seni seviyorum anne." Telefonu kapatıyor.

Silas geri aramıyor.

Pazar

508 numaralı oda mavi bir ışık huzmesiyle aydınlanıyor. Kapıyı usulca açıyorum. İkisi de uyuyor. Sam yatağında yan dönmüş, cenin gibi yatıyor, yumruk yaptığı iki eli de çenesinin yanında, parlak beyaz ayak bileği yataktan çıkmış. Yash'ın başı, kitap okurken daldığı zamanlar gibi bir yana düşmüş. Hastane önlüğü omuzlarından sıyrılmış, kablolar bağlı göğsünü açıkta bırakmış.

Ah, aşkım. Benim eski aşkım.

Nefes alıp verişi daha hızlı, daha yüzeysel. Güçlükle nefes alıyor.

Sandalyeme oturup korkuluğun üstünden elini tutuyorum.

Gözlerini açıp beni gördüğünde ufak bir şaşkınlık sesi çıkarıyor. "Gittiğinden korkuyordum." Sesi maske yüzünden boğuk.

Başımı sallıyorum. "Gidemedim."

Nefesi kısa, zorlu, ikimizi de endişelendiriyor.

Sam hafifçe horluyor.

"Peki ya Jack?" diyor.

Sam ona söylemiş olmalı.

"Ameliyat çarşamba."

"Eve dönmelisin."

"Onlarla bu gece orada buluşacağım."

"Şimdi onların yanında olmalısın."

"Burada biraz daha kalmak istiyorum."

"O zaman anlat bana," diyor Yash. "Lütfen."

Onaylıyorum. "Önce, izin ver..." Korkuluğu inceliyorum.

Ufak düğmeyi bulup basıyorum. Kolayca aşağı kayıyor. Yash iki elime birden uzanıyor. Şimdi çok daha yakınız.

"Bana her şeyi anlat."

Anlatıyorum. Hamile kaldığımı ekimin başına kadar fark etmediğimi, durumu yazmaya çalışsam da başladığım her mektubu yırtıp attığımı, babasının evini aradığımı ama o sırada işte olduğunu ama beni geri aramadığını anlatıyorum. O sırada beş haftalık, ardından altı, sonra yedi haftalık olduğumu... Fransızların kürtaj sınırı on haftaydı. Onunla konuşmadan karar vermek istemiyordum ama söylemeye de korkuyordum. Anne babasının başına gelenlerin tam da bu olduğunu biliyordum. Bana bir seferinde, kanunlar farklı olsa dünyaya gelmemiş olacağını söylemişti. Ne hissedeceğini bilemiyordum. Onu çok seviyordum, mantıklı düşünemiyordum. Kendi menfaatimi gözetemiyordum. "Bu kararı beraber vermemiz gerektiğini hissediyordum ama sana ulaşamadım. Konuşabildiğimizde aralık ayı gelmişti ve artık söylemenin anlamı kalmamıştı. Bir hafta sonra New York'ta görüşecektik. O zaman beraber çözeriz diye düşünmüştüm."

Kafasını ileri geri sallıyor. Nefesi kesik kesik.

"Yash."

"Devam et. Lütfen."

Carson'dan sonra Phoenix'e, annemin yanına gittiğimi söylüyorum. O sırada ne yapmak istediğime karar vermiştim. Annemin bana baktığını, bu süreçte annemle aramızda bir şeylerin düzeldiğini, iyileştiğini anlatıyorum. Evlat edinme kurumundan, ilk tercihim olan çiftten bahsediyorum. "Bizim yaş almış halimize benzettim. Birbirlerine gerçekten sevgiyle, neşeyle bakıyorlardı."

"Bebeği doğurdun mu?"

"Evet."

Parmaklarımı sıkıyor. Hâlâ gücü yerinde.

"Bir kız," diyorum.

Maskenin üstünde alnı kırışıyor. "Kızım mı oldu?"

"Evet."

Bir süre hiçbir şey söyleyemiyor.

"Şimdi nerede?"

Kafamı sallıyorum. "Bilmiyorum. Bana söyleyemezler. Yine de, o fotoğrafı her düşündüğümde kızımın iyi olduğunu biliyorum. Onlar iyi insanlardı, eminim."

"Adı ne?"

"Ona koydukları adı bilmiyorum. Ben ona kendi kendime Daisy ismini vermiştim."

Kafasıyla onaylıyor, maskenin kenarlarından gözyaşları akıyor.

Aramızda korkuluk olmaması güzel. Çok yakınız, yüzüm onunkinin dibinde. Kafamı omzuna yaslıyorum. "Beraber bir saat geçirdik. Ona biberon vermeme müsaade ettiler. Emzirmeme izin yoktu. Bunun ikimiz için de durumu zorlaştıracağını söylediler. Biberonu bilirmişçesine hemen aldı. Oğullarım öyle değildi. Ne olduğunu çözene kadar biraz çırpındılar." Nefes verdiğini duyuyorum, ya gülmeye çalışıyor ya da ufak bir hıçkırık. "Sonra hemşire gelip onu aldı. Kurumun onunla bilgilerimi paylaşmasına izin veren kutucuğu işaretledim. Ne zaman taşınsam kurumu arayıp yeni adresimi verdim. Bir gün beni bulmak isterse diye..."

"Aramadı mı?"

"Daha değil."

"Şimdi yirmi yedi yaşında."

Onaylıyorum.

"Aradığında, ona beni anlatır mısın? Onu sevdiğimi söyler misin?"

"Söylerim. Tabii ki söylerim."

"Ona de ki..." diyor. Gerisini çıkaramıyor. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Tekrar deniyor. "Ona de ki, daima yanındayım."

Bir süre ikimiz de konuşamıyoruz. Gözyaşlarımız köprücük kemiğinde birikiyor.

Çıkan tek ses Sam'den, sis düdüğü gibi ötüyor.

"Her şeyi tek başına yaptın."

"Yalnız değildim."

"Bensiz."

Ekrana bakıyorum. Seksen yedi. Maskeye rağmen böyle. Oksijen akımını artırmaları gerekecek.

"Sence..." Nefes almak için duruyor.

"Konuşma, Hink. Nefesine odaklan."

"Ne için?"

Cevap veremiyorum.

"Sence evlenmeli miydim?" Yüzümde cevabı arıyor. "Daha mutlu olur muydum?"

"Bilmiyorum."

"Bence iyi bir koca olamazdım. Belki zamanımın dörtte birinde iyi olurdum. Geri kalanında yalnız kalmak isterdim."

Söylediğinin doğruluğunu, bunun beni ne kadar mutsuz edebileceğini de görebiliyorum.

"Ama seni hep sevdim," diyor. "Hep."

Hemşire Kelly içeri geliyor. Katlanır yatağın kenarından geçerken Sam'in horlamasını duyup gülümsüyor. Kafamı kaldırıp Yash'ın sol elini bırakıyorum ki hemşire damar yolundaki serumları değiştirebilsin.

Kadın gittiğinde kafamı tekrar omzuna koyuyorum.

"Sence onu görebilecek miyim? Onu izleyebilecek miyim?"

"Bence evet," diyorum. "Bir şekilde yapabileceksin."

"Sence daha iyi olacak mı?"

"Yaşamaya kıyasla mı?"

Onaylıyor.

"Evet," diyorum, sanki yaşamak dışında bir şeyi hayal etmek mümkünmüş gibi.

"Bir çocuğumuz var," diyor.

"Özür dilerim."

"Neden?"

"Sana söylemediğim için."

Kafasını sertçe salladığını hissediyorum. "Söyledin işte ve bunu öğrendiğim için çok mutluyum."

Bir süre sessiz kalıyoruz.

Uykuya daldığını sanırken, "Ölüm hakkında ne düşünüyorsun?" diyor.

"Ölüm mü?" Duraksıyorum.

"Kişisel bir görüşün var mı?"

"Çok Pollyanna olduğumu düşüneceksin."

"Ona hiç şüphem yok."

"Tüm hayatını okuyarak geçirdin. Asıl sen söylemelisin."

"Anlat haydi."

"Peki... Hepimizin bir olduğuna inanıyorum. Tek bilinç, farkındalık veya artık ne demek istersen ondan... Evren şu an büyüyor ama yakında, belki birkaç milyar yıl sonra, tekrar küçülmeye başlayacak, ta ki Büyük Patlama'dan önceki halimize dönene kadar... Giderek küçüleceğiz, bir noktada ufacık bir partikülden ibaret kalacağız. Ondan sonra hiçliğe dönüşeceğiz, kara deliğin içinde yok olacağız. Sonra bir patlama daha olacak ve geri döneceğiz."

"Sürpriz!" diyor güçsüzce.

"Bence hepimiz bir olmayı arzuluyoruz çünkü bunu daha önce hissettik ve tekrar hissetmek istiyoruz. Doğal varoluşumuz bu."

"Sonsuzluk kavramı biraz korkutucu," diyor.

"Zaman tecrübe ettiğimiz gibi geçseydi, evet. Fakat biliyoruz ki zaman bizim tecrübe ettiğimiz gibi değil. Zaman yoksa, sonsuzluk anlamını yitirir."

"Doğru."

Teorimi zorlamasını istiyorum. Onun yerine "Milyarlarca yılı tek bilinç olarak geçirmek ister miyim bilmiyorum," diyor.

"Alışabilirsin."

"Olabilir. Ayrıca bir kızım var." Sesi çatlıyor, elimi kuvvetle sıkıyor. "Bir şekilde bunu bilmek her şeyi kolaylaştırdı, Hink."

Biraz daha ağlıyoruz, sonra yavaş yavaş ellerinin gevşediğini hissediyorum. Uyuyakalıyor.

Sam yanına dönüyor. Şimdi iki ayağı da yataktan çıkıyor.

Gözlerini açık görünce irkiliyorum.

Sırıtıyor. "Uyuyakalmışım."

"Evet."

"Horladım mı?"

"Biraz."

"Özür dilerim. Feci horladığımı biliyorum. Uyanık mıydı?"

"Bir süre."

"Durumu ağırlaşmış gibi."

"Öyle."

Kıyafetleri köşedeki sandalyenin üstünde, kalkıp oraya gidemiyor.

"Kahve getireyim," diyorum.

Bodrum kata inip sırada beklemeye başlıyorum. Bu saatte hastane personelinden başka kimse yok. İkişer kişi veya grupça sırada bekliyorlar. Bu kadar önemli bir iş yapan insanları görmek, konuşmalarını duymak rahatlatıcı.

Birkaç sene önce, zaman üzerine kitap yazan bir felsefecinin paneline katılmıştım. Kadın iki yaygın teori olduğunu söylemişti: sonsuzculuk ve bugüncülük. Sonsuzculuk var olan, olmuş, olacak her şeyin şimdi ve sonsuza dek, aynı anda var olduğunu öne sürer. Bugüncülük ise yalnızca şu anda olanların var olduğunu iddia eder, öncesinde ve sonrasında hiçbir şey yoktur. İstisnasız. Sahneden inerken kadına hangi görüşe inandığını sormuştum. O da ikisini de savunabileceğini ama son zamanlarda bugüncülüğe daha yakın hissettiğini söylemişti.

O sırada kadının neden bugüncülüğe eğilim gösterdiğini anlamamıştım, her şeye sonsuza kadar sahip olabileceğin bir görüş dururken neden geçmiş veya geleceğin olmadığı sadece içinde bulunduğun anın olduğu görüşü seçerdin ki? Ne var ki şimdi, başkalarının iyileşmesine yardımcı olan bunca insanla beraber sıra beklerken, sadece şu anda var olma ve başka

bir varoluşun olmaması fikri normal geliyor. Sadece bu anda, burada olma düşüncesi ferahlatıcı, engin ve güzel. Mutluyum. Ona söyledim sonunda.

Katlanır yatak gitmiş. Sam giyinip her zamanki yerini almış. Yash'ın gözleri açık ama Sam'le konuşmuyor. Sam'e kahve ve çörek uzatıyorum. Yash'ın kahvesini tepsiye koyuyorum. İçemeyeceğini biliyorum. Maskesini o kadar uzun süre çıkaramaz.

Yash elime uzanıyor. Çıkaramadığım bir şeyler söylüyor. Tekrar deniyor ama sesler kelimelere dönüşmüyor. Anlamadığımı görüyor ama tekrar denemiyor.

"Oksijeni artırmak gerekiyor," diyorum.

"Zaten altmıştayız," diyor Sam.

Yash'a bakıyorum. Dakikada altmış litre. Bundan daha yukarı çıkılmıyor.

Tanımadığımız bir hemşire geliyor. Işığı açıp panjurları kaldırıyor. "Neden karanlıkta oturuyorsunuz. Haydi gün aydı. Bu sabah nasılız bakalım delikanlı?"

Yash baş parmağını kaldırıyor.

Sam hemşirenin yolundan çekiliyor. Kadın işini gördüğü süre boyunca konuşuyor. Yash'ı biraz dikleştiriyor, yatak yarası açılmasın diye destekleri bir yandan ötekine geçiriyor. Yash kadını izleyip ona yönelttiği soruları başıyla onaylıyor, odadan çıkarken hemşireyi gözleriyle takip ediyor.

"Kanepe almadım," diyor bu sefer net şekilde.

"Aldın," diyor Sam. "Kırmızıydı."

Yash başını sallıyor.

Birkaç dakika sonra gırtladığından korkunç bir ses geliyor, sanki ölüm hırıltısı çıkarıyor.

O da bizim kadar şaşırıyor. Suratlarımızı fark edince kıkırdıyor. "Hâlâ diriyim," diyor.

Sam'e eliyle bir şeyler işaret edince Sam yatağın sırtını biraz yatırıyor. Yash gözlerini kapatıyor. Onu ilk tanıdığım

zamanlardaki halini görüyorum. Tek kişilik yatağında, sarı örtünün altında uyuyan oğlanı.

Bir buçuk saat sonra ailesi geliyor. Yash uyanmıyor. Nefes alıp verişi hâlâ çok yüzeysel ama aralıkları uzun. Ailenin durumu idrak edişini izliyorum, önce kadınlar, ardından daha yavaşça erkekler. Sam Yash'ın annesini koridora çıkarıyor.

Bir süre sonra kapıda doktor beliriyor. Sam'le beni koridora çağırıp durumu izah ediyor. Yash'ın yakında komaya gireceğini düşünüyor, çoktan bilincini yitirmediyse tabii. Bu süreç bir iki gün daha sürebilirmiş. Elinde, Yash'ın imzaladığı, ölüm durumunda canlandırma müdahalesi istemediğini gösteren belge var. Sam durumu benden iyi takip ediyor. Ben sadece kafamı sallayıp ayakta kalmaya çalışıyorum.

Odaya dönüyoruz. Sam, durumu Yash'ın annesine ve teyzelerine açıklıyor.

Bir süre sonra Jamie gelip sonda borusu dışında her şeyi söküyor. Oksijen maskesini, kanülü çıkarıp Yash'ın yüzünü bir bezle nazikçe siliyor.

"Güzelim yüzü," diyor Yash'ın annesi.

Gerçekten güzel. Çok güzel. Ona hiç bunu söylemiş miydim?

Yüzünde maskeden kaynaklı derin kırmızı izler kalmış.

Maske çıkınca olabilecek korkunç değişime kendimi hazırlıyorum ama nefes alıp verişi aynı kalıyor.

Müstahdem patlamış mısır, kurabiye, cips paketleriyle dolu bir tekerlekli tepsi getiriyor.

"İşte tepsi," diyor Mo Teyze.

Tuvaletten dönünce sandalyeme geçiyorum. Oda neredeyse boş, sadece Percy Enişte telefonda. Yash'ın eline uzanıyorum. Bu sefer avucumun içindeki onun eli değil. Annemin eli. Bunu açıklamanın bir yolu yok ama evet, bu annemin eli. Tuttuğum elin Yash'ınki olduğunu görüyorum ama hissettiğim, tıpkı

çocukluğumdaki gibi, annemin tombul parmakları, ufak dolgun avucu. Mucizevi bir his.

Sam Yash'ın iş yerinden Jane isimli bir kadınla odaya gelince annemin elini bırakıp Jane'e yerimi veriyorum. Tepsiden bir paket Lorna Doones alıp Percy Enişte'nin yakınlarında bir sandalyeye oturup yiyorum. Hayatımda böyle mucizevi bir şey yaşamamıştım. Tam bu odada bir iki dakikalığına bir kapı açılmış, annem oradan uzanıp elimi tutmuştu.

Ofisten Jane yaşlı gözlerini kurulayıp Yash'ın kolunu okşuyor. Yash'a usulca bir şeyler söyleyip odadan çıkıyor. Sandalyeme geri dönüyorum. Annem gitmiş. Avucumdaki tekrar Yash'ın eli. Ona dokunduğumda Yash bu sefer bana dönmüyor. Jane'in kim olduğunu anlatmıyor. Jane'in hikâyesini asla bilemeyeceğim.

Telefonum saatin 6.10 olduğunu gösteriyor. Gitmem gerekiyor. Houston'da olmalıyım. Teyzeleri ve enişteleri kucaklıyorum. Paige ile Peggy Lynn'e sarılıyorum. Jared ince vücudunu salkım söğüt gibi eğip bana sarılıyor. Küpelerimden biri kabarık saçlarına takılıyor. Ona hayatında şans diliyorum.

Sam'in yanına gidiyorum, uzun bir süre konuşmadan sarılıyoruz.

Sonra tekrar sana dönüp üstüne eğiliyorum, sevgilim. Avucumu horoz ibiğinde dolaştırıyorum. "Tüm hayatım boyunca seni sevdim," diyorum. "Bir sonraki patlamada görüşmek üzere."

Köşeden bavulumu alıyorum. Arkamı dönüp bir kez bakıyorum. Sam iki elini birden tutuyor.

Ağır ağır asansöre yürüyorum, sanki ben de burada bir hastaya dönüşmüşüm, sanatoryumda hasta düşen Hans Castorp gibiyim.

Yeşil düğmeye basıp gümüşi kapının açılmasını bekliyorum.

Hastaneden uzaklaşınca daha iyi hissedeceğimi sanıyordum ama havalimanında çok daha kötü oluyorum. Havaalanı kalabalık ve gürültülü, kimse Yash'ın ölmek üzere olduğundan haberdar değil.

Kioskta kendim check-in yapıyor, biniş biletimi alıyor ve sarsak adımlarla güvenlik kontrolüne yürüyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp vücut tarayıcının içinde kollarımı yukarı kaldırıyorum. Tuvalette kendimi toplamaya çalışıyorum. Tuvalet kabinine bavulumla beraber sığabilmek zaman alıyor. Çoktan gece çöktü ama bugün yemek yedim mi hatırlayamıyorum. Elimi yıkarken aynaya bakmıyorum.

Ana koridor kalabalık. Biniş biletimi nereye koyduğumu çoktan unutmuşum. Biniş kapımı bilmiyorum. Giden uçuş tabelasını bulmalıyım. Seni bir daha asla göremeyeceğim. Nereye gideceksin? Sana ne olacak? Aeneas'ın ölmüş babasını bulmaya Elysion'a gidişi, bulduğunda babasına dokunmaya çalışırken matemle ağlayışı aklıma geliyor. Üç kez deneyip üçünde de başaramaz Aeneas. Babası, kollarında bir esintiden ibarettir.

Uçaklara ve hava karardığı için aydınlatılmış piste bakan camların yanına gidip bir banka oturuyorum. Küçük kırmızı tulumumuzu düşünüyorum. Paris'teki ufak yatağı. Romantizm akımı sanatçılarının orgazma *petite mort* adını taktıklarını söylemiştin. Kemiksiz ufak bir hayvan gibi tatlı, savunmasız gözüken penisini çıkardığında küçük ölüm deyip gülerdik. Şimdi büyük ölümle karşı karşıyasın. Senin penisini düşündüğümü bilecek misin? Daisy'e göz kulak olacak mısın?

Chipotle sırasına giriyorum. Yediğim dürümün daha yarısına

gelmişken giden uçuş tabelasına bakmadığımı hatırlıyorum. Yemek kısmından bir tabela görebiliyorum. Yemeğimi bırakıp yakınına gidiyorum. Uçuşum kırk beş dakika sonra A92'den kalkacakmış. Masamdaki dürüme dönüyorum, alüminyumdan sedyenin üstünde yatan yarısı yenmiş bir vücudu hatırlatıyor bana. Öylece bırakıp ağır adımlarla uzaklaşıyorum. Biniş kapıma giden işaretleri takip ediyorum. İnsan kalabalıkları iki yöne de aceleyle gidiyor. Gözlerinin bana takıldığının, sonra hızlıca başka tarafa baktıklarının farkındayım. Yüzümün ölü gibi gözüktüğünü biliyorum. Houston'a ölüm götürmek istemiyorum.

Uçağın arka kısmında bir orta koltuktayım. Yanımda, pencere kenarında oturan genç kadın bir roman okuyor. Koridor tarafındaki koltukta oturan geniş omuzlu adam telefonuyla oynuyor, gözükene bakılırsa patlamadan önce domatesleri birleştirmeye çalışıyor. İkisi de bana kolçaklarda yer bırakmamış. Uçak geri geri çıkmaya başladığında içimde korkunç bir his uyanıyor. Ölüm yakınlarda. Uçağa ölümü getirdim. Cebimde Jack'in taşını bulup sımsıkı tutuyorum. Eskiden batıl bir inancım vardı, uçağın havalanmasından önce kendi sıramdaki biriyle konuşmazsam uçağın düşeceğine inanırdım. Uzun zaman önce bunu yapmayı bırakmıştım ama bu akşam alınması gereken bir önlem gibi geliyor.

"Eve mi gidiyorsun?" diyorum yanımda kitap okuyan kadına.

Yavaşça kafasını kaldırıyor, rahatsız olmuş gibi bir hali var. "Tatil."

"Nereye?" Bir kitapsever olarak, kadının rahatsızlığını anlayabiliyorum. Keşke kendimi durdurabilsem. Keşke o da bunun uçaktaki herkesin selameti için olduğunu anlayabilse.

"Mexico City."

"Ah, süper."

Bana sırtını çevirip kitabına dönüyor. Oturduğum yerden ne okuduğunu göremiyorum.

Kalkışlar uykumu getirir. Karşı koymam gerekiyor. Orta koltuktayken uykuya dalamam. Kafam bir anda öne düşebiliyor. Gel gör ki, çok yorgunum. Uçak yerden uzaklaşırken göz kapaklarımın ağırlaştığını hissediyorum. Sanki uyku ilacı almışım. Tek istediğim uyku diyarına kaçmak. Her şeyi unutmak, bilinçsizlik evrenine geçmek istiyorum. Fakat rüya görmek istemiyorum. Annem öldüğünde de böyle hissettiğimi hatırlıyorum. Rüyamda annemi kanlı canlı görmekten ve her uyanışımda onu tekrar kaybetmekten korkuyordum. Halbuki annemi uzun süre rüyamda görmedim. Gözlerim kapanıyor. Kalkış bittiğinde koltuğumu yatırıp başımın düşmesine engel oluyorum ve uzun, rüyasız bir uykuya dalıyorum.

Uçuş personelinin inişe hazırlanmasını söyleyen kaptanın anonsuyla uyanıyorum.

Bavulumu almak için körükte sıra bekliyorum. Asfalt alana açılan kapıdan sıcak, nemli hava yükseliyor. Bavulumu alınca sarı spor ayakkabılı bir adamın peşine takılıp terminale giriyorum. Binanın içinde klimalar nedeniyle sıcak hava etkisini yitirmiş. Ulaşım tabelalarını takip ediyorum. Havalimanlarından nefret ediyorum. Hastanelerden nefret ediyorum.

"Son çıkış" yazan çift kanatlı cam kapının önüne geliyorum. Çıkıyorum. Telefonum titriyor. Sam'den mesaj.

Yash öldü.

Devam ediyorum. İleride bir yürüyen merdiven var. Sanki normal yürüyen merdivenlere göre daha hızlı hareket ediyor. Bavulum ve ben merdivenin tepesinde dikiliyoruz. Metal basamaklar ardı arkasına metal plakanın içinden fırlıyor. Her basamak dışarı fırlar fırlamaz aşağı doğru bölünüp devam ediyor. Basamakları bir türlü yakalayamıyorum. Yanımda bavulum varken beceremeyeceğim, bu oluklu metal adaları üstünde ikimizi birden sağ salim aşağı indiremeyeceğim. Durumun

tuhaflığının farkındayım, bavulumla beraber çıktığımız tüm o seyahatleri, indiğimiz yürüyen merdivenleri düşünürsek bu olanlar çok garip. Gümüşi basamaklar belirip ayrılıp bizi almadan aşağı doğru kaybolmaya devam ediyor. Hareket edemiyorum. Yapamayacağım. Hiçbir şey yapamayacağım.

Yana kayıp insanların benimkinden çok daha geniş ve ağır valizlerle aşağı inmelerini izliyorum. Otele gitmem gerek. Aileme ulaşmam gerek. Neredeyse gece yarısı oldu. Tekrar deniyorum. Bir adım atıyorum. Başarıyoruz, bavulum ve ben. İyiyiz. Siyah kauçuk tırabzana tutunuyorum. Aşağı iniyoruz. Çıkış tabelasını ararken Silas'ı görüyorum.

Silas yürüyen merdivenin dibinde bekliyor. Buraya nasıl gelebildiğini anlayamıyorum. Ona hangi uçakla veya ne zaman geleceğimi söylememiştim. Oğlanları otele bırakıp beni almaya mı gelmiş? Bilmiyorum ama burada. Merdivenden inip kendimi kucağına bırakıyorum. Arkamdan gelen insanlara yol vermek için beni kenara çekiyor. Üstünde kalın kışlık kabanı var. Kollarındayım, bastırdığım her şey su yüzüne çıkmaya başlıyor. Derin nefeslerle başlıyor, sonra inlemeler ve sessiz hıçkırıklarla devam ediyor. Beni sımsıkı tutuyor, uzun süre merdivenin yanında duruyoruz.

Taksinin arka koltuğunda, oteldeki asansörde beni kucaklamaya devam ediyor. Cebinden oda kartını çıkarıyor, kapıyı açıyor, sessizce içeri giriyoruz. Oda zifiri karanlık. Oğullarımı hemen hissediyorum, uyurkenki kokuları, nefes alıp verişleri tanıdık. Silas elimi tutup beni içeri sokuyor. Pencerenin yanındaki yatakta iki siluet seçebiliyorum. Yüzleri birbirlerine dönük yan yatmışlar, ağızları açık, sanki konuşurken cümlenin ortasında uyuyakalmış gibiler. Kollarımı Silas'a doluyorum ve yatağın yanında uzun süre duruyoruz, kalbim üçüne duyduğum sevgiyle kavruluyor.

Eğilip Jack'in gür saçlarını okşuyorum. Yine saçlarını kazıyacaklar, yara izleri açığa çıkacak. Bir kez daha kafatasını

açacaklar. Benim canım oğlum, çocukluğunun yarısı kafasının üstüne işli.

İyi olacak. Bu düşünce nereden, benden mi yoksa Silas'tan mı, Yash'tan mı yoksa annemden mi geliyor bilmiyorum. Geliyor işte. Doğru olmalı.

Silas'la diğer yatağa giriyoruz. Ona olabildiğince sokuluyorum, tüm vücudumu onunkine yaslıyorum. Biraz daha ağlıyorum. Bana sarılıyor. Gözyaşlarım, Yash'ın nerede olduğunu bilmemekten mi yoksa güneş doğup hafta başlayınca olacakların belirsizliğinden mi akıyor bilmiyorum. Belki de o felsefecinin söyledikleri doğru, geçmiş ve gelecek yok, sadece şu an yaşadığımız an var, şu an, şu dakika, şu...

"Casey," diyor Silas kulağıma, yarı uykulu. Aklımı okuyor sanki. Beni kendine çekiyor. "Buradasın."